TOM GABBAY
CONSPIRAȚIA DIN BERLÍN
THRILLER

De peste 40 de ani, asasinarea lui John F. Kennedy este o enigmă.

Berlin, iunie 1963

Jack Teller n-ar fi trebuit să se afle acolo, dar un agent CIA nu iese niciodată din joc. Fostul agent CIA Jack Teller primeşte un telefon în urma căruia este trimis în Berlin pentru a se întâlni cu un agent est german care deţine o informaţie de o importanţă covârşitoare. Informaţie care-i va fi dezvăluită doar lui. Aşa află că se pune la cale nici mai mult nici mai puţin decât asasinarea preşedintelui american John F. Kennedy în cursul vizitei lui la Berlin, în vreme ce va ţine discursul de la zidul Berlinului, dar nimeni nu pare să ia ameninţarea în serios şi lucrurile iau o întorsătură urâtă, căci totul pare suspect.

Misiunea lui: să oprească asasinatul, dar pentru asta trebuie să rămână în viaţă. Poate face acest lucru doar dacă nu uită cele două reguli de aur ale spionajului: trădarea e la ordinea zilei şi nimeni nu este cine pare a fi..

Tom Gabbay
Conspiraţia din Berlin

rao international publishing company

The Berlin Conspiracy

Traducere din limba engleză Mihai Popescu
2006

Juliei pentru tot

Cele ce urmează sunt o relatare a evenimentelor care au avut loc în iunie 1963. Din motive evidente, până acum am păstrat pentru mine aceste fapte, dar acum sunt prea bătrân pentru a-mi mai face griji din cauza lor.

În plus, nenorociţii nu mă vor găsi niciodată.

Prolog

Am părăsit Berlinul în dimineaţa de după înmormântarea mamei. Cu câteva ore înainte ca ea să moară, fratele meu şi cu mine am fost luaţi din pat şi ni s-a spus să ne luăm un ultim rămas-bun. Amintirea acelei nopţi este încă vie, chiar şi prin negura tuturor acelor ani.

Când am păşit în cameră, un fascicul de lumină caldă se revărsă înăuntru, luminându-i faţa. Nu părea reală, deja semăna mai mult cu un înger decât cu mama noastră. După un moment ne-a şoptit, încet, cu o voce sfârşită: *Kommt*. „Veniţi... nu vă temeţi.” Era tânără, mult prea tânără pentru a muri, dar până şi eu puteam vedea că doar o fărâmă preţioasă de viaţă mai rămăsese în trupul acela firav ce alunecase spre lumea umbrelor.

Nimic nu se schimbase. Pe măsuţa de toaletă erau aşezate ordonat rujuri şi pudre; cutia muzicală se afla încă pe poliţa de deasupra căminului, dansatorii săi de vals îngheţaţi într-un pas silenţios. Lângă pat trona o fotografie formală de nuntă într-o ramă de argint, iar pe perete, o poză înceţoşată a unui om zâmbitor, îmbrăcat în uniformă – panglica neagră şi medalia de onoare decorau imaginea unui soţ şi tată care, ca mulţi alţii, nu s-a mai întors din „războiul pentru curmarea tuturor războaielor”. Toate erau la locul lor, şi totuşi camera părea într-un fel schimbată. Mirosul de medicamente dispăruse; moartea plutea în aer.

L-am luat pe Josef de mână şi l-am condus până la marginea patului mamei. El avea pe atunci numai opt ani, cu cinci mai puţin decât mine, şi probabil nu înţelegea foarte bine ce se întâmpla. Nimeni nu ne explicase, nu în atâtea cuvinte.

Ea a stat întinsă, complet nemişcată, pentru un timp ce mi-a părut o eternitate, şi mi-a trecut prin cap gândul că ar fi putut să fi murit în răstimpul în care am traversat noi camera, în cele din urmă pleoapele i s-au ridicat şi şi-a îndreptat privirea asupra noastră. Ne-a studiat feţele multă vreme, de parcă ar fi vrut să le memoreze. Sau poate că îşi aduna forţele, hotărâtă să folosească acele ultime suflări pentru a articula cuvintele pe care voia să le lase în urma ei.

– Daţi-mi mânuţele, ne-a şoptit.

I-am simţit slăbiciunea în momentul în care a încercat să ne strângă mâinile într-ale ei.

– Vedeţi...

Încercă să zâmbească.

– O familie... Înţelegeţi?

Eu am aprobat din cap, deşi nu eram sigur că înţelegeam.

– Spune-o, a insistat ea.

– O familie, am răspuns eu ascultător.

Şi-a tras uşor mâna la o parte, lăsând mâna lui Josef într-a mea.

– Şi acum, spuse cu un oftat, tot o familie... Întotdeauna o familie.

Simţeam că ar fi vrut să ne spună mai multe, dar nu şi-a putut aduna forţele. Şi eu aş fi vrut să spun ceva, dar cuvintele nu ieşeau. Nu din cauză că aş fi fost prea emoţionat. De fapt, îmi amintesc că mă întrebam de ce nu sunt mai tulburat, îmi iubeam mult mama şi ştiam că ea ne iubea mai mult decât orice, dar dintr-un motiv sau altul mă simţeam distant, ca şi cum aş fi urmărit scena de undeva departe, ca acum.

Nu a fost multă lume la înmormântarea ei. Trei, poate patru bărbaţi, îmbrăcaţi în costume închise şi cu pantofii lustruiţi, stăteau în spatele nostru, cu capul plecat şi pălăria în mână. Nu-i cunoşteam pe nici unul dintre ei. Josef şi cu mine stăteam în faţa mormântului descoperit cu Mătuşica între noi. Femeia care venea o dată pe săptămână la curăţenie – nu-mi amintesc numele ei – era singura care plângea în surdină cât timp preotul şi-a spus rugăciunile şi a remarcat că deşi era trist că mama îşi lăsase fiii orfani, Dumnezeu ştia mai bine şi probabil avea mai mare nevoie de ea în Rai decât aveam noi pe pământ. Nu mă mai gândisem niciodată la mine ca fiind orfan până atunci.

Cred ca Josef şi cu mine am pus fiecare câte o floare pe sicriul ei în timp ce era coborât în groapă, dar nu mai sunt sigur, îmi amintesc că noi am rămas mult după ce toţi ceilalţi plecaseră, vrând să ne asigurăm că piatra funerară va fi bine aranjată. Era gravată simplu:

Gertrud Teller
1895-1927

În prima noapte în care s-a odihnit în mormântul ei, eu am stat întins pe pat, gândindu-mă la o zi geroasă de decembrie, cu puţin timp înainte de a se naşte fratele meu, când am fost cu mama la un magazin de jucării din centrul Berlinului. Eu eram complet fermecat de o colecţie de soldăţei de lemn expuşi în vitrină, două armate combatante – cu tot cu baterii de artilerie şi cavalerie – aliniate una în faţa alteia în rânduri ordonate roşii şi albastre. Ea a încercat să-mi atragă atenţia la tot felul de alte jucării şi jocuri – titirezi, marionete, un camion de pompieri de un roşu aprins – orice altceva decât soldaţii aceia. Dar eu nu vedeam nimic altceva. Două săptămâni mai târziu, în Ajunul Crăciunului din 1918, am găsit sub brad o cutie mică cu numele meu pe ea. Înăuntru erau doi soldăţei, unul roşu şi unul albastru.

Două batalioane întregi erau acum aliniate unul în faţa celuilalt pe podeaua mansardei pe care o împărţeam cu Josef. Am studiat până spre orele dimineţii formaţiile de luptă atent aranjate înainte de a aluneca într-un somn neliniştit, în care i-am însoţit pe soldăţeii pictaţi în luptă şi în care am simţit frica agonizantă de a fi copleşit de forţele inamice. Când m-am trezit, ceva se schimbase. Soldaţii nu mai prindeau viaţă în imaginaţia mea.

Bătăliile unui băieţel sunt purtate pe câmpul imaginaţiei sale. Nu există o cauză, o doctrină, nu e nimic de câştigat, este pur şi simplu Albastru contra Roşu. Nu e, cred, atât de diferit de viaţa reală, doar că în viaţă culorile pot deveni neclare, fiind greu de precizat cine cărei tabere îi aparţine. Trebuie să fi simţit că mă aşteptau alte bătălii, bătălii mai mari desfăşurate pe câmpuri mai întinse. Sau poate că este un câmp mai restrâns, în orice caz, am ştiut că este timpul să las jucăriile deoparte. Am găsit o cutie veche de tablă şi am început să-mi demontez fanteziile copilăriei.

Josef se trezi şi se uită respectuos din patul său cum puneam fiecare soldăţel în parte în cutie. Nu s-a simţit liber să vorbească până ce nu am închis capacul cutiei.

– Unde vom locui acum? se întrebă el.

– Tu vei sta cu Mătuşica, am răspuns fără să-mi ridic privirea.

– Dar tu unde vei fi? mă întrebă cu îngrijorare.

– În America, i-am răspuns, plec astăzi.

Din câte îmi amintesc, era prima oară când îmi trecea asta prin cap, dar părea un plan la fel de bun ca oricare altul, aşa că m-am ţinut de el.

– Merg şi eu cu tine, se decise rapid Josef.

– Nu, am spus simplu. Eşti prea mic.

– Şi tu eşti! se încruntă el.

– Mă voi întoarce după tine când vei fi mai mare, am spus eu, gândindu-mă că s-ar putea chiar să mă întorc după el după ce mă voi fi instalat.

– A spus Mătuşica că ai voie? a întrebat, ştiind foarte

bine că o asemenea idee nu avea cum să fi fost autorizată.

– Nu poţi spune nimănui, Josef. E secret.

– Mama spune să nu ţinem secrete.

– Depinde de secret, i-am explicat eu. Unele secrete sunt ca promisiunile. Dacă dezvălui secretul, încalci promisiunea. Atunci vei deveni un trădător, iar un trădător nu se deosebeşte prin nimic de un laş.

Dar îl cunoşteam pe fratele meu suficient de bine ca să ştiu că această lecţie de etică nu va fi suficientă pentru a-şi ţine gura. I-am întins cutia cu soldăţei.

– Ai vrea să fie ai tăi? l-am întrebat ademenitor.

– Până te întorci? se aventură el, părând foarte sceptic.

– Pentru cât timp ai să păstrezi secretul nostru, i-am răspuns. A analizat ideea un moment, apoi a zâmbit conspirativ şi şi-a luat în posesie cutia cu soldăţei. Presupun că în viaţa oricui există un moment în care află valoarea unui secret. Acela a fost momentul lui Josef.

Aşa s-a întâmplat că într-o dimineaţă însorită de la sfârşitul lui septembrie 1927, la promiţătoarea vârstă de treisprezece ani, mi-am împachetat o geantă cu lucruri şi am pornit în aventura mea cu lumea întreagă. Poate chiar credeam că într-o bună zi mă voi întoarce după fratele meu mai mic, împlinind astfel ultima dorinţă a mamei de a rămâne o familie. Dar viaţa nu a decurs aşa.

1

În 1963, lumea era împărţită în două tabere, iar Berlinul se afla în prima linie. Era numit „Războiul Rece”, dar o singură scânteie în acel oraş divizat şi nu ar mai fi rămas rece pentru mult timp – toată blestemata de planetă ar fi izbucnit în flăcări. Bineînţeles, contribuisem şi eu mai mult decât suficient la nonsensul ăsta, lucrând pe contract pentru Companie în decursul fabuloşilor ani cincizeci, dar după Cuba strălucirea se dusese şi m-am retras din nebunia aceasta.

Am găsit ca loc prielnic pentru retragerea mea, un mic bungalow lângă plaja Pompano din Florida, la circa şaizeci de kilometri mai la nord de Miami. La momentul respectiv nu erau decât câteva baruri şi un magazin pe o fâşie de nisip de după autostradă, dar asta îmi convenea de minune. Ideea era să mă îmbogăţesc ca autor al unor bestselleruri de spionaj şi să-mi găsesc mai apoi o locuinţă mai plăcută. Aveam o maşină de scris şi o grămadă de material, dar nu puteam pune nimic cap la cap nici în mintea mea, darămite pe hârtie. Aşa că îmi petreceam mult timp la pescuit.

Nu era prima oară când Sam Clay suna în mijlocul nopţii, dar nu o mai făcuse de mult timp. Sam era DAP (Director Adjunct de Planuri, răspunzător cu operaţiunile secrete) şi cea mai apropiată variantă de un prieten adevărat pe care îl aveam, deşi nu-l văzusem decât o dată de când mă retrăsesem. Nu părăsisem agenţia în cei mai buni termeni, nu că Sam mi-ar fi reproşat asta, dar când ai ieşit, trebuie să fi ieşit de-a binelea. Cum îţi aşterni aşa dormi, şi nu mă deranja. Asta dacă nu ar fi fost gândacii.

În orice caz, am fost surprins să-i aud vocea lui Sam. Nu a pierdut timpul întrebând cum mergea pescuitul, a trecut direct la subiect, care era un bilet de avion ce mă aştepta la terminalul TWA din Miami pentru zborul de dimineaţă

către New York şi cu legătură spre Frankfurt şi Berlin. Urma să mă aştepte o maşină la aeroport şi să ne întâlnim peste câteva zile. Asta era tot. Nici o conversaţie de politeţe, nici o explicaţie. Nu că m-aş fi aşteptat la o lămurire dată prin telefon.

Am închis, m-am aşezat pe marginea patului, şi mi-am dorit să fi avut un Marlboro. Pe fereastră intra briza dinspre ocean şi m-am ridicat să stau în faţa plasei pentru a o lăsa să-mi alunece peste pieptul gol. Era destul de întuneric afară, şi se auzea doar zgomotul valurilor, izbindu-se de plajă. De ce fusesem de acord cu ce mi-a spus Sam? Nu mă descurcam prea bine ca scriitor – sau ca pescar – dar nu aveam nici o dorinţă de a intra din nou în joc. Avusesem parte de destulă subversiune şi trădare să-mi ajungă o viaţă întreagă, şi în mod sigur nu ţineam să vizitez oraşul copilăriei mele. Amintirile din copilărie care mi se învârteau în cap ar fi putut la fel de bine să fie ale altcuiva, aşa de detaşat mă simţeam de ele. Oricum, nu mai rămăsese nimic de revizitat din Berlin. Locurile pe care le ştiam odată fuseseră reduse la grămezi de moloz şi reconstruite sub altă formă de care nicidecum nu îmi păsa. Nu era vorba nici de faptul că aş fi vrut să-mi evit trecutul. Pur şi simplu nu-mi păsa.

Cred că răspunsul cel mai simplu era că obosisem să rătăcesc ziua prin pustietăţi şi să mă uit noaptea spre coli albe de hârtie. O schimbare de peisaj nu mi-ar fi stricat. Şi îi eram dator lui Sam. Oricum, indiferent de motiv, mi-am făcut bagajul şi treizeci şi şase de ore mai târziu eram din nou în afacerea de urmărire a umbrelor.

Ar fi fost o operaţiune de rutină dacă nu ar fi existat şi o solicitare neobişnuită, sosită prin intermediul unei scrisori trimise de un oficial est-german neidentificat şi aruncată în maşina unui angajat al Departamentului de Stat, cred că a unui secretar. Oficialul anonim susţinea că deţine informaţii importante pe care ar fi dispus să le împărtăşească, în

„circumstanţele potrivite”. Acest tip de scrisori era destul de frecvent în Berlin, iar „circumstanţele potrivite” însemnau cel mai adesea preţul potrivit, care era invariabil plătit, chiar dacă, în majoritatea cazurilor, informaţiile erau neinteresante. Dar autorul acestei ispite anume nu era interesat de bani şi nici măcar de un bilet doar dus către Vest. Avea o singura solicitare: eu. Eu eram singura persoană cu care accepta să vorbească.

Şi nimeni, mai ales eu, nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Ar fi o subestimare crasă a situaţiei dacă aş afirma că cei din Berlin erau nemulţumiţi de această revendicare. Şeful de post de la acea vreme era un mucalit pe nume James Powell. La patruzeci de ani, înalt, slab, genul ce poartă costume făcute pe comandă, cu capul prea mare, era un om de Yale care se credea uns cu toate alifiile. Eu îl consideram un nenorocit arogant, dar asta nu conta, în contrainformaţii întâlneşti o grămadă de nenorociţi aroganţi. Unii dintre ei chiar mi-au fost simpatici. Dar nu era şi cazul lui Powell. Nici el nu mă simpatiza prea tare, ceea ce era de înţeles pentru un om în poziţia sa. Nici unui şef de post nu i-ar fi plăcut să-i fie adus cineva din afară pentru a se ocupa de o astfel de scrisoare, deja obişnuită, dar să apar eu, întors din retragere (ei îl numeau exil) era mult mai iritant. Trebuie să fi făcut presiuni mari la Washington pentru a nu mă implica pe mine, şi să fi fost respins. Toată lumea ştia că părăsisem agenţia, şi cu toţii credeau că ştiu din ce motiv o făcusem, nu că mi-ar fi păsat ce credeau ei. Mă întorsesem pentru un angajament limitat şi nu voiam să intru din nou în vechile mizerii.

Totuşi, eram curios cu privire la omul meu misterios. De ce naiba m-ar nominaliza pe mine pentru contact un oficial est-german? Ieşisem din joc de doi ani şi, oricum, nu lucrasem niciodată în Europa. Chestiunea trebuie să fi intrigat şi Washingtonul. Oricine ar fi fost tipul ăsta, avea acces la dosarele mele, şi găsise ceva în ele care-i atrăsese atenţia. S-au gândit probabil că este un jucător serios, şi nu

se întâmpla des ca aceştia să ofere ceva de bunăvoie. De obicei, trebuiau mituiţi, şantajaţi sau drogaţi ca să fie convinşi să-şi trădeze ţara, ceea ce presupunea mult timp şi multe strategii şi, în cele mai multe din cazuri, tot nu reuşeai să afli nimic. Acesta era un potenţial cadou, unul care ar fi venit la momentul oportun. De aceea şi telefonul din mijlocul nopţii de la Sam şi iritatul şef de post din Berlin.

Toată lumea era cu nervii întinşi la maximum. Cu excepţia mea, bineînţeles. Nu mizasem nimic la mâna asta. Sau cel puţin aşa credeam.

Instrucţiunile sunau cam aşa: trebuia să fiu în gara Charlottenburg S-Bahn din partea de est, sâmbătă seară la ora 20, pe data de 22 iunie. Fiind o gară suburbană, folosită cel mai adesea de navetişti, va fi destul de pustie la ora aceea. Am fost instruit să stau pe cea mai din faţă bancă de pe platformă, citind un exemplar din *Herald Tribune*. Dacă voi fi singur, mă va contacta un tip în baston. Scrisoarea, specificase cât se poate de clar că trebuia să fiu singur, dar bineînţeles că nu eram. Washingtonul nu ar fi admis asta chiar dacă Powell ar fi făcut-o.

Gara era situată pe un deal înverzit deasupra micului drum mărginit de copaci, unde era parcat un automobil cu patru uşi. Părea gol, dar, ghemuiţi pe bancheta din faţă, Powell şi un tânăr agent de teren pe nume Andy Johnson mă supravegheau cu ajutorul unei legături radio în dublu sens. Johnson era un puşti tuns foarte scurt, abia ieşit de la West Texas, care purta nişte ochelari mari Buddy Holly. Foarte milităros. Vorbeam cu el printr-un microfon din buzunarul de la cămaşă, iar el comunica prin casca fără fir pe care o aveam în ureche.

Omul nostru întârziase treizeci de minute când am observat un tip de pe platforma opusă care părea interesat de persoana mea. Nu era el subiectul, dar mă gândeam că

ar putea fi o iscoadă.

– E un tip dincolo de şine într-un palton albastru, am şoptit spre buzunar. Cred că e îndrăgostit, că-mi tot face ochi dulci.

– Ăla e „Ursoaica mamă”, îmi răspunse Johnson în ureche.

Numele de cod sunt unul dintre cele mai ridicole aspecte ale muncii de spionaj, în seara aceea Powell era „Tata urs”, Johnson era „Pui de urs”, iar eu eram „Blondina”. Ursoaica marnă s-a dovedit a fi un ţăcănit pe nume Roy Chase, un tip de care mai auzisem, dar pe care fusesem suficient de norocos să-l evit până atunci, îşi petrecuse o groază de timp în Manila, care era principalul teatru de operaţiuni din Asia de Sud-Est. De fapt, eram oarecum surprins să-l găsesc pe Chase la Berlin. Aici era un cu totul alt joc, şi cerea mult mai mult tact decât avea el reputaţia că ar avea. Nu-mi spuseseră că urma să fileze, căci tipul era atât de stângaci încât l-ar fi observat chiar şi Ray Charles.

– Ei bine, spune-i Ursoaicei mamă să facă o plimbare, am spus eu un pic prea tare. Ar putea la fel de bine să poarte o blestemată de pancardă.

După o pauză l-am auzit din nou pe Johnson vorbind prin radio, către Chase de data aceasta.

– Hmm, Ursoaica mamă, aici Pui de urs. Tata urs vrea să-i laşi Blondinei un pic de spaţiu... Dar stai aproape de acţiune.

Chase mi-a aruncat o privire mânioasă din partea cealaltă a şinelor, şi o apucă în plimbare către celălalt capăt al platformei unde se prefăcu că citeşte un mers al trenurilor.

20:37. Felinarele începeau să se aprindă, iar lumina zilei se transformase deja în întunericul nopţii. Nu mai avea să aibă loc nici o întâlnire. Fie tipul era un civil şi se speriase, sau, mai probabil, era un profesionist care-l zărise pe Chase şi se hotărâse să nu mai apară. Oricare ar fi fost situaţia, eu bătusem atâta drum de pomană. Spre

surprinderea mea, eram dezamăgit. Eram din nou în mijlocul acţiunii, şi chiar şi în situaţia asta, aveam din nou adrenalină în vene, iar curiozitatea îmi era aţâţată.

Începu să plouă mărunt.

– Am fost lăsaţi cu ochii în soare, băieţi, am spus eu spre buzunar. Oricum, e cam umezeală aici şi Blondina are nevoie de o porţie de gris cald.

O pauză lungă, eu udându-mă din ce în ce mai tare în timp ce mesajul era transmis mai departe.

– Tata urs nu e de acord să încheiem încă, am auzit într-un final. Mai stăm până la ora 21.

Powell ştia foarte bine că tipul nu avea să mai apară. Voia doar să evite eventualele suspiciuni ale Washingtonului, dar, între timp, eu eram tâmpitul care se uda ciuciulete.

– Bine, am spus păstrându-mi calmul, dar eu înaintez o plângere oficială la sindicatul meu.

– O să avem grijă să consemnăm asta în raport, mă asigură Pui de urs. Şi, ahh... Tata urs îţi cere să termini cu vorbăria.

– Nici o problemă. Acum îmi venea să-i ard una lui Tata urs cât să-i zbor capul arogant de pe umeri.

Ploaia începuse să se înteţească. Eram pe punctul de a-i spune vreo două lui Powell, când am zărit cu colţul ochiului o siluetă în baston, apropiindu-se. Mi-am îngropat faţa în ziar şi am şoptit „Fiţi atenţi” spre microfonul din buzunar.

– Da, vedem, am recepţionat de la Johnson.

Inima începu să-mi bată puţin mai repede.

Silueta se opri, la aproximativ cinci metri de banca pe care stăteam. I-am aruncat o privire pe furiş şi am văzut că era o femeie care ţinea o umbrelă închisă. Treizeci şi cinci, poate patruzeci de ani, cu părul negru alunecându-i dintr-o eşarfă crem cu trandafiri roşii, decoloraţi, pe margini. Părea obosită, epuizată. Am observat un fir dus la ciorapii ei, pe gamba dreaptă, pe care-l reparase cu un strop de ojă. Şi-a dat seama că o privesc şi mă studie şi ea peste umăr în

timp ce îşi deschidea umbrela.

Nu exista nici un motiv pentru care omul nostru misterios să nu fie o femeie misterioasă. Desigur, o umbrelă nu era tocmai un baston, dar asta ar fi putut să fie o scăpare în traducere.

(Nu era atât de neobişnuit. Am citit o dată o descriere a unui informator venezuelan foarte înalt, tradusă sub forma „este foarte high”. Întâlnirea nu a avut loc deoarece băieţii noştri căutau pe cineva drogat din cale-afară. Asta chiar s-a întâmplat cu adevărat.)

M-am întors la ziarul meu, dar stăteam cu ochii pe ea. Şi ea făcea la fel cu mine, dar nu foarte subtil. Mi-am dat seama că va face o mişcare, şi după câteva priviri pe furiş o făcu, mimând interes pentru un afiş pentru a se apropia mai mult de bancă. Am aşteptat, gândindu-mă că ne pierdeam vremea. Era evident Ora Amatorilor.

În cele din urmă se întoarse către mine şi spuse în limba germană:

– O să te uzi.

Germana mea era destul de ruginită, dar am încercat oricum, spunând ceva de genul:

– Îmi oferi să împărţim umbrela?

Ea făcu o pauză de o secundă, mă studie din priviri, şi apoi mi se adresă din nou, de data aceasta în engleză:

– Te interesează o companie agreabilă?

Nu m-am putut abţine să nu râd, ceea ce a luat-o prin surprindere. S-a întors cu spatele, părând mai mult stânjenită decât jignită, cum avea tot dreptul să fie. Eram pe punctul de a mă scuza, când l-am auzit pe Powell în casca din ureche.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Teller, scapă de curvă! zise el în felul acela plin de lehamite, dispreţuitor de elitist.

La naiba cu tine, m-am gândit, încearcă doar să-şi câştige existenţa, probabil într-un mod mai onorabil decât tine. Mi-am scos casca din ureche, am pus-o în buzunarul hainei şi m-am ridicat de pe bancă.

– Hei, nu râdeam de tine!

Se uită bănuitoare la mine.

– Mi s-a părut amuzant că ai trecut la engleză. Chiar atât de groaznică e germana mea?

Ea zâmbi.

– Îngrozitoare.

Era un zâmbet frumos, natural. Avea şi ochi frumoşi. Căprui deschis. Păcat că erau îngropaţi sub un strat gros de rimel.

– Nu fac asta tot timpul, spuse ea după o pauză stânjenitoare. Eu sunt asistentă.

Nu trebuia să-mi explice nimic, dar dacă pe ea o făcea să se simtă mai bine, atunci era în regulă.

I-am zis că de fapt nu m-ar deranja să mă primească sub umbrelă, şi de cum am ajuns sub aceasta, ea începu să-mi spună că avea nevoie de bani pentru a achita facturile medicale ale mamei sale bolnave, şi cât de puţin câştigă o asistentă, şi că nu însoţea decât bărbaţi drăguţi. Am întrebat-o cum putea să-şi dea seama dacă erau de treabă sau nu, iar ea mi-a răspuns că pur şi simplu ştia, aşa cum ştiuse şi cu mine. M-am gândit că probabil le spunea asta tuturor potenţialilor clienţi, dar nu mă deranja să o ascult. Cel puţin nu mă mai muram.

Am auzit trântindu-se uşa maşinii, iar un minut mai târziu Powell lua platforma cu asalt, cu Pui de urs Johnson în urma sa. S-au oprit la vreo trei metri distanţă, de parcă m-ar fi ţinut sub supraveghere.

– Ce naiba faci, Teller? O venă pulsa violent pe tâmpla dreaptă a lui Powell, şi capul părea că poate să-i explodeze în orice moment. Trebuia neapărat să-şi mai lărgească cravata.

– Tocmai vorbeam cu..., m-am întors către femeie, scuză-mă, nu-ţi ştiu numele.

– Rita, răspunse ea, părând oarecum neliniştită.

– Eu sunt Jack, i-am zâmbit, Jack Teller.

– Îmi pare bine. Ea dădu din cap politicos.

– Mai taci, Jack. Distracţia s-a terminat, lătră Powell spre mine.

Începusem să spun că nu apucasem încă să mă distrez, că poate Rita şi cu mine am putea să încercăm să salvăm seara, dar m-am oprit pentru că exact în momentul acela l-am zărit stând nemişcat sub un felinar pe omul nostru, urmărind întreaga scenă cu o expresie de dispreţ nedisimulată întipărită pe faţă. Nu s-a mişcat, stătea acolo exact ca o statuie, cu o mână în buzunarul impermeabilului şi cu cealaltă ţinând un baston, cu ploaia scurgându-se de pe pălăria sa de fetru, aşteptând răbdător ca noi să-l reperăm.

– Se pare că am fost cu toţii prinşi cu pantalonii în vine. Am făcut un semn din cap spre stradă.

A aşteptat să-l observe şi Powell, apoi s-a întors şi a dispărut în beznă. Powell îi făcu un semn lui Chase care era pe platforma opusă, şi porni şi el în urmărirea omului misterios, sperând să obţină ceva care să-l ajute să-l identifice – o maşină, o faţă, orice, dar ştiam că nu va găsi nimic. Tipul ăsta nu era mediocrul birocrat est-german, care îşi clădea un fond de pensii. Era serios, îţi puteai da seama de asta.

M-am întrebat din nou de ce îi stârnisem eu un asemenea interes, întorsesem problema pe toate feţele de când aflasem despre cererea sa, gândindu-mă la toate operaţiunile în care fusesem implicat şi care i-ar fi putut atrage atenţia. Iran, Guatemala, Mexic, sau chiar Cuba – nimic care să se lege. Fusesem implicat activ şi ştiam o grămadă de lucruri, dar nimic ce nu ar fi ştiut şi o grămadă de alţi agenţi. Cea mai rezonabilă explicaţie era că păream un candidat ideal pentru recrutare datorită modului în care mă retrăsesem, dar nici asta nu se potrivea. Dacă ar fi vrut să mă încerce, m-ar fi abordat într-o manieră discretă, la plajă poate, cu un bikini ispititor ca momeală, nu cu o scrisoare care a alertat toate agenţiile de spionaj despre intenţiile lor. Nu, altceva trebuie să-l fi convins. Dar acum

se părea că nu voi afla niciodată – era foarte puţin probabil să ne acorde o a doua şansă.

– Nu-l vom mai revedea, am spus.

– Dacă aşa stă treaba, tu eşti într-o încurcătură al dracului de mare, se răsti Powell. La naiba, oricum eşti într-o încurcătură al dracului de mare.

– Chiar? am răspuns cât am putut de calm. Eu sunt singurul care trebuia să fie pe platformă. Şi pe lângă asta, eu sunt aici ca invitat, deci dacă cineva e într-o încurcătură al dracului de mare, ăla eşti tu, şefule.

Powell îi făcu un semn din cap lui Johnson. Puştiul se întinse să mă apuce de braţ, dar fără să vreau de-adevăratelea, l-am pus jos cu un singur croşeu de stânga. Ca să fiu drept, nici nu se aştepta la asta, dar m-am simţit bine oricum. Powell suspină ca o profesoară frustrată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Teller, chiar era nevoie să faci asta?

Am ridicat din umeri, i-am întins mâna lui Johnson şi l-am tras în picioare.

– Îmi pare rău puştiule, m-ai luat prin surprindere.

– Nu-i nimic, rosti el tărăgănat, pipăindu-şi un strop de sânge de pe buză. Acum v-aş lua prin surprindere?

Mă strângea cu putere de gât înainte să-şi fi terminat propoziţia. Ştiam mişcarea asta, dar nu fusesem niciodată în rolul de primitor. E ca şi cum traheea ta e prinsă într-o menghină, la cea mai mică apăsare, peretele membranos subţire ce merge de la laringe până la bronhii ar fi strivit, blocând singura sursă de aer spre plămâni, ducând la sufocare în doar câteva secunde. Desigur, în asemenea circumstanţe o conversaţie nici nu mai intră în discuţie, aşa că nu am mai avut ocazia să-mi iau rămas-bun de la Rita.

Ne-am îndreptat spre maşina Companiei, unde mi-am masat gâtul cât l-am aşteptat pe Chase. Într-un târziu s-a urcat pe locul din faţă, lângă Powell, şi i-a raportat că omul nostru dispăruse fără urmă. Eram gata să comentez ceva,

dar m-am hotărât ca măcar o dată să tac din gură.

– Langley vrea un raport în seara asta, se fâţâi Powell agitat, cum naiba le scriu eu aşa ceva?

– Chase s-a apropiat prea mult, deconspirându-ne faţă de subiect, zise factual Johnson. A fost o stângăcie.

Chase se întoarse şi îi aruncă puştiului o privire de gheaţă. Chiar şi pe întuneric îţi puteai da seama că ăsta era un tip periculos – genul de om care poate să-şi piardă cumpătul în orice moment, fără să poţi prezice vreodată când sau de ce. Totuşi, puştiul nici nu se clinti, începea să-mi fie simpatic, în ciuda gâtului care încă mă durea.

– Cum ar fi să spun că ţinta a dispărut pentru că Jack se dădea la gagicuţă? Powell se uită la mine ca să-mi surprindă reacţia.

– O gagicuţă? M-am forţat să râd printre vânătăile corzilor mele vocale, îţi dai seama cât de aiurea sună când o spui aşa?

– Nu putem fi toţi aşa de şmecheri ca tine, Jack.

– Da, bănuiesc că asta aşa e. Am deschis portiera ca să mă dau jos. Raportează ce vrei la Washington. Spune-le că-mi făcea un sex oral. N-am cerut eu tâmpenia asta, voi aţi venit la mine.

– Unde naiba crezi că te duci?

– Să iau nişte aer curat. Nu vă obosiţi să mă aşteptaţi.

Johnson întrebă dacă ar trebui să mă oprească, dar Powell a fost destul de deştept să-şi dea seama că asta nu ar fi făcut decât să facă raportul şi mai greu de scris.

2

Am nimerit într-un bar ascuns pe o străduţă lăturalnică, nu departe de gară. Se numea Struwwelpeter, după băieţelul din poveşti care nu se spăla şi nu îşi tăia niciodată unghiile. Un tablou care-l reprezenta pe băieţel, aşezat deasupra uşii de la intrare, mi-a reamintit de o imagine dintr-o carte pe care obişnuia mama să mi-o citească.

Amintirile din acele vremuri erau destul de rare pentru mine, aşa că probabil Berlinul stârnea ceva în mine. Oricum, m-a făcut să zâmbesc.

Barul era unul tradiţional – tavane înalte, şiruri de mese lungi de lemn, un şemineu impunător şi o atmosferă caldă. Pe jumătate plin cu o adunătură veselă. Am comandat cârnaţi şi un Pilsner, am găsit exemplarul din *Herald Tribune* în buzunar, şi m-am făcut comod. Aveam chef de o ţigară, am decis să dau naibii totul, şi mi-am cumpărat un pachet de HB dintr-un automat. Părea să se potrivească cu scena.

Mi-am dat seama că stătusem pe banca din gară mai mult de o oră, uitându-mă absent către prima pagină a ziarului, dar nu citisem nici măcar un cuvinţel. KENNEDY PLEACĂ ÎN TURUL EUROPEI era articolul de fond. Am citit primul paragraf:

> Londra – Vizita preşedintelui Kennedy în Europa are loc în cel mai nefavorabil moment, potrivit multora dintre diplomaţii de aici. În discursul său din data de 10 iunie, susţinut la Universitatea Americană, preşedintele şi-a propus ca ţel politic diminuarea rivalităţii cu Uniunea Sovietică. Acel gest reconciliant vizavi de relaţiile dintre Est şi Vest este privit aici ca pe o excludere a posibilităţii declarării unui sprijin puternic din partea Statelor Unite pentru Germania de Vest, şi mai ales pentru Berlin. În cadrul vizitei, preşedintele Kennedy doreşte să dea timpul înapoi în ceea ce priveşte înarmarea şi să

oprească dezvoltarea armelor nucleare pe pământ şi în spaţiu. Dar acest lucru nu poate fi făcut.

Este un truc jurnalistic ca atunci când un ziar vrea să publice un editorial pe prima pagină, să publice pur şi simplu o opinie, iar apoi să caute pe cineva căruia să i-o atribuie. Ce însemna oare „potrivit multora dintre diplomaţii de aici”? Însemna că autorul fusese la o petrecere unde se aflau mulţi miniştri adjuncţi care îşi petrecuseră noaptea dezbătând politica externă americană. Astea sunt ştiri? Iar „ofiţerul de rang înalt din cadrul NATO” trebuie să fi fost un apropiat al lui de Gaulle. Preşedintele francez, neputând să înţeleagă de ce lumea îi oferea lui Kennedy adulaţia care trebuia să fie a sa, îl ataca pe acesta ori de câte ori se ivea ocazia.

Am sărit la următorul subiect care era mult mai interesant. Implica atât sex, droguri, abuz de putere, cât şi trădare. Treburi pe care le poţi savura. Urmăream povestea asta încă de la debutul ei la Londra, cu câteva săptămâni în urmă, gândindu-mă că aş putea-o folosi într-unul din numeroasele mele romane nescrise.

Versiunea publicată suna aşa:

> Partidul Laburist din Marea Britanic a cerut astăzi o investigaţie amănunţită a demisiei ministrului de Război, John Profumo, implicat într-un scandal sexual ce a zguduit din temelii guvernul britanic. Partidul din opoziţie a cerut la rândul său o anchetă parlamentară referitoare la orice eventuală breşă în securitate ce ar fi rezultat în urma relaţiei lui Profumo cu o amoreză roşcată.
>
> Profumo a recunoscut că minţise în Parlament, pe data de 22 martie, când declarase că nu a întreţinut relaţii cu Christine Reeler, în vârstă de douăzeci şi unul de ani. Liderii de partid au declarat că erau mult mai îngrijoraţi de relaţia de „prietenie” dintre domnişoara

Keeler şi căpitanul Eugene Ivanov, asistentul unui ataşat naval sovietic, din aceeaşi perioadă în care aceasta se întreţinea cu Profumo. Ivanov a fost rechemat la Moscova în decembrie trecut.

Bineînţeles, întotdeauna găseşti şi mai multă mizerie dacă sapi mai adânc. Eu am aflat pontul de la un prieten din FBI care urmărea cazul (sub numele de cod „Bowtie") pentru Hoover, care pretindea că ar fi interesat de cetăţeni americani ce s-ar fi putut împrieteni cu domnişoara Keeler, şi ar fi putut, la rândul lor, scăpa vreun secret sau două. Oficiul FBI din Londra chiar descoperise doi ofiţeri din forţele aeriene cu baza la Lockenheath care beneficiaseră de o „prietenie" în valoare de o sută de lire într-o noapte, dar au fost reabilitaţi după un interviu epuizant. (Caseta cu interogatoriul cât se poate de amănunţit şi descriptiv era, se pare, un obiect fierbinte prin FBI.)

Dar prietenul meu bănuia că directorul nu ar fi fost atât de îngrijorat de afacerile de stat pe cât era de cele de alt gen. Se zvonea că ocupantul actual al Casei Albe avea mai mult decât un interes general faţă de scandalul sexual, datorită faptului că una dintre asociatele domnişoarei Keeler, o cehoaică stilată pe nume Maria Novotny, le declarase britanicilor că ea şi o altă prietenă de a sa, Suzy Chang, îl serviseră împreună pe preşedinte, pe vremea când lucrau în New York. Prietenul meu din FBI sugerase că directorul, care nu era un mare susţinător al preşedintelui, strângea informaţii pe care i le oferea apoi prietenului său vicepreşedinte, pentru a le folosi în cazul în care Kennedy ar fi încercat să se descotorosească de el pentru mandatul din '64, aşa cum se zvonea.

Tovarăşul Ivanov era agent KGB, asta e sigur. Dar ce a dus el înapoi la Moscova? Asta nu era sigur. Keeler, sub interogatoriu, spusese că acesta ar fi vrut ca ea să afle de la Profumo dacă şi când va intra şi Germania de Vest în cercul ţărilor cu armament nuclear. (Aţi fi surprinşi de

lucrurile pe care i le poate spune un reprezentant oficial al guvernului unei roşcate sexy care îi ţine scula în mână). Keeler insistase că ea nici măcar nu îi pusese întrebarea. Poate chiar aşa era, sau poate fata se descurca excepţional de bine la interogatorii. Unele tehnici de interogare, bine cunoscute ofiţerilor SIS, au fost scoase din discuţie în cazul ei datorită atenţiei mediatice de care se bucura. Bănuiala mea e că Ivanov nu s-a întors acasă cu mâna goală. Şi era cu siguranţă posibil şi ca britanicii să fi scos mult mai mult de la domnişoara Keeler decât erau dispuşi să recunoască. O asemenea breşă de securitate ar fi dus la limitarea severă a disponibilităţii Washingtonului de a împărtăşi informaţii sensibile prietenilor noştri de la Whitehall.

La un moment dat aş fi văzut toate astea ca pe o mare victorie a Moscovei, necesitând un contraatac pe măsură. Acum, nu puteam pentru nimic în lume să înţeleg care ar fi diferenţa dacă sovieticii ar şti sau nu că Germania de Vest urma să deţină arme nucleare. Pentru numele lui Dumnezeu, aveau deja în jur de două mii două sute de focoase îndreptate către Europa de Vest. Ce mai conta dacă se hotărau să mai îndrepte câteva încolo? Dar aşa stăteau lucrurile. Dacă Germania de Vest urma să instaleze focoase nucleare, Moscova trebuia să fie pregătită să le instaleze în Germania de Est.

Tipul care mă intriga pe mine era un osteopat pe nume Stephen Ward, cel care o pusese pe domnişoara Keeler în legătură atât cu Profumo, cât şi cu Ivanov. Ward, care încerca să treacă drept artist, era acuzat în presă pentru tot felul de vicii. Poveştile despre orgii fără inhibiţii, schimburi de neveste, marijuana, pastile, bice şi lanţuri reprezentau grăunţe tocmai bune de măcinat în moara presei, şi, fără îndoială, majoritatea erau adevărate. Dar toate astea erau numai perdeaua de fum ce ascundea adevărul evident. Genul de campanie „de imagine” de care mă ocupasem şi eu de atâtea ori.

Ceea ce nici una din părţi nu voia să recunoască era că

atât bunul doctor, cât şi orgiile sale nu erau decât o momeală. Nimic special sau deosebit; erau nenumăraţi indivizi asemenea lui în toate capitalele lumii, trimişi de ambele tabere, pentru a vedea ce fel de peşte muşcă. Dar partea deosebită în cazul ăsta era că bunul doctor era momeala noastră. MI5 îl pusese la lucru în speranţa de a-l filma pe Ivanov într-o postură compromiţătoare, pentru a-l atrage de partea noastră. Dar să foloseşti un diletant ca Ward împotriva rusului era ca şi cum l-ai urca în ring pe Fred Astaire împotriva lui Joe Louis. Poate să danseze el în jurul ringului o vreme, dar mai devreme sau mai târziu tot se va trezi prins într-un colţ, şi e un pariu destul de sigur să ghiceşti cine va ieşi din ring pe targa.

Bunul doctor probabil nici nu şi-a înţeles pe deplin implicarea până ce nu a fost prea târziu. Un astfel de tip merge înainte de dragul distracţiei, atât de fascinat de fiorul pe care-l simte, încât nici nu bagă de seamă spre ce se îndreaptă înainte de a fi prea târziu. Când şi-a dat, în sfârşit, seama că le aparţinea, a încercat să-şi acopere spatele, uitând că cei la care căuta acea acoperire erau acum de partea cealaltă a baricadei, pentru că aşa alesese el. De fapt, Ward nu era de nici o parte şi nu avea nici un viitor. Nu era suficient de important pentru a primi un bilet spre Moscova, dar ştia destul pentru a deveni un risc pentru ambele tabere. Fusese folosit şi era pe punctul de a fi înlăturat. Fraierii ca el o păţesc întotdeauna, într-un fel sau altul.

Mă gândeam să-mi mai comand ceva de băut şi mi-am aprins a doua ţigară, să mă ajute să mă decid. Gâtul încă mă durea de la schema gen Beretele Verzi pe care mi-o aplicase Andy Johnson, dar îmi spuneam că fumul mă va face să mă simt mai bine.

– Pot să iau un chibrit de la dumneavoastră?

Am ridicat privirea, care mi-a fost întâmpinată de cel mai larg şi stupid zâmbet pe care-l văzusem vreodată.

Proprietarul acestuia era un sac de oase înalt şi slăbănog, înveşmântat într-un costum lălâu. Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, ce se clătina considerabil, întinzându-se peste masă şi arătând spre ţigara sa Camel.

– Sigur, i-am răspuns şi i-am aprins ţigara.

– America, îmi făcu el cu ochiul în timp ce sufla fumul.

– Am drapelul arborat?

– Toţi americanii citesc ziarul şi stau la Kempinski, zâmbi el plin de mândrie indicându-mi cutia de chibrituri cu marca hotelului.

Îmi întinse mâna:

– Horst Schneider.

– Jack, am răspuns la rândul meu, Jack Teller.

– Îmi pare bine la cunoştinţă, spuse el menţinând strângerea de mână o idee prea mult. Apoi, băgând de seamă aerul meu amuzat:

– Nu este corect?

– Îmi pare bine de cunoştinţă ar fi mai bine, dar ai putea să spui pur şi simplu „îmi pare bine”. E mai informal.

– Da, desigur. E mult mai simplu, îmi pare bine. Jack, nu-i aşa? Pot să mă aşez lângă tine?

S-a aşezat înainte ca eu să-i pot răspunde, dar aş fi acceptat oricum. Părea oarecum instabil şi deja începuse să-mi fie simpatic.

– Trebuie să bem un schnapps. Fac eu cinste, îi făcu un semn chelneriţei şi se întoarse repede către mine. Ai mai văzut Berlinul până acum?

– Nu în ultima vreme, i-am răspuns.

– E ceva unic. De neuitat chiar. O insulă care nu e înconjurată de nici o apă. Din ce parte a Americii eşti? New York? Sau poate Los Angeles?

– Florida.

– Ah! Îşi închise ochii şi începu să recite: „Miami Beach, Daytona Beach, Palm Beach...” apoi se poticni.

– Pompano Beach.

– Key Largo! exclamă el ignorându-mă. Cum am putut să

uit! Humphrey Bogart este erou de război – pentru că a ucis o grămadă de nemţi bineînţeles – dar îşi doreşte doar o viaţă liniştită, în Key Largo locuieşte tatăl bunului său prieten căzut în război, şi soţia cea tânără şi frumoasă, bineînţeles, care este Lauren Bacall, nevasta lui Bogie. Nu în film, în viaţa reală. Apoi apare gangsterul, jucat, fireşte, de Edward G. Robinson, Johnny Rocco, din Cuba, unde fusese – *verbann...?*

– Exilat.

– Da!... Ah, *sprechen sie deutsch!*

– Doar un pic.

– Foarte bine – şi uite şi schnappsul. Bineînţeles că Bogie îl omoară pe tipul cel rău şi rămâne cu fata. În cinstea ta! ridică el paharul.

– Până la fund!

– Foarte bine! Până la fund!

Le-am dat pe gât şi le-am stins cu un nou rând de Pilsner.

– Italia, am spus.

– Poftim?

– Personajul lui Bogie din Key Largo. Luptase în Italia, aşa că n-a omorât neapărat aşa de mulţi nemţi. S-ar putea să fi ucis o grămadă de italieni.

Horst îşi încreţi fruntea, apoi dădu din cap de câteva ori, luând în calcul şi varianta aceasta.

– Nu are importanţă în poveste. Tot ce contează e că Bogie încetase să mai creadă în lupta contra răului şi că a trebuit să-şi regăsească principiile ca să-i poată ucide pe gangsteri.

– Eroul fără chef, am spus în timp ce-mi stingeam ţigara şi o şi aprindeam pe următoarea. Horst îşi scoase şi el încă un Camel.

– N-am fost niciodată în America. O să merg într-o zi, zise aplecându-se peste masă şi apucă cutia de chibrituri, acolo unde visele devin realitate.

– Nu-ţi face speranţe prea mari.

– Ştiu deja multe despre asta.

– Da, bine, dar nu poţi crede tot ce vezi în filme.

M-a studiat atent, în timp ce sorbea din bere, apoi trase un fum din ţigară şi eliberă câteva cerculeţe de fum.

– Vezi tu, problema în Germania e că toţi vor să fie precum ceilalţi. Este o naţiune de conformişti. Nu ca America, care din contră, e o ţară de liber-cugetători.

– America îşi are şi ea conformiştii săi.

– Nu mă refer la situaţia din filme, cu cowboy şi gangsteri.

– Oh, dar sunt destui cowboy şi gangsteri. Dar noi vorbim de liber-cugetători.

Pe faţa lui Horst se strecură o expresie nesatisfăcută, aşa că i-am sugerat să mai bem un schnapps, ceea ce l-a luminat imediat.

Seara a continuat tot aşa, Horst povestind acţiunea din *Shan, High Noon, Rebel Without a Cause şi Little Caesar,* asta ca să menţionez doar câteva, în încercarea sa de a mă face să înţeleg adevăratul spirit american. Eram destul de patriot, şi încă sunt, dar eu văzusem spiritul american de la un capăt la altul, şi nimic nu rămâne frumos din toate unghiurile.

Am rămas – nu ştiu câte ore mai târziu – ultimii ocupanţi beţi ai localului, el încercând să mă convingă că Bogart era cel mai bun actor al tuturor timpurilor, eu ridicându-l la acest rang pe Henry Fonda, la care nici nu m-aş fi gândit prea mult până la cel de-al cincilea schnapps. Chelneriţa, o femeie masivă şi cu mustaţă, al cărei simţ al umorului se evaporase odată cu clientela, ne anunţă că se pregăteau să închidă, şi deci acesta va trebui să fie ultimul rând de băuturi.

Horst toastă pentru ea.

– Ne-ai servit cum trebuie. Până la capăt!

– Până la fund, l-am corectat eu.

– Da, până la fund! În timp ce-şi dădea pe gât ultimul

pahar, pe faţă i se întipări o expresie ciudată – un zâmbet bizar i-a îngheţat pe buze. Se ridică foarte încet în picioare, cu ochii fixaţi către un orizont inexistent, îşi puse pălăria pe cap, făcu o reverenţă în dreptul chelneriţei, şi spuse:

– Vă doresc o noapte bună.

Mai făcu un pas către uşă şi se prăbuşi. A căzut cât era de lung, aterizând cu faţa la podea.

Cum şi eu mă simţeam cam ameţit, am reacţionat încet, împingându-mă de lângă masă şi păşind metodic către locul unde aterizase Horst. Mi-am sprijinit mâinile pe genunchi şi l-am privit îndelung – nu se mişca.

– Ştiţi cumva unde locuieşte? am întrebat-o pe chelneriţă.

– Kirchstrasse, rosti Horst încă lipit de podea.

M-am aplecat spre el şi l-am întrebat dacă se poate mişca.

– Nu cred, îmi răspunse cu un singur ochi deschis.

Am rugat-o pe chelneriţă să cheme un taxi, dar îmi spuse că n-ar veni nici unul la o asemenea oră. (Cel puţin nu suficient de repede pentru ea). În spatele barului, un tip masiv şi chel pe care l-am luat drept soţul ei dădea din cap în timp ce ştergea paharele de bere. Eram pe cont propriu.

– E mult de mers până la Kirchstrasse?

– Foarte puţin, pot să-ţi arăt, răspunse din nou Horst.

Am tras aer în piept, l-am ridicat pe Horst în fund, iar apoi mi l-am proptit pe umăr, cu faţa spre înapoi. Nu era aşa de greu, dar era împrăştiat peste tot, cu braţele şi picioarele atârnându-i. Chelneriţa fu mai mult decât bucuroasă să ne deschidă uşa şi am auzit cheia răsucindu-se în broască de cum am pus piciorul în stradă. Mi-a părut rău că-i lăsasem un bacşiş atât de generos.

– Credeam c-ai zis că e aproape. După ce mersesem vreo douăzeci de minute, eu începusem să mă trezesc, iar Horst devenea tot mai greu.

– Aşa e, răsună ecoul vocii sale dinspre asfaltul pustiu, îşi ridică puţin capul, cât să vadă unde suntem – sau măcar

unde fusesem, ţinând cont de faptul că era cu faţa îndreptată în urma noastră.

– Foarte aproape.

– În ce parte? M-am învârtit în cerc ca el să poată vedea fiecare stradă din intersecţie.

– La stânga... Stânga mea, nu a ta.

– Eşti sigur de data asta?

– Foarte sigur!

Am început să merg, dar zgomotele ce răzbăteau până la mine sunau ameninţător.

– Eşti bine acolo sus? l-am întrebat.

– Mi-e cam rău, mărturisi Horst.

– Poate ar trebui să mergi pe jos acum.

– Mi-e teamă că nu-mi simt picioarele. Dacă ai obosit, poate ar trebui să ne oprim un pic.

– Dacă mă opresc acum, tu o să dormi în stradă.

– Nu e departe deloc. E foarte aproape.

În cele din urmă am reuşit să localizăm clădirea în care locuia Horst – o construcţie banală, cu şase etaje, aşa cum apăruseră în tot Berlinul după război. M-am sprijinit de betonul rece în timp ce Horst, încă suspendat pe umărul meu, îşi cotrobăia în buzunarele jachetei.

– Poţi să cauţi tu în pantaloni, te rog, Jack?

– Nu de la prima întâlnire, Horst.

– Se pare că mi-am pierdut cheile. Poate că sunt în buzunarul de la pantaloni.

Am pipăit fără nici o tragere de inimă în buzunarele sale de la pantaloni, dar nu am ajuns la nici un rezultat.

– Când le-ai văzut ultima oară? l-am întrebat.

– Le ţin mereu în buzunarul hainei. Trebuie să fi căzut când mă cărai în spate.

– Ei bine, dormitul în şanţ nu e chiar aşa de rău, i-am spus în timp ce încercam să-l pun jos.

– Aşteaptă – poţi să suni la uşă.

Era aproape 3 dimineaţa, aşa că pe oricine se gândea

Horst să smulgă din pat, nu avea să-mi fie extrem de recunoscător pentru că i-l livrasem până la uşă. Dar asta era problema lui. Eu îmi făceam doar datoria de bun cetăţean.

– E cel de-al patrulea buton de sus, spuse el, cel puţin aşa cred.

Am numărat patru sonerii începând de sus:

– Vogel?

– Nu! bolborosi el, Vogel m-ar omorî dacă l-aş trezi. Poate ca e al cincilea, întoarce-mă invers.

Am făcut o răsucire de o sută optzeci de grade şi m-am trezit cu faţa spre stradă în timp ce Horst încerca să desluşească la care sonerie trebuia să sunăm.

– Da, am avut dreptate, e a cincea.

Apăsă soneria, aşteptă zece secunde şi apoi mai apăsă o dată.

– Sper că mama ta stă acolo, am remarcat eu.

– De ce?

– Pentru că n-aş vrea să cred că eşti atât de tembel încât să-i faci una ca asta neveste-tii.

După un minut am auzit zgomot de paşi înăuntru, urmaţi de o voce înăbuşită de femeie:

– Horst?... *Bist du das?*

– Poţi să deschizi uşa, te rog? zbieră el.

– Şşşt! şopti ea în timp ce deschidea uşa. *Ihr weckt alle!*

Nu-i puteam vedea faţa, dar avea o voce frumoasă – bogată, dulce, dar nu prea prietenoasă. Şi în mod cert nu era vocea mamei lui.

– Mi-am pierdut cheile, şopti destul de tare Horst.

Ea întrebă dacă era rănit – *bist du verletzt?*

– Nu-mi simt picioarele, răspunse el tot în engleză, ca şi până atunci.

– *Und wer ist das?*

– Acesta este bunul meu prieten Jack Teller, din Pompano Beach, Florida, întoarce-te, Jack, să faci cunoştinţă cu sora mea.

Avea ochii albaştrii deschis – blânzi şi simpatici, dar îngrijoraţi – şi un păr blond mătăsos, încă ciufulit. O cămaşă albă de noapte, din bumbac, deschisă la gât, se întrezărea de sub halatul de baie bleu şi uzat pe care şi-l strânse mai tare atunci când mi-am întors privirea către ea. I-am observat arcuirea fină a gâtului în timp ce întorcea capul, încercând parcă să-şi dea seama dacă eram o persoană de încredere sau nu. Îşi strânse buzele, aplatizând curbele adorabile ale gurii ei, şi spuse doar:

– Hmm.

Avea ceva seren şi graţios – o frumuseţe tainică, emoţionantă.

– Ea este Hanna, adăugă Horst.

– Îmi pare rău pentru încurcătura asta, i-am spus eu. Unde vrei să-l las pe fratele tău?

– Intră, răspunse ea cu un aer de resemnare, dar şi cu o căldură neaşteptată în glas.

Am reuşit să trec de intrare fără să-l dau prea rău cu capul de tocul uşii pe amicul meu Horst şi m-am trezit în faţa unor scări înguste. M-am întors către Hanna:

– Urcăm?

– Ultimul etaj, confirmă ea.

Am dat din cap şi ea ne urmă în sus pe scări. Horst spuse în germană:

– Mi-e rău.

Hanna îi răspunse sec:

– Aşa îţi trebuie.

Locuinţa era mică şi destul de austeră, dar foarte ordonată şi curată. Mobila părea să provină dintr-un magazin la mâna a doua, iar tapetul spălăcit începea să se dezlipească la margini.

L-am aruncat pe Horst pe o canapea veche, iar el rămase în poziţia în care aterizase, cu ochii complet închişi.

– Trebuie să fii tare puternic dacă m-ai cărat atât, zise el.

– Parcă spuneai că e aproape.

Trase cu ochiul spre mine şi zâmbi ca un copil:

– Nu e *atât* de departe.

Hanna reapăru din bucătărie cu un pahar de apă şi două aspirine, îl ridică pe Horst, îi dădu pastilele, iar apoi îl lăsă să se prăbuşească înapoi cu un mormăit, mai mult inconştient.

– O să aibă o dimineaţă grea, am spus eu.

– E deja dimineaţă, îşi mută repede privirea şi se îndreptă către uşă.

– Da, cred că aşa este, i-am răspuns.

– O să aibă o după-amiază grea, dar o merită. În sfârşit căpătasem o urmă de surâs. Era drăguţ.

– Îţi mulţumesc că l-ai ajutat să ajungă acasă.

Am ezitat în uşă pentru o clipă, gândindu-mă dacă mai era ceva de spus. Nu mai era, aşa că am spus doar la revedere.

M-am îndreptat spre hotelul meu, simţindu-mă surprinzător de bine. Soarele răsărise deja până să apuc eu să pun capul pe pernă, aşa că am tras draperiile şi am pus pe uşă semnul „Nu deranjaţi”, cu gândul că voi dormi toată ziua.

3

Sunetul îmi săgeta craniul asemenea unui glonţ în flăcări.

M-am trezit în întuneric şi am rămas nemişcat, încercând să-mi dau seama unde sunt. Nenorocita de sonerie nu se mai oprea, amestecându-mi neuronii deja decimaţi într-o masă dureroasă şi confuză din moalele capului.

Apoi se făcu linişte.

Încăperea începu să capete contur, dar ştiam că dacă aş fi încercat să-mi mişc capul, mi-ar fi explodat. Reuşisem să găsesc veioza de pe noptieră şi pipăiam după ceas până mi-am dat seama că îl mai aveam încă la mână. Mă uitam la ceas cu ochii întredeschişi, aşteptând ca imaginea să se clarifice. Era puţin trecut de cinci – abia dacă dormisem o oră. Am închis ochii şi am adormit instantaneu.

Apoi se auzi din nou soneria. Ce fel de bou...

– Jack, deschide nenorocita asta de uşă!

Un bou elitist. Ce naiba voia Powell la ora asta?

Şi iarăşi zgomotul asurzitor al soneriei. Era evident că nu va pleca, aşa că m-am forţat să mă ridic din pat şi m-am împleticit spre uşă. Observând că eram complet îmbrăcat, cu excepţia picioarelor care mi-erau desculţe, am încercat să-mi amintesc ce făcusem înainte să adorm, dar totul era o nebuloasă. Nu conta prea mult, aşa că am lăsat-o baltă.

Powell era postat în hol, îngrijit şi aranjat la patru ace, cu servieta purtată cu grijă sub braţ. Îmi aruncă o singură privire şi-mi spuse:

– Arăţi ca dracu'!

– Da, şi mă simt şi mai rău de-atât, am mârâit eu.

Mirosul aftershave-ului său pluti până la mine prin uşa întredeschisă şi aproape că mi se făcu rău. I-am lăsat uşa deschisă şi m-am retras înăuntru. El mă urmă.

– Ai petrecut azi-noapte?

M-am lăsat să alunec într-un fotoliu şi am închis ochii, parcă îl simţeam cum studiază camera.

– Cum naiba îţi permiţi aşa o cameră?

– Am prieteni sus-puşi, am mormăit eu cu ochii încă închişi.

– O să ţin cont de asta.

Încă nu-i venea să creadă că pregătiseră pentru un amărât ca mine un apartament de cinci stele la Kempinski. Nici măcar şeful de post din Berlin nu beneficia de un asemenea tratament. Ceea ce Powell bineînţeles că nu ştia – iar eu evident că nu aveam de gând să-i spun – era faptul că eu obţinusem camera cu o mică escrocherie. Nimic elaborat, doar un telefon rapid către biroul de călătorii al CIA pe care-l dădusem în timpul escalei din Frankfurt. Mă prezentasem unei tinere domnişoare suprasolicitate ca fiind recepţionerul de la Kempinski, şi îi explicasem că nu mai era disponibilă nici o cameră simplă pentru domnul Teller, dar hotelul ar fi încântat să-l găzduiască într-un apartament, fără alte costuri suplimentare, dacă ea ar putea autoriza acest lucru. Domnişoarei nici că putea să-i pese mai puţin în ce fel de cameră urma să stau, iar cât timp mă încadram în buget, nici altcuiva nu i-ar fi păsat. Aşa că a fost de acord când am rugat-o să trimită un telex la hotel, pentru a confirma discuţia purtată telefonic. „Pentru registrele noastre” îi explicasem cu accentul meu german. Când am ajuns la Kempinski, biroul de rezervări primise deja următorul mesaj de la Washington:

> Confirmăm autorizarea pentru cazarea d-lui J. Teller, începând cu data de 22 iunie, într-un apartament la preţul hotelului. Stop.

S-au ivit câteva întrebări referitoare la formularea „la Preţul hotelului”, dar i-am asigurat că se referă la tarifele normale practicate de hotel. Dacă învăţasem ceva în zilele mele la agenţie, era cum să fiu convingător. Nu contează cât de mare e minciuna – de fapt cu cât mai gogonată cu atât mai bine – atâta timp cât este fie: (a) ceea ce vor

oamenii să audă; (b) ceea ce le e groază să audă; sau (c) ceva de care nu le pasă câtuşi de puţin. Cu alte cuvinte, aproape orice.

Powell trase draperiile din dreptul ferestrei ce se întindea de la podea până la tavan, inundând camera cu inoportuna lumină a răsăritului, îşi trase un fotoliu aurit de după masa de scris Ludovic al XIV-lea, îl puse în mijlocul camerei pe un covor persan şi se aşeză, picior peste picior, şi rămase aşa, privind în gol, buzele sale dând forma unui zâmbet încrezut ce-l făcea să pară cam tont. Am simţit pachetul mototolit de HB în buzunarul hainei, dar m-am răzgândit. N-ar fi fost de nici un folos pentru durerea ce migra acum spre tâmpla dreaptă.

Într-un sfârşit, Powell sparse tăcerea:

– Te simţi bine în Berlin?

– Îl voi recomanda tuturor prietenilor mei.

– Nu ştiam că ţi-a mai rămas vreun prieten.

– Unul sau doi, am spus.

– Sus-puşi.

– Asta aşa e.

Făcu o pauză, cu privirea fixată asupra mea. Powell era omul perfect pentru Companie. Educat, inteligent, arogant, ambiţios şi un nenorocit fără suflet. Probabil că o să ajungă director într-o bună zi.

– Nu vrei să ştii de ce sunt aici? întrebă el drăgălaş.

– O să încerc să ghicesc. Ai primit o altă scrisoare de la tipul cu baston. Vă propune o altă întâlnire, iar Washingtonul mă vrea şi pe mine acolo, în ciuda faptului că ai încercat din greu să-i convingi că sunt un dezastru.

Powell ridică din umeri.

– Nu e ceva personal.

Cu tipii ăştia, niciodată nu e ceva personal. Pot să-ţi lege testiculele la curent, să te electrocuteze până leşini, dar e în regulă, atât timp cât nu e nimic personal.

Aveam nevoie de nişte cafea, aşa că am ridicat

receptorul:

– Tu vrei ceva?

– Nu avem prea mult timp, răspunse Powell.

Oricum, mi-am comandat cafeaua, împreună cu nişte ochiuri şi suc de portocale, doar ca să-l enervez un pic.

– De ce crezi că prietenul nostru e atât de interesat de tine?

– O să-l întreb când ne vedem.

Se ridică arătând ca lovit de insolaţie şi puse scaunul înapoi lângă masa de scris. Interviul luase sfârşit.

– La ce oră e întâlnirea? l-am întrebat.

– La şapte, răspunse el uitându-se la ceas. În mai puţin de două ore.

L-am întrebat şi unde urma să aibe loc, dar nu a vrut să-mi răspundă.

– Ce-o să faci, mă duci până acolo legat la ochi? M-am forţat să râd, deşi nu eram sigur că varianta asta ieşea din discuţie.

– În piaţa din Kreuzberg. Şi fără tâmpenii de data asta!

– Nu eu am dat-o în bară data trecută, i-am spus. Mă duc să mă spăl. Deschide tu dacă vine room-service-ul.

Mă săgetă cu o privire furioasă în timp ce ieşeam din cameră. Poate că nu era ceva personal, dar în mod cert părea să mă urască tare de tot.

Creierul meu începu să se dezmorţească în timpul duşului. Omul nostru misterios luase imediat legătura cu noi, deci, orice ar fi avut în minte, era nerăbdător. Poate era şi o chestiune de timp. Era un profesionist: acest lucru era sigur, cel puţin în mintea mea. Poate că era într-o situaţie „îngheţată” şi căuta o cale de a ajunge în Vest. Dar dacă avea necazuri, de ce ar fi aşteptat ca eu să vin tocmai din Florida până la Berlin? Nu ar fi făcut-o. Şi nici nu i-ar fi păsat dacă sunt singur sau nu; de fapt, s-ar fi simţit mai în siguranţă între mai mulţi. Eram intrigat, chiar şi după numai o oră de somn. Voiam să aflu răspunsul, dar ştiam

că dacă tipul ne vedea iar toată trupa – şi eram sigur că o va observa – va dispărea înainte ca noi să ştim măcar că a fost acolo. Şi în mod cert, o a treia şansă nu va mai exista.

Powell era deja nerăbdător când am reapărut în cameră ras şi îmbrăcat. Nu era încă ora şase, dar trebuia să-mi pună iarăşi microfoane şi să-i luăm şi pe Johnson şi Chase de la Baza de Operaţiuni pentru Berlin (BOB), care era la marginea oraşului.

Am observat că sosise deja cafeaua.

– Pot să văd şi eu scrisoarea? l-am întrebat pe Powell în timp ce-mi turnam o ceaşcă.

– De ce? Părea cu adevărat surprins de cererea mea.

– Sunt doar curios, i-am răspuns.

– Nu mai fi.

– O să-şi dea seama dacă nu sunt singur, i-am spus, şi, dacă dispare şi de data asta, cu siguranţă că n-o să mai auzi de el.

– În cazul ăsta ar fi bine să nu dispară. Acum hai să mergem.

– De ce nu facem altfel?

– Despre ce vorbeşti?

– Lasă microfoanele şi garda de onoare acasă. O să-i vadă. Mai bine stabilesc eu contactul, văd despre ce e vorba, şi îţi dau ţie raportul.

Ştiam că nu exista nici cea mai mică posibilitate ca Powell să fie de acord cu ceva de acest gen, dar mi-am zis că e mai bine să încerc înainte să-mi pun planul în aplicare.

– Nici măcar nu o să-ţi răspund la aşa ceva. Era deja la uşă, aşteptându-mă.

– E petrecerea ta, i-am spus în timp ce ieşeam.

– Ar fi isteţ din partea ta să ţii minte asta, se răţoi el.

L-am urmat în hol, dar m-am oprit brusc.

– La naiba, am spus căutându-mă prin buzunare. Cheia... Cred că e în ceilalţi pantaloni. Mă duc să o iau.

– Pentru numele lui Dumnezeu! mormăi Powell în timp ce mă întorceam în dormitor.

Am adunat repede hainele de pe pat, unde le aruncasem înainte de a intra la duş, am intrat în baie şi le-am aruncat pe suportul de prosoape iar apoi le-am acoperit cu un prosop ud. Pachetul mototolit de ţigări căzu pe podea şi l-am ridicat, gândindu-mă că voi avea nevoie de ele până la urmă. Am smuls dintr-o mişcare receptorul telefonului de lângă toaletă şi l-am băgat în buzunar înainte de a mă întoarce în dormitor, unde m-am aplecat de parcă aş fi căutat ceva sub pat şi l-am aşteptat pe Powell să apară, ceea ce a şi făcut destul de repede.

– Nu-mi găsesc pantalonii, am ridicat eu din umeri.

– Dă-i încolo! lătră Powell. Ia altă cheie de la recepţie.

– Hei, portofelul, paşaportul, toate sunt în pantalonii ăia. Credeam că i-am lăsat pe pat când am intrat la duş.

– Isuse Hristoase! ţipă el.

– Uită-te tu în baie, bine? i-am spus în timp ce făceam un întreg spectacol trăgând ceaşafurile jos de pe pat.

Powell scutură din cap şi muşcă momeala – se îndreptă către baie. M-am strecurat repede în cealaltă parte a dormitorului şi l-am zărit trăgându-mi pantalonii de pe suportul de prosoape, bombănind.

– Nu ştie nici măcar unde-i sunt pantalonii şi eu ar trebui să...

Nu am mai auzit restul deoarece am închis uşa şi am încuiat-o pe dinafară. S-a scurs o clipă de linişte până când a priceput ce se întâmpla, iar apoi se dezlănţui tot iadul.

– CE MAMA DRACULUI CREZI CA FACI, TELLER?! DESCHIDE BLESTEMATA ASTA DE UŞĂ ÎN MOMENTUL ĂSTA, NENOROCITULE!

– Îmi pare rău, şefu', dar cred că pe termen lung e mai bine aşa, i-am strigat din spatele uşii.

– Tu eşti *chiar* nebun de legat, zise el cu o stăpânire de sine surprinzătoare.

– S-ar putea, am fost eu de acord. Dar fii atent, băieţii tăi o să vină să te caute în vreo oră. De ce nu faci o baie până atunci? E cu jeturi de apă.

– Eşti în mare căcat, Teller. Foarte, foarte mare căcat.

Asta era deja clar. Mă întrebam doar de ce o făceam. De ce mi-ar păsa mie ce vrea idiotul ăsta est-german de la mine? Aş putea să mă întorc acasă în Florida şi... Ei bine, poate că asta era. Ce naiba aş face odată întors pe plaja mea? Aş sta acolo şi m-aş întreba ce voia să-mi spună individul misterios cu baston, asta aş face. Iar dacă Powell şi toată echipa lui s-ar ţine după mine, n-aş mai afla niciodată. Oricum, eram obişnuit să fiu în rahat. Păream să mă simt destul de bine în el.

– Haide, Jack... Acum părea demn de milă. Deschide uşa şi uităm de toată tărăşenia. Putem să lucrăm împreună de data asta, nu-i aşa?

Atunci am priceput – oi fi fost eu în rahat, dar nici Powell n-ar fi ieşit prea curat din treaba asta. Nu e tipul de raport pe care să vrei să-l trimiţi la Washington. „Îmi pare rău băieţi, nu l-am putut prinde pe dezertor pentru că eram încuiat în baie”. Nu, nu ar fi dat foarte bine pe hârtie, începeam să mă simt mai bine gândindu-mă la situaţia asta...

– Nu-ţi face griji, şefu’, i-am strigat în timp ce ieşeam, dacă eşti băiat bun, s-ar putea să-ţi aduc un spion când mă întorc şi putem fi eroi împreună.

Ţipetele lui păliră când se trânti şi uşa dormitorului în spatele meu. Nu putea să-l audă nimeni prin uşa solidă de stejar de la exterior, pe care am încuiat-o de două ori. Semnul „Nu deranjaţi” era încă aşezat la vedere pe clanţa uşii.

Paradoxal, mă simţeam destul de bine în timp ce părăseam hotelul, de parcă aş fi dormit toată noaptea.

Taxiul m-a lăsat lângă Markthalle cu câteva minute înainte de şapte. Am aruncat o privire în jurul piaţetei, întrebându-mă cine mă privea. Era destul de sigur că odată ce vor fi realizat Johnson şi Chase că ceva era în neregulă, se vor duce întâi la Kempinski înainte de a veni aici, ceea

ce îmi oferea pe puţin o oră. Dacă nu stabileam contactul până atunci, m-aş fi dus direct la Templehof, să prind primul zbor către orice destinaţie. „Blondinei” nu-i surâdea ideea de a-şi petrece după-amiaza în compania celor trei „Urşi”.

Era o duminică dimineaţă senină şi însorită şi locul era deja înţesat de furnizori şi vânzători ce-şi instalau tarabele, piaţa era găzduită într-o clădire enormă de fier, din secolul al XIX-lea, ce se deschidea în Marheinekeplatz din districtul Creuzberg. Zona părea să fie paradisul celor mai dubioşi locuitori – bitnici, anarhişti, pseudointelectuali, revoluţionari, tipul ăsta de oameni. Majoritatea proveneau din familii din clasa de mijloc şi exersau o noţiune romantică a unei vieţi boeme, plătind în acelaşi timp pentru păcatul de a nu se fi născut săraci şi disperaţi. Cei mai mulţi ajungeau totuşi să se implice în afacerea familiei.

Îndreptându-mă spre piaţă, am trecut pe lângă un bărbat care spăla trotuarul din faţa magazinului său. Ceva din mirosul înţepător al săpunului pe care-l folosea mi-a trezit amintiri vagi, dar inconfundabile dintr-un trecut îndepărtat. E ciudat cum un miros poate declanşa brusc aducerea-aminte a unui loc, dar fără nici o legătură cu un moment anume sau eveniment. Era o senzaţie neaşteptată, dar oarecum reconfortantă, în ciuda neplăcerii înţepătoare pe care o încercau atât ochii, cât şi nasul meu.

Neştiind unde exact era locul stabilit pentru întâlnire, m-am gândit să mă plimb, să fiu cât mai vizibil. Mă va găsi el când va vrea. După doi ani de plajă, era bine să fii iar în joc. Încă nu uitasem toate motivele pentru care mă retrăsesem, şi nu îmi doream să mă întorc, chiar dacă aş fi putut (dar nu puteam), dar trebuia să recunosc că mă delectam simţindu-mă din nou pe marginea prăpastiei.

Exact cu zece ani în urmă, în 1953, o întâlnire dintr-un club de jazz de pe strada 47 mă atrăsese în turmă, îmi petreceam timpul în spatele barului Three Deuces,

aşteptând să se ivească ceva mai bun, când Sam Clay intră braţ la braţ cu o ţipă care semăna leit cu Ava Gardner. Sam nu era cuceritorul tipic – scund şi îndesat – dar avea charismă, iar pe vremea aceea avea până şi păr, aşa că nu se simţea niciodată singur. La momentul respectiv l-am etichetat drept un simplu administrator cu un salariu prea mare şi libidou prea mic, aflat la o întâlnire recreaţională, aşa că l-am ignorat, chiar dacă am observat cum şeful de sală l-a condus la o masă bună din faţă, aşezată central şi rezervată pentru VIP-uri. Fata începu să bea Dom Perignon-ul ca pe apă, şi după o vreme am observat că devenea din ce în ce mai agitată, în timp ce Sam pufăia relaxat o havană, cu privirea fixată în zare, de parcă ea nici nu ar fi existat. Fata devenise din ce în ce mai zgomotoasă, până când toată lumea din local îşi aţinti privirile asupra lor.

Spectacolul a continuat o vreme aşa, până când, într-un târziu, Sam se ridică încet, se întoarse cu faţa spre sală şi spuse:

– Doamnelor şi domnilor... După cum puteţi vedea, mă aflu în compania unei femei foarte frumoase... O bucăţică bună. Din păcate, e în acelaşi timp şi o mare belea. De aceea, dacă vreun bărbat de aici consideră că e atât de bună are binecuvântarea mea. Sper să fiţi fericiţi împreună.

Sala rămase într-o tăcere de mormânt. După câteva secunde, Sam se întoarse către însoţitoarea sa şi-i spuse:

– Îmi pare rău, dragă, nici un doritor.

Fata se ridică, îi aruncă o privire demnă de o vrăjitoare voodoo, şi ieşi pe uşă fără să rostească vreun cuvânt. Orchestra prinse momentul şi se lansă într-un potrivit Bye, Bye Baby, iar Sam primi o rundă de aplauze, cel puţin de la jumătatea masculină din sală. Trebuia să-i admiri stilul, deşi, după părerea mea, a fost un pic cam dur. În orice caz, i-am trimis din partea casei o sticlă de whisky vechi de treizeci de ani, pe care a ajuns să o termine la bar, unde a stat cu mine până la închidere.

Mi-a fost simpatic de la început – genul de om fără ifose,

care cunoscuse lumea începând de jos. Cred că şi el mă simpatizase, căci trei zile mai târziu am primit de la el primul telefon din miez de noapte, oferindu-mi o slujbă la consorţiul petrolier la care lucra.

– Nu sunt foarte mulţi bani, spuse el, dar o să vezi lumea şi îţi garantez că nu e nimic plictisitor.

I-am spus că m-ar interesa, iar asta i-a fost de ajuns. A doua zi dimineaţă mi-a parvenit un bilet spre Teheran, împreună cu o scrisoare în care-mi spunea că o să ne vedem acolo în câteva zile, ca să-mi explice mersul lucrurilor.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că nu lucram pentru nici o companie petrolieră, iar Sam îmi oferi confirmarea când în sfârşit ajunse şi el acolo, cu două săptămâni întârziere, îşi aruncă picioarele pe birou, suflă fumul către ventilatorul din tavan şi gesticula cu trabucul în mână.

– Vreau să ştii două lucruri, Jack, începu el. Unu, nu invit pe oricine în echipa mea. Te-am ales pe tine deoarece cred că vei fi un jucător puternic, şi mai cred că pot avea încredere în tine. Doi, dacă nu vrei să te implici, poţi să te întorci chiar acum la New York. Pentru că, odată ce te-ai implicat, nu mai există ieşire... Niciodată.

– Te-ai hotărât să vii singur astăzi.

Eram conştient de ceva vreme că sunt urmărit, aşa că mă îndreptasem către un colţ întunecat al pieţei unde o bătrânică vindea o varietate deloc impresionantă de fructe cultivate în grădină. Ştiam că dacă va sparge vreodată gheaţa, acum era momentul să o facă.

– Întâlnirile cu necunoscuţi sunt destul de dificile şi fără însoţitori, i-am răspuns fără să mă întorc, continuând să inspectez nişte mere verzi.

– Oamenii tăi sunt stângaci, spuse el simplu. Dacă ar fi apărut azi, aş fi renunţat la tine.

I-am dat bătrânei o monedă pentru un măr şi m-am întors către vocea misterioasă. Era mai tânăr decât mă

aşteptasem. Avea vreo patruzeci şi ceva de ani, deşi expresia sa sumbră îl făcea să pară mai bătrân. Mă studie la rândul său cu o detaşare rece, ochii săi albaştrii-cenuşii examinându-mă cu atenţie din spatele unor ochelari rotunzi, cu rame subţiri. Trăsăturile sale păreau gravate în stâncă şi am observat că renunţase la baston.

– Şi eu eram gata să renunţ la tine, i-am spus.

El dădu din cap, scoase un pachet de ţigări fără filtru din buzunarul hainei şi îmi oferi şi mie una. Am refuzat, deşi era tentant, îşi aprinse ţigara şi trase un fum.

– Nu mergem într-un loc mai retras? am sugerat eu.

– O să ne plimbăm, spuse el liniştit. Prefer aerul curat în locul unei camere îmbâcsite şi pline de microfoane.

Părea că mergeam deja de o eternitate, întâi pe străzi aglomerate, apoi pe alei pustii, fără ca măcar un singur cuvânt să fie rostit. El fuma una după alta nişte ţigări cu un miros groaznic, iar împreună cu lipsa de somn, toate începeau să mă afecteze. Trebuia să mănânc ceva, aşa că am scos din buzunar mărul şi am început să muşc din el cu poftă. Era de-a dreptul delicios şi-mi doream să fi luat mai multe.

Am trecut printr-un parc mititel unde două mămici tinere îşi supravegheau copiii care se dădeau în leagăn.

– Cunoşti Berlinul? începu el.

– Ieri am sosit, i-am răspuns eu.

– E un loc deosebit. Poate o să ai ocazia să-l cunoşti.

– Nu am de gând să stau mult.

Dădu din cap, aruncă chiştocul şi desfăcu un alt pachet, îmi oferi din nou o ţigară, dar mi-am amintit de HB-urile pe care le aveam în buzunar.

– Le am şi eu pe ale mele, am spus în timp ce scoteam pachetul mototolit.

– Cum vrei.

Avea o voce groasă, răguşită, din cauza ţigărilor, cu siguranţă. Engleza lui avea un puternic accent, dar o

vorbea bine. Era timpul să trecem la treabă. Mi-am aprins o ţigară cu bricheta lui şi am încercat:

– Eşti diplomat?

– În Ministerul de Externe deţin funcţia de director de Studii Politice Nord-Americane. De fapt, sunt din cadrul Ministerului Siguranţei Naţionale. Am gradul de colonel.

Informaţia era atât de uimitoare şi fusese împărtăşită atât de firesc, încât a trebuit să mi-o repet în minte. Un colonel din Ministerul Siguranţei Naţionale – infamul STASI – nu se demască de unul singur, mai ales în faţa unui membru al taberei adverse, aşa cum bănuiam că mă consideră el. Dacă plănuia să dezerteze... Am încercat să nu gândesc prea departe. El controla întâlnirea.

– Şi cum ştiu eu dacă chiar eşti cine spui că eşti? l-am întrebat.

– Nu am spus cine sunt. Am spus cu ce mă ocup.

– Ai vrea să-mi spui cum te numeşti?

Un colţ al gurii Colonelului se arcui într-o urmă a unui zâmbet.

– Nu, nu aş vrea să fac asta.

– Tu ştii cine sunt eu, i-am spus, sperând să-l atrag într-o discuţie despre marea mea nelămurire, care încă nu-mi dădea pace – de ce eu?

– În acest caz, eu sunt în avantaj. Se opri să urmărească un băieţel urcând pe tobogan. Dar doar pentru moment.

Stinse încă un chiştoc, dar de data aceasta nu-şi mai aprinse altă ţigară. Aveam senzaţia că era pe punctul de a pleca.

– Deci... Uite-ne în sfârşit singuri. M-am aşezat pe o bancă, sperând să-mi urmeze exemplul. Despre ce vrei să vorbeşti?

Rămase în picioare, observându-mă atât pe mine, cât şi împrejurimile.

– S-ar putea să mă hotărăsc să-ţi împărtăşesc unele informaţii.

– Asta se poate aranja.

– Vreau să fiu cât se poate de clar, mă întrerupse el, dând primul semn de emoţie. Nu am nici o intenţie să dezertez sau să devin agent dublu.

– Mi se pare corect, i-am răspuns, întrebându-mă ce altceva urmărea. M-am decis că nu aveam nimic de pierdut dacă eram direct: De ce ai cerut să vorbeşti cu mine?

Colonelul făcu o pauză pentru a reflecta asupra răspunsului pe care să mi-l dea:

– Chiar contează?

– Am bătut o grămadă de drum, i-am spus. Ar fi plăcut sa ştiu de ce.

Dădu uşor din cap, iar apoi îmi întinse mâna.

– Mi-a părut bine de cunoştinţă.

– Asta e tot? îmi scăpă în timp ce mă ridicam, îmi doream să nu-l fi presat, dar era prea târziu ca să mai pot schimba ceva.

– Mulţumesc că ai venit, adăugă el strângându-mi mâna. Sper să-ţi facă plăcere şederea în Berlin.

În timp ce se îndepărta cu paşi grăbiţi, mi-am dat seama că aveam în palmă o mică bucăţică de hârtie. Mi-am strecurat-o în buzunar şi m-am uitat în jur. Una dintre tinerele mame venise să-şi ajute fiul să se dea jos de pe tobogan, dar mi se păru că se întoarse prea repede când m-am uitat spre ea. M-am uitat înapoi spre Colonel, dar acesta se făcuse deja nevăzut.

Eram pentru prima oară conştient cât de mult riscam.

4

Se făcuse deja amiază până am reuşit să mă întorc la Kempmski. Ştiam că şansele ca unul sau mai mulţi dintre cei trei „Ursuleţi” să mă aştepte la hotel erau destul de mari, dar aveam mare nevoie de un pat şi nu prea aveam alte opţiuni. După tot teatrul pe care îl jucasem de ochii lui Powell că nu mi-aş fi găsit portofelul, chiar îl uitasem la hotel. Oricum, m-am gândit că merita să încerc. Până la urmă, ar fi trebuit să-şi închipuie că sunt cam slab de minte dacă mă şi întorceam la locul faptei.

Prima dată l-am observat pe Chase, ceea ce nu era chiar o surpriză. Era parcat un pic mai sus pe stradă, într-un Chrysler de la guvern, prefăcându-se că e invizibil în spatele unor ochelari fumurii „Made in Saigon”. Era exact ce părea – un idiot – dar era un idiot periculos. Unul dintre cei din „noua rasă” ce apăreau din ce în ce mai des, schimbând regulile şi alura jocului.

Culmea era că indivizii atavici evolutivi precum Chase erau la modă ca un rezultat direct al cursei spaţiale. Uitaţi toată gargara despre ultima frontieră şi spiritul eroic de explorare al omenirii. S-ar putea să fie ceva adevărat şi în asta, dar nu achita nota de plată. Şi nimeni – nici noi şi nici ruşii – nu lansa rachetele alea doar ca să ajungă acolo unde nici un om nu mai fusese vreodată, aşa cum nici Ferdinand şi Isabella nu-i finanţaseră expediţia lui Columb, pentru că ar fi vrut să vadă dacă Pământul este sau nu rotund. Singurul lucru în care credeau bunul rege şi regina sa era un maldăr de aur, şi, ca şi ei, Compania vedea grămezi de aur în rachetele alea. Informaţii de aur. Spre sfârşitul anilor cincizeci îşi montau sateliţii-spion pe rachetele NASA la fel de repede pe cât le construia Howard Hughes (subvenţionând şi diversiunea de a arunca pe orbită câţiva dintre cei mai buni americani numai ca ei să poată spune la televizor ce privelişte grozavă era de acolo de sus). Până în 1962 orbitau deja în jurul planetei patruzeci şi cinci de

sateliţi, iar patruzeci dintre ei erau dotaţi cu camere Kodak, şi nu mă refer la modele uzuale.

Bineînţeles că băieţilor nu le-a luat mult să îşi dea seama ce însemna asta. Pentru Dumnezeu, dacă puteau vedea mingea de golf de la treizeci de kilometri înălţime, la ce le mai trebuia un băiat de mingi pe statul de plată? Strângerea de informaţii făcută de un individ sau altul nu mai era deloc la modă. Capa ieşise din scenă, mai rămânea doar spada. Aşa că tipi asemenea lui Chase apăreau tot mai des. Cowboy-mercenari care aveau erecţie uitându-se la poze din reviste ca Soldier of Fortune.

Am făcut stânga-mprejur şi am ajuns la hotel din cealaltă parte a Kurfurstendamm, principala stradă comercială din Berlinul de Vest. Un bulevard lat, mărginit de magazine scumpe, acesta era un rai pentru străinii înstăriţi ce aruncau cu lirele, francii şi dolarii care erau chiar seva vitală a acestui oraş. Trotuarul era destul de aglomerat la ora aceea, dar simţindu-mă vulnerabil într-un loc deschis, m-am retras într-o mică florărie cu vedere spre faţada hotelului.

O femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul negru ca tuşul, rujată şi îmbrăcată în roşu aprins şi plină de bijuterii de aur, stătea în spatele tejghelei înconjurate de o mulţime de aranjamente florale. Când am intrat, îmi aruncă o privire peste ochelarii de citit, îmi zâmbi anemic şi se întoarse repede la lectura ziarului. Mă prefăceam interesat de vitrină scrutând priveliştea de peste stradă. Nu mi-a luat mult să-l dibuiesc pe Powell, care stătea la o masă de pe terasa de la Cafe Kempinski, cu o sticlă bună de Bordeaux care să-i completeze prânzul. Pe „Pui de urs” nu-l zărisem, dar nu putea fi departe. Mi-a trecut prin cap că dacă cel mai bun spion american din Berlin n-avea altă treabă mai bună de făcut decât să mă omoare pe mine, însemna că lumea era fie într-o formă mai bună decât s-ar fi părut, fie într-una mult mai proastă, în orice caz, lucrurile nu se arătau a fi prea promiţătoare pentru mine.

Cea mai bună mişcare ar fi fost să mă strecor neobservat din florărie şi să mă fac dispărut, dar mişcările cele mai bune n-au fost niciodată specialitatea mea. Am abordat-o pe doamna în roşu, care păru puţin deranjată că trebuia să-mi acorde atenţie:

– *Guten Tag*, am încercat eu o abordare prietenoasă.

– Cu ce pot să vă ajut?

Cum ea rămase strict profesională, am renunţat şi eu la şarm.

– Aş vrea să trimit nişte flori.

– Desigur. Deschise catalogul de comenzi. Daţi-mi adresa, vă rog.

I-am explicat că florile erau pentru un domn de peste stradă şi i l-am arătat. Ea îşi arcui sprâncenele şi mă întrebă:

– Şi cât aţi vrea să cheltuiţi?

– Oricât, i-am zâmbit privind-o drept în ochi.

Îmi răspunse şi ea cu un zâmbet, cam îngrijorat ce-i drept, dar era cu siguranţă un zâmbet mai călduros decât mai devreme.

– Oricât... ar putea să însemne...

– Nu contează, am expediat-o eu nerăbdător, gândindu-mă că asta ar putea să o impresioneze. Atât timp cât este un buchet foarte mare şi arătos. Vreau să sară în ochi. Credeţi că vă puteţi descurca?

– Desigur, da, vă pot face un buchet cu adevărat remarcabil, spuse ea dintr-odată foarte îndatoritoare. Doriţi şi o felicitare împreună cu buchetul?

– Da, aş vrea, cu mesajul, i-am dictat în timp ce scria: „Pentru Ursoaica Mamă... nu te supăra. Te voi contacta în curând... Cu dragoste, Blondina”. A trebuit să o ajut puţin să scrie Blondina.

– În regulă, îl voi livra eu însămi, îmi promise ea.

– Vă mulţumesc.

Apoi, înainte să apuce să întrebe ea, i-am spus curtenitor:

– Trimiteţi-mi nota în contul de la Kempinski. Domnul Teller, apartamentul 702.

Îmi aruncă o privire bănuitoare.

– E totul în regulă, am asigurat-o eu. Uitaţi cheia mea de la cameră... Dacă e vreo problemă, putem suna la recepţie.

– Nu, bineînţeles că nu va fi necesar, domnule...?

– Teller, am repetat, apartamentul 702.

– Sunt sigură că nu va fi nici o problemă.

– Mă bucur, i-am zâmbit eu. Ea va verifica, dar hotelul va fi mai mult decât fericit să-mi treacă nota în cont, împreună cu un comision frumuşel pentru curtoazie. Compania va plăti nota, aşa că pe mine nu mă interesa nici cât negru sub unghie.

– Aveţi o altă ieşire prin spate? am întrebat-o, explicându-i că i-aş strica surpriza prietenului meu dacă m-ar vedea înainte de a primi buchetul.

– Da, desigur, fu ea de acord. Este o uşă chiar pe acolo, arătă spre o draperie de catifea. Dar...

Am tras un pic draperia şi am auzit sfârşitul frazei rostite de femeie exact în momentul în care am văzut un bot plin de colţi uriaşi afundându-se deja în gamba mea.

– ... aveţi grijă la Bruno! era ceea ce încerca ea să-mi spună.

Bruno era un uriaş, un Doberman cu un temperament cam arţăgos. Stăpâna a reuşit să-l potolească înainte de a reuşi să mă rănească serios, dar până să-şi descleşteze fălcile se alesese deja cu o bucată din pantalonii mei şi cu carnea ce se desprinsese odată cu ea. Ea îmi explică că Bruno era foarte prietenos de obicei, dar eu îl luasem prin surprindere. Asta însemna, bănuiam eu, că era numai vina mea. Mă întrebă dacă aveam nevoie de un doctor şi se oferi cu o prea mare reticenţă să-mi plătească perechea distrusă de pantaloni, dar Bruno părea un pic prea încântat de sine ca să-mi mai pese de toate astea. M-am gândit că ar fi mai bine să o şterg de acolo până să se decidă să se

servească şi cu felul doi.

Uşa se deschise într-o alee îngustă. M-am sprijinit de un tomberon, mi-am suflecat pantalonul şi mi-am cercetat rana. Bestia îmi capsase două găuri perfecte în gambă, ca un nenorocit de câine-vampir. Şi mai şi durea ca dracu'! Rana trebuia dezinfectată, dar mai întâi aveam nevoie să mă hotărăsc care va fi următoarea mea mutare.

Era 12.40. Biletul Colonelului, pe care-l arsesem de cum îl terminasem de citit, îmi indicase ora şi locul celei de-a doua întâlniri: Berlinestr. 347, ora 21.

Mai aveam opt ore şi douăzeci de minute de omorât, şi asta fără nimic de mâncare, fără bani, fără somn şi cu blestematul ăsta de picior începând să zvâcnească ca un nenorocit. De fapt, ce naiba căutam eu aici? Ar fi trebuit să plutesc pe marea lină plină de corali, cu undiţa lângă mine.

Horst arăta mai rău decât mă simţeam eu, şi eu mă simţeam oricum destul de groaznic. Faţa îi era albă ca varul, părul era ceva de speriat, şi abia îşi putea deschide ochii injectaţi. Se chiorî la mine de după uşă şi îşi strânse mai tare pe el halatul de baie al soră-sii. I-a luat un minut, dar în cele din urmă m-a recunoscut. Mă aşteptam să fie mai surprins.

– Dumnezeule, spuse el surprinzător de vesel. Cât e ceasul?

– Vreo două.

– Văd că te-ai trezit mai devreme decât mine, zâmbi el. Intră... te rog.

Mă conduse sus, spre apartamentul său.

– Mă simt de parcă am un ciocan undeva în cap, zise el cât se poate de jovial. Chiar că am făcut-o latră aseară.

– Cu siguranţă, am fost eu de acord.

Nici măcar nu mă întrebă de ce venisem, îmi explică doar că sora lui era plecată la serviciu şi se scuză:

– Trebuie să fac o baie. Te rog ia loc, simte-te ca acasă...

– Vrei ceva de băut?

– Numai schnapps să nu fie, i-am răspuns.

– Nici măcar eu n-aş mai bea unul acum, se cutremură el. Îmi aduse o cola şi dispăru în baie.

Eram atât de obosit, încât aproape că nici nu mai puteam gândi limpede. Canapeaua era cât se poate de tentantă, dar ştiam că dacă mă întind, ăsta ar fi fost sfârşitul, în partea cealaltă a camerei era un telefon şi mi-a trecut prin cap că n-ar fi o idee proastă să iau legătura cu Powell. Nu voiam să dea ordinul de „foc de voie", asta dacă nu-l dăduse deja. După asta, trebuia neapărat să-mi îngrijesc piciorul care începea să se umfle.

Centralista îmi făcu legătura la numărul principal de la BOB, şi, într-un final, am reuşit să dau de biroul lui Powell. Secretara sa îi făcu imediat legătura.

– Poţi măcar să-ţi imaginezi cât de adânc te-ai afundat în căcat, Teller? O să-ţi spun eu. Îţi ajunge deja până la urechi şi eşti la un pas de a te sufoca!

– Ţi-au plăcut florile? l-am întrebat eu, imaginându-mi cum i se umflă vena aceea de la tâmplă.

– Unde naiba eşti?

– Am fost la o întâlnire foarte plăcută cu prietenul nostru.

Rămase tăcut, analizând informaţia.

– Ai stabilit contactul?

– Da, ne-am petrecut toată dimineaţa împreună... Şi ghici ce. E un peşte mare.

– Cât de mare?

– Ceva între un ton şi un mare alb.

– Ce?

– Suficient de mare încât Washingtonul să fie foarte mândru de tine.

– Mai bine ai veni încoace, Jack. Fără nici o glumă, nu mai e de joacă.

– Aminteşte-mi tu care parte a fost de joacă.

– Ştii şi tu foarte bine că nu mai e vorba doar de mine, mârâi el. Acum tulburi toate apele, şi ştii cum merge

treaba. Te vor crucifica.

– Da, şi tu o să fi mai mult decât fericit să le faci rost de cuie.

– Dacă-ţi mişti fundul încoace pot să te ajut.

– Nu pot.

– Nu poţi, sau nu vrei?

– Ia-o cum vrei; eram prea obosit pentru jocuri de cuvinte.

Oftă în receptor şi se lăsă din nou tăcerea. Am aşteptat.

– Cine e?

– Nu am obţinut un nume.

– Ce voia?

– Încă nu pot să spun.

– Cum adică nu poţi să spui?! Cu cine naiba crezi că vorbeşti?

– Mai am nevoie de o zi.

– Nu mai ai încă o zi! Nu mai ai nici un nenorocit de minut! Încercă să se controleze. Uite, vino doar pentru un raport... Dacă îţi faci griji pentru azi-dimineaţă, să ştii că am uitat deja. Doar vino, şi hai să lucrăm împreună.

– Sam când vine? am întrebat eu.

– Mâine dimineaţă. Are un zbor dimineaţă, devreme dar...

– Ne vedem atunci. Am închis înainte să mai apuce să spună şi altceva, în mod clar convorbirea asta nu prea ajutase la dezamorsarea situaţiei, dar măcar puteam spune că am luat legătura cu ei.

Horst stătea în capătul celălalt al camerei, ştergându-se pe cap cu un prosop.

– Sper că nu te deranjează, i-am spus eu, arătând spre telefon.

– Deloc, răspunse el. Mă întrebam de cât timp stătea acolo. Îţi sângerează piciorul, mai adăugă cu nonşalanţă.

I-am povestit despre Bruno, lăsând detaliile la o parte, şi mă conduse în bucătărie unde mă puse să mă aşez în timp ce el răscolea prin diverse sertare şi bufete.

– Chiar nu ştiu unde ţine Hanna toate lucrurile, se scuză el. În cele din urmă, trase o cutie de lemn din spatele unor tigăi şi oale, o deschise şi găsi o sticlă cu iod.

– Poate că ar trebui să-ţi scoţi pantalonii, sugeră el.

– Dacă nu te deranjază, aş prefera doar să-i suflec puţin, am replicat.

– Nu vreau să ţi-i stric.

– Oricum sunt distruşi, Horst, am remarcat eu, trecându-mi degetul prin una dintre găurile făcute de colţii lui Bruno.

– Mai pot fi reparaţi, mă asigură el.

Nu merita să ne mai contrazicem pe tema asta, aşa că mi-am scos pantalonii şi m-am aşezat din nou pe scaun.

– Ar trebui să te pregăteşti, îmi spuse, cred că te va durea un pic.

Nu sunt sigur dacă poţi fi vreodată cu adevărat pregătit pentru cineva care-ţi toarnă otravă corozivă direct pe o rană deschisă, dar eu cu siguranţă nu fusesem. Am urlat ca un apucat, am sărit ca ars din scaun şi am început să sar prin cameră, condimentând atmosfera cu obscenităţi alese arbitrar pe care nu voi încerca să le redau aici.

– Dumnezeule, a fost singura reacţie a lui Horst.

– Ce naiba faci? M-am întors spre el şi i-am smuls sticla de iod din mână. Nu torni aşa, cu sticla! Foloseşti nişte vată şi TAMPONEZI uşor!

El ridică din umeri şi se bosumflă, dezamăgit.

– Poate că ar fi o idee bună să-ţi faci vaccinul antirabic...

– E o idee groaznică, Horst! Cea mai proastă blestemată de idee pe care am auzit-o de mult timp! Isuse Hristoase, ştii cât de rău doare?! Mă ustura ca naiba.

– Poate te-ai răzgândit şi vrei schnapps-ul ăla acum.

Nu voiam nici un schnapps şi nici altceva. Tot ce voiam era să mă întind şi să închid puţin ochii. Horst începuse să desfăşoare o rolă de faşă.

– Ce faci?

– Cel mai bine e să îţi bandajezi rana.

– Nici nu mă gândesc.

– Nu o să te doară.

– Ai perfectă dreptate, pentru că tu nu o să te mai apropii de ea, i-am spus cât am putut de clar.

– Cred că cel mai bine ar fi să...

– Cel mai bine e să o laşi în contact cu aerul.

Vocea ei ne luă pe amândoi prin surprindere. Ne-am întors în acelaşi timp şi am văzut-o pe Hanna stând în uşa bucătăriei, ţinând două sacoşe de hârtie pline cu articole de băcănie. Era îmbrăcată într-un palton subţire şi cu o rochie albastră uşor decolorată, cu un model floral crem şi nişte nasturi pastelaţi în faţă. În jurul gâtului avea legată o eşarfa de mătase, iar părul, dat după o ureche într-o parte, îi cădea mătăsos pe obraz în partea cealaltă, îşi înclină capul şi se uită spre mine.

– Bună, din nou, zâmbi ea, buzele sale strângându-se într-un surâs ironic. Cred că eram o privelişte grozavă, stând acolo fără pantaloni pe mine şi cu un lichid roşiatic prelingându-mi-se pe picior.

– Bună, i-am zâmbit şi eu.

– Jack a fost atacat de un câine feroce, explică Horst.

– O, Doamne! spuse ea batjocoritor, aşezând sacoşele pe bufet şi scoţându-şi apoi paltonul, în cazul ăsta, ce noroc pe tine că l-ai găsit pe fratele meu! După cum vezi, este un cadru medical foarte bine pregătit în probleme de acest gen.

– Îşi bate mereu joc de mine, se văicări Horst. Chiar nu merit asta.

– Dar ce meriţi? întrebă ea ironic.

El făcu un pas înainte şi o sărută pe frunte, iar apoi se întoarse către mine.

– Vezi tu, problema e că soră-mea se crede maică-mea.

– Problema este că fratele meu, deşi are douăzeci şi opt de ani, încă mai are nevoie de o mamă.

– Asta înseamnă că o să ne faci ceva de mâncare, zâmbi el.

– Nu sunt sigură că meriţi, mormăi ea în timp ce punea

cumpărăturile în dulap.

– Probabil că ar trebui să mă îmbrac, acceptă Horst.

– De ce nu? Ziua de lucru e aproape pe sfârşite.

Horst îmi făcu cu ochiul şi dispăru.

Eu mi-am luat pantalonii şi am încercat să-i trag pe mine cu cât mai multă nonşalanţă. Ea aranja cănile de supă, încercând să nu bage de seamă.

– Nu ţi-i mai pune, zise ea fără să întoarcă capul.

– Poftim?

– O să ţi-i cos eu.

– Nu trebuie să faci asta.

– Ştiu.

Apoi îmi aruncă o privire rece şi scrutătoare.

– Ce te aduce la Berlin?

– Afacerile.

– Ah, şi se întoarse iarăşi la cănile de supă. Avea, pe cât se părea, un sistem foarte complicat pentru aranjarea acestora, căci le tot inversa prin dulap, trăgându-se un pas înapoi, iar apoi făcea o ultimă modificare care aparent strica tot aranjamentul, forţând-o să o ia din nou de la capăt. Era o femeie la care pe stradă nu te-ai fi uitat de două ori. Era destul de atrăgătoare, dar nu cât să întoarcă capete. Totuşi, avea ceva, doar că nu-mi dădeam bine seama ce. Compasiune, fără nici o urmă de slăbiciune, asta e cea mai bună descriere pe care o pot face.

– E un băiat bun, am spus eu doar ca să rup tăcerea.

– Nu prea mai e un băiat, zâmbi ea, doar se poartă ca unul.

– S-ar fi putut purta şi mai rău.

Ea închise uşile dulăpiorului şi se uită din nou la mine. Avea felul acesta puţin deranjant de a se uita direct la tine, de parcă voia să-ţi citească gândurile. Apoi îşi întorcea privirea şi făcea cu totul altceva, cum ar fi împachetatul pungilor de cumpărături şi depozitarea lor într-un sertar.

– Fratele meu e fascinat de ţara ta.

– Am observat asta.

– El crede că tot ce vine din America trebuie să fie ceva bun.

– N-a fost niciodată acolo, am ridicat eu din umeri.

Dădu din cap în semn de aprobare, apoi spuse:

– Tu pari foarte american.

– Ce e „foarte american”?

– Tu eşti, râse ea.

– Ăsta e un lucru rău?

– Horst nu pare să creadă asta.

– Dar tu ce crezi?

Ea ezită şi mă privi din nou în felul său intens.

– Eu cred că pari extrem de obosit.

Nu eram unul lângă altul, dar ne uitam direct unul în ochii celuilalt. Poate că nu era aşa de greu de observat că eram epuizat, dar mai atinsese încă o coardă sensibilă. Nu vorbea numai de lipsa de somn.

– Ai dreptate, i-am zis, sunt obosit.

– Atunci trebuie să tragi un pui de somn! explodă Horst de cum păşi în încăpere. Canapeaua e chiar confortabilă, eu dorm acolo în fiecare noapte.

– Poate să doarmă în patul meu, spuse Hanna în timp ce privirea îi rătăci până la mine, trimiţându-mi un mesaj ambiguu. O să i-l pregătesc.

Ea se strecură pe lângă Horst, iar el îmi aruncă o privire vădit uimită.

– Nu prea-i stă în caracter, spuse Horst.

În mod normal aş fi stat în pat gândindu-mă la ea, dar de această dată am adormit din clipa în care am atins perna moale şi parfumată.

„Locotenente!...” Vocea mă striga de la un milion de kilometri depărtare. „Mă auzi, locotenente?” striga vocea.

Eu nu puteam să răspund, pierdut în adâncuri, negăsind calea spre suprafaţă, nefiind nici măcar sigur că voiam să o găsesc. „Haide, locotenente! Trebuie să

deschizi ochii!” Mi-am dat seama că avea dreptate. Va trebui să încerc...

Mi-am revenit în simţiri în întuneric, doar pe jumătate treaz, şi mi-am dat seama că iar avusesem visul acela. La naiba. Detestam visul ăla. Nu mă mai deranjase de multă vreme, de ce revenea acum? L-am reluat în cap, în speranţa ca dacă îl treceam în partea conştientă a emisferelor nu-mi va mai deranja subconştientul. Era acelaşi de fiecare dată.

Sunt despărţit de unitatea mea, rătăcit şi înfrigurat, hoinărind prin pădurile înzăpezite. Duşmanul este pretutindeni în jurul nostru, confuzia domneşte peste tot. Deodată mă aflu în faţa unei case – o casă de cărămidă, cu trei etaje şi un acoperiş cu fronton. Nu se potriveşte cu mijlocul pădurii belgiene, dar uite-o acolo, ridicându-se într-un luminiş, neatinsă de devastarea din jurul nostru. Pare imposibil. Mă apropii, întrebându-mă dacă nu este o capcană, dacă nu e pusă acolo de inamic pentru a mă ademeni înăuntru. Dar când mă apropii de ea îmi dau seama – cunosc clădirea asta. Am fost înăuntru de multe ori, cunosc fiecare încăpere şi fiecare obiect din ea. Dar nu reuşesc să aflu de unde mi-o amintesc. Am mai fost aici şi înainte? Mă îndrept spre intrarea din faţă, încerc să descui uşa, dar este încuiată. Mă pregătesc să trag în broască, când îmi dau seama că trebuie să am cheia. O găsesc în buzunarul hainei, o răsucesc în broască şi deschid uşa. Dar când intru, văd că faţada clădirii este o iluzie de vreun fel, căci pereţii stau să cadă, acoperişul este prăbuşit, iar ferestrele sunt sparte. Apoi îi zăresc. Casa e plină de cadavre – cadavrele tuturor oamenilor pe care i-am pierdut de la debarcarea din Normandia încoace, toate şaptesprezece, fiecare dintre ele aşezat exact în poziţia în care îi văzusem ultima oară. Trebuie să-i înmormântez, aşa

cred, dar înainte de a putea să mă mişc, ceva mă loveşte din spate... Un baros mă loveşte puternic în ceafă, apoi o agonie arzătoare îmi străbate coloana. Picioarele îmi cedează şi mă prăbuşesc. Apoi totul este cufundat în întuneric pentru o vreme şi începe să răsune vocea aceea.

„Locotenente!... Mă auzi, locotenente?!”

Şi în momentul acela mă trezesc.

Nu ar fi fost nevoie de Sigmund Freud ca să interpretezi acesta, dar eu nu eram interesat de aşa ceva. Eu nu voiam decât să scap de drăcia asta de vis.

Apoi mi-am amintit – cât naiba era ceasul! Am sărit din pat şi am găsit un întrerupător pe perete. O lumină caldă, plăpândă, învălui dormitorul Hannei. Ceasul meu îmi confirmă ceea ce deja ştiam – 21. Să mă ia dracu’! Trebuia să mă fi întâlnit cu Colonelul la ora 21!

Horst era întins pe canapea, urmărind un reportaj despre sosirea lui Kennedy la Bonn.

– Ah! Au înviat morţii! anunţă el când am intrat în cameră.

O auzeam pe Hanna mişcându-se prin bucătărie şi mi-am reperat pantalonii împăturiţi frumos pe o măsuţă. I-am tras repede pe mine şi m-am încălţat.

Horst se ridică cu greu şi dădu televizorul mai încet.

– Ai dormit bine, zâmbi el uitându-se la ceas. Mai bine de şase ore. Şi te-am aşteptat cu cina, îmi reproşă.

– Îmi pare rău, Horst, dar am întârziat la o întâlnire foarte importantă. L-am întrebat de unde puteam să iau un taxi şi eram deja la uşă când apăru şi Hanna. Dar nu mai aveam timp să-i spun nimic.

Când taxiul m-a lăsat unde-i cerusem, mi-am dat seama că încă eram complet lefter. Şoferul nu părea genul de om pe care să-l pot intimida, iar ultimul lucru de care aveam nevoie acum era o ceartă zgomotoasă cu un grăsan, aşa că

i-am dat Rolex-ul meu de patru sute de dolari pentru cursa care făcea doar şase. A fost destul de încântat de asta.

Era întuneric, aproape beznă după ce se îndepărtă maşina. Cel mai apropiat felinar funcţional era la un bloc depărtare şi abia reuşeam să desluşesc silueta sumbră a clădirii ce trebuia să fie locul nostru de întâlnire. Dacă cineva se afla înăuntru, cu siguranţă nu era evident.

Am găsit o veche poartă de fier ce se deschise spre o cărare plină de buruieni care ducea spre faţada clădirii. Odată ajuns mai aproape, am văzut că edificiul era într-o stare şi mai proastă decât părea privit din stradă. Era o casă mare, probabil părăsită încă de la sfârşitul războiului; ferestrele erau sparte, tencuiala era scorojită şi nu părea să fi rămas mult din vechiul acoperiş; într-una din zilele mai bune ar fi putut să treacă drept reşedinţa familiei Adams, mai ales datorită turnuleţului în stil medieval ce se ridica deasupra proprietăţii.

Câteva trepte urcau spre o verandă cu fronton, dominată de o uşă masivă din lemn, greu încercată de intemperii. Am împins-o şi se clinti, dar nu cine ştie ce. Abia când am împins-o cu umărul am reuşit să mă strecor înăuntru.

Chiar şi cu uşa întredeschisă, nu puteam nici măcar să-mi zăresc picioarele. Simţeam că podeaua era acoperită cu dărâmături, probabil bucăţi de tencuială desprinse de pe tavan şi pereţi, câteva ţigle sparte şi Dumnezeu mai ştie ce. Cioburile mi se sfărâmau sub picioare când am încercat să fac câţiva paşi în beznă. Era al naibii de sinistru şi nu aveam nici cea mai mică intenţie de a-l vizita pe orbecăite, aşa că am rămas locului. Dacă mai era acolo Colonelul, va ştii unde să mă găsească.

Am aşteptat. Poate zece minute, probabil nici măcar atât. Un râcâit răsună de la câţiva metri în faţa mea. Şobolani. Mulţi şobolani. Şi duhoarea începea să mă afecteze.

– A COMANDAT CINEVA O PIZZA...?!

Vocea mea răsună puternic datorită ecoului, purtată

până spre tavan şi reflectată înapoi spre mine. Mă aflam probabil într-un hol uriaş. Am mai aşteptat încă un minut. Nimic altceva în afară de mine şi şobolani. Colonelul plecase de mult, iar Powell urma să-mi tăbăcească fundul.

– ATUNCI SĂ TE IA DRACU'! MĂ DUC ACASĂ!

Şi mă refeream la întreg drumul până acasă, casa mea de pe plajă, unde mi-aş fi împachetat undiţele şi maşina de scris, m-aş fi suit în barcă şi m-aş fi făcut de-adevăratelea nevăzut de această dată. Poate pe coasta golfului, poate în Mexic. Atât timp cât era cald şi nu erau spioni pe acolo, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Eram pe punctul de a face primul pas în acea direcţie când am auzit o brichetă Zippo deschizându-se la un metru sau doi în faţa mea, apoi am zărit scânteia şi flacăra ce-i lumina acum faţa. Flacăra se stinse, lăsând faţa Colonelului scăldată doar în sclipirea roşiatică emanată de capătul aprins al ţigării.

– De când stai acolo? l-am întrebat.

– De când ai intrat.

– Te-am confundat cu un şobolan.

Zâmbi scorţos şi îndreptă mica lanternă spre podea. Ne aflam în mijlocul unei convenţii a şobolanilor. Erau cu sutele, şi nu păreau să se sinchisească de noi. Şi de ce le-ar fi păsat?

– Eşti între prieteni, am spus eu.

– Ai noroc că mai sunt aici.

– Da, am un noroc fantastic. Stinse din nou lanterna, aşa că tot ce mai puteam vedea era capătul aprins al ţigării sale. Foarte dramatic, am observat eu. Ai studiat la Şcoala de Spionaj Boris Karloff?

Se frecă de mine în timp ce închidea complet uşa de la intrare.

– Cum ai ajuns aici?

– Cu trei taxiuri, patru trenuri şi vreo doi asini, i-am replicat eu. Nu i s-a părut deloc amuzant, şi cred că nici nu era. Nu m-a urmărit nimeni, l-am asigurat.

– De ce ai întârziat? Ai avut necazuri?

– Am dormit prea mult. Puteam să-i simt privirea sfredelindu-mi spatele, prin beznă, de parcă ar fi avut ochi de liliac. Uite, am insistat, eram epuizat şi am dormit prea mult. Totul e în regulă. M-am întors cu faţa spre el, dar nu desluşeam decât o umbră.

A rămas tăcut pentru un moment, trăgând cu nesaţ din ţigară. Cred că recupera minutele fără nicotină îndurate cât timp stătuse în beznă în faţa mea, încercând să-mi demonstreze ceva fără nici un sens. Într-un târziu aruncă chiştocul pe podea, dar îşi aprinse imediat altă ţigară.

– Ce am eu să-ţi spun este o informaţie foarte preţioasă, hârâi el. Nu trebuie compromisă.

– Dacă nu vrei să fie compromisă, atunci nu-mi spune.

– Aş vrea să cred că pot avea încredere în tine, spuse el aproape cu sinceritate.

Până acum nu mă tratase ca pe un tâmpit. Dacă nu-l puneam imediat la punct, situaţia n-ar fi putut decât să se înrăutăţească.

– Hai să sărim peste prostiile astea, Colonele, i-am spus eu tăios, asta dacă eşti într-adevăr colonel.

Se lăsă o tăcere ostilă, aşa că am continuat.

– Îmi pare rău că sunt aşa direct, dar dacă crezi că există vreo posibilitate să poţi avea încredere în mine, atunci nu eşti cine susţii că ai fi. Nişte oameni cu greutate sunt momentan foarte înfuriaţi pe mine pentru că, până acum cel puţin, am jucat după regulile tale. Şi singurul mod în care pot scăpa din treaba asta cu capul încă ataşat de trup este ca tu să-mi oferi ceva atât de suculent, încât tipii ăştia să nu mă taie în bucăţi şi să mă expedieze spre cele patru zări, aşa cum şi-ar dori de fapt. Dar tu ştii foarte bine toate astea, tu ai aranjat lucrurile, aşa că trebuie să ştii şi că nu există nici cea mai mică şansă să nu folosesc ceea ce-mi spui ca să-mi salvez pielea... şi de asta ziceam să sărim peste prostii.

Scoase un mârâit, poate o versiune STASI a unui râset.

Apoi trase aer adânc în piept şi expiră aproape ca un oftat.

– Informaţia a fost descoperită întâmplător, în timpul activităţilor noastre de rutină, începu el. Totuşi, cum noi nu putem să luam măsurile corespunzătoare, ai fost chemat tu. Din nefericire, nu vei avea mult timp la dispoziţie pentru a acţiona.

– Să acţionez? Nu cred că ţi-ai făcut o idee potrivită despre mine, Colonele. Eu nu acţionez.

– Poate că te vei simţi obligat să o faci după ce îţi voi spune ce am de spus.

– Sunt numai urechi, i-am spus.

Se opri o secundă, apoi spuse tot pe nerăsuflate:

– Este un plan de asasinare a preşedintelui vostru.

Dintre toate poveştile nebuneşti şi greu de crezut pe care mă pregătisem să le aud, asta era singura care mă luă pe nepregătite. Era ceva *prea* nebunesc. Vreau să spun că existau întotdeauna ameninţări de acest gen, serviciile secrete se ocupa toată ziua de ele, dar un colonel din nenorocita de poliţie secretă est-germană ameninţându-l pe preşedinte... Sau nu ameninţa? Ce naiba *făcea?*

– Spune-mi mai multe, am reuşit eu să îngaim.

– Planul presupune asasinarea lui.

Aşteptam şi altceva, dar nu-mi mai spuse nimic. Din reflex am început să râd, deşi ştiam bine că nu glumea.

– Haide, Colonele, i-am spus, nici măcar voi nu sunteţi atât de nebuni.

– Nu este operaţiunea noastră, răspunse el rece.

– Atunci a cui este?

– Asta va trebui să afli.

Rămase nemişcat, privindu-mă din întuneric şi pufăind din ţigară.

– Asta-i tot? am întrebat eu neîncrezător. Cineva are un plan de asasinare a preşedintelui Statelor Unite cât timp se va afla la Berlin. Nu ai nici o altă informaţie – nici un indiciu, nici o pistă, nici un sfat – nimic cu excepţia faptului că undeva există un plan.

– Exact, replică el.

Mă cuprinse o senzaţie de claustrofobie, trebuia să ies la aer. M-am întors spre locul unde credeam că este uşa, dar n-am reuşit să o găsesc.

– Aprinde blestemata aia de lanternă, i-am cerut, iar el se conformă îndreptându-mi lanterna drept în ochi.

– Nu trebuie să-ţi mai spun care ar fi consecinţele dacă s-ar întâmpla una ca asta. Dacă te hotărăşti să pleci acum, nu mai pot face nimic altceva, îndreptă fasciculul de pe faţa mea spre uşă. Aici este ieşirea ta, îmi spuse el.

Am deschis uşa şi am păşit pe verandă. Ştiam că nu o sa plec nicăieri, şi probabil o ştia şi Colonelul. După câteva minute, ieşi şi el şi îmi oferi o ţigară. Am acceptat-o. Lumina părea puternică afară după întunecimea de cealaltă parte a acelei uşi.

– Uite, dacă vrei să cred măcar ceva din toate astea, va trebui să-mi spui mai multe. Acum îi puteam vedea faţa, dar nu puteam citi nimic pe ea.

– Nu mai am altceva de spus.

– Cum aţi descoperit operaţiunea asta?

– După cum am spus, în cursul activităţilor noastre de rutină...

– Haide, Colonele...

Ridică din umeri de parcă ar fi fost de acord cu mine, dar nu putea face nimic.

– Este KGB-ul?

– Nu, spuse el repede.

– Sunt sute de ameninţări pe săptămână la viaţa preşedintelui, am spus eu, mersi de atenţionare, dar nu o să ajungă chiar pe prima pagină. Ţigara avea un gust mai rău decât mirosul pe care-l emana, dar am fumat-o oricum.

Colonelul ridică ochii spre cer, scrutându-l de parcă ar fi fost ceva de văzut acolo.

– Această ameninţare vine din interiorul guvernului vostru, spuse el blând.

– Ce...?

– Vor încerca să facă să pară că noi am făcut-o... Dar va fi cineva din tabăra voastră. Mă privea, măsurându-mi reacţia.

Am tras din ţigară, am inhalat prea mult fum şi m-am înecat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, am tuşit eu, te aştepţi să cred că...

– Nu, mă întrerupse el, nu mă aştept să crezi. Mă aştept să afli.

Nu ştiam ce să-i răspund la asta, aşa că n-am mai spus nimic. Îşi aruncă ţigara pe jos, o strivi cu talpa pantofului şi se îndepărtă, lăsându-mă acolo, mut de uimire şi singur în întuneric.

5

L-am întâlnit pe John F. Kennedy o dată, în urma unui alt telefon surpriză de la Sam Clay. Îmi petreceam ziua de Crăciun a anului 1962 întins pe şezlogul din curtea din spate, îmbibându-mă de soare şi tequila, încercând să ignor sezonul sărbătorilor (trecuse mult timp de când nu mai credeam în Moş Crăciun), când deodată telefonul se porni să sune şi nu se mai opri. L-am ignorat o vreme, dar, în final, curiozitatea a triumfat şi m-am împleticit până în casă.

– Sper că ai şi tu o zi la fel de nasoală ca a mea, mă salută vocea voioasă a lui Sam.

I-am spus că mă distram cum nu se poate mai bine, iar el bombăni câteva minute despre fosta lui soţie şi despre faptul că trebuia să-şi petreacă fiecare Crăciun la ea ca să rămână în relaţii bune cu copiii şi nepoţii.

– E o blestemată de tortură, rezumă el, mi-aş petrece mai degrabă sărbătorile cu Attila Hunul.

– În fiecare an ai aceeaşi problemă, i-am amintit eu.

– Asta pentru că în fiecare an păţesc la fel.

– Atunci nu te mai duce.

– Şi ce altceva să fac de Crăciun? se zburli Sam.

– Vino încoace, mergem la pescuit.

– Da, poate la anul, mă refuză el. Oricum, cam despre asta voiam să vorbesc cu tine. Vin pe acolo în câteva zile.

Nu a trebuit să întreb de ce pentru că fusese în toate ziarele în ultima săptămână.

– O să fie un spectacol pe cinste, am spus eu.

– Vrei să vii şi tu?

– Eu?

– Păi, nu cu tine vorbesc? Luă o gură dintr-o băutură cu gheaţă, probabil un scotch bun, şi aşteptă să-i dau un răspuns.

Nici măcar nu-mi trecuse prin cap să mă duc acolo, probabil din cauză că mă gândeam că ar fi şanse mai mari

să îngheţe iadul decât să fiu invitat. Erau o grămadă de motive pentru care ar fi trebuit să mă ţin la distanţă, asta-i cert, dar calendarul meu nu era tocmai plin cu invitaţii la evenimente de acest gen. Cel puţin mă mai scotea din tricouri şi bermude.

– Hotărăşte-te, Jack, că mă aşteaptă un curcan gigantic pe masă.

– Bine. Transmite-i doamnei toate cele bune din partea mea, am remarcat eu sarcastic, reuşind să-i smulg lui Sam un hohot modest de râs. I-am mai spus că n-aş rata asta pentru nimic în lume şi am convenit să ne întâlnim la stadion şi să bem ceva împreună după aceea. Apoi Sam se duse să-şi tranşeze pasărea.

Evenimentul era un fel de petrecere de „bun venit acasă" pentru Brigada 2506, cei 1189 de cubanezi care-şi petrecuseră ultimele douăzeci de luni într-o închisoare din Cuba, după fiascoul din golful Porcilor. Golful Porcilor nu fusese nimic mai mult decât o plajă obscură de pe coasta de sud a Cubei până când a devenit faimoasă în toată lumea, în aprilie 1961, ca locul primei umilinţe publice a CIA. Într-o încercare de a înlătura guvernul cubanez fără o implicare vădită a SUA, Agenţia antrenase şi înarmase 1400 de exilaţi, militanţi antiCastro, pentru a debarca pe acea plajă, şi a înainta pe uscat, eliberând întreaga ţară. N-au reuşit să depăşească plaja. Brigada a fost nimicită. Câţiva au reuşit să scape de pe insulă înotând şi au fost preluaţi de vase ale Marinei Statelor Unite, dar majoritatea n-au fost atât de norocoşi. O sută paisprezece au fost ucişi, iar restul au fost capturaţi.

Kennedy reuşise, după optsprezece luni, să le răscumpere libertatea cu cincizeci şi trei de milioane de dolari în alimente, medicamente, maşini agricole şi alte bunătăţi interzise de noul embargo comercial. Un purtător de cuvânt al Departamentului de Stat le-a descris ca fiind „un gest de prietenie către populaţia Cubei", iar Castro le-a numit „despăgubiri de război". Dacă m-ar fi întrebat

cineva, eu aş fi spus că era mita clasică, dar nu m-a întrebat nimeni.

Oricum, Kennedy îi invitase pe toţi cubanezii din Miami pe stadionul Orange Bowl într-o după-amiază, la câteva zile după Crăciun, pentru a-şi asuma meritele şi a încerca să restabilească relaţiile cordiale de dinainte. Trebuia să-i acorzi ceva puncte pentru curaj pentru că nu urma să dea piept cu cel mai afectuos public – comunitatea de exilaţi cubanezi se aşteptase ca până în acel moment să se afle din nou la ruletele din Havana, iar faptul că Fidel Castro îi tachina în continuare cu discursuri de câte patru ore, nu li-l făcea pe tânărul preşedinte mai drag. Şi era destul de sigur că nici veteranii proaspăt sosiţi nu aveau sentimente prea călduroase pentru el. După părerea lor, guvernul SUA – dar mai ales Casa Albă – îi nenorocise de-a dreptul.

Într-adevăr, era greu să nu-i aprobi. Desigur, când venea vorba despre Cuba, „adevărul” era ca lumina printr-o prismă şi depindea în întregime de unghiul din care priveşti, şi erau o grămadă de unghiuri în acea nestemată insulară. Dar eu înţelegeam mai mult decât majoritatea de ce cubanezii se simţiseră trădaţi. Eram acolo când le-a fost servită „Marea Minciună”.

Fusesem implicat destul de mult în Proiectul Cuba în timpul pregătirii invaziei, conducând o campanie de dezinformare şi lansând operaţiuni speciale din Happy Valley, aeroportul din cel de-al Doilea Război Mondial, de pe coasta statului Nicaragua, folosit ca principal teatru de operaţiuni. Prima dată când i-am zărit pe cubanezii ce urmau să atace plaja a fost în cea de-a doua săptămână din aprilie 1961, cu câteva zile înainte de declanşarea operaţiunii. Fuseseră aduşi cu avionul din Guatemala, unde-şi petrecuseră ultimele optsprezece luni în junglă, antrenaţi de către Berete Verzi trimise de agenţie, în timp ce-i priveam cum coboară din avioanele de transport C-54, mă gândeam că păreau tineri, viguroşi şi, mi se părea mie,

destul de tensionaţi. Desigur, aveau toate motivele să fie. Castro îi aştepta cu o armată întreagă.

Comandantul de la Happy Valley era un colonel de marină pe nume Robert „Rip” Harkin, un impunător fost fundaş de vreo doi metri înălţime, originar din Oklahoma, care fusese unul dintre soldaţii care înfipseseră iniţial drapelul american la Iwo Jima, cu două zile înainte ca scena să fie recreată pentru faimoasa fotografie. Dar el era doar împrumutat de la Pentagon. Cel ce conducea de fapt operaţiunea era Henry E. Fisher.

Lui Henry îi fusese atribuită conceperea planului de răsturnare a guvernului din Nicaragua din 1953. Nu că ar fi fost cine ştie ce plan – câteva duzini de fermieri înarmaţi cu arme uşoare au fost trimişi să nimicească câteva cătune, în timp ce Henry şi oamenii săi transmiteau rapoarte radiofonice despre o armată de mii de oameni ce se îndrepta spre capitală. Au survolat palatul prezidenţial de câteva ori cu un avion de război fără muniţie şi întreg guvernul a părăsit în secret ţara. Asta i-a oferit lui Henry multă credibilitate la Langley, iar după o perioadă ca şef de post în Uruguay a devenit comandantul agenţilor de teren din Grupul Operativ pentru Cuba.

Era un tip înalt şi deşirat din New England, de vreo patruzeci de ani. Avea un început de chelie, un nas borcănat, buze subţiri ce păreau incapabile de un surâs onest, şi o personalitate sobră pe care o puteai confunda cu demnitatea dacă nu erai mai bine informat. Era recunoscut drept un agent operaţional deştept şi plin de resurse, dar eu aveam dubiile mele. Castro nu avea să se predea numai după nişte transmisii radiofonice.

În ziua de dinaintea debarcării, colonelul Harkin îi chemă pe toţi comandanţii de brigadă pentru o ultimă şedinţă de informare. M-am dus şi eu, chiar dacă nu fusesem invitat, şi m-am aşezat la masa din faţă, chiar lângă Henry. Cubanezii stăteau cu faţa spre noi în nişte bănci de şcoală învechite, cu ochii aţintiţi asupra lui Harkin, care stătea în dreptul

unei table şi relua logistica acestei invazii. Intrase într-o grămadă de detalii despre debarcare, comunicaţii, reaprovizionare, tot ceea ce aveau nevoie să audă. Apoi, după vreo treizeci de minute, se opri, schimbă foaia, şi le spuse ceea ce voiau să audă.

– Lăsaţi-mă să vă mai spun un lucru, începu el, mijindu-şi ochii şi îndreptându-şi atenţia către audienţă. Am văzut la viaţa mea multe forţe armate, şi pot să vă spun cu toată sinceritatea că niciodată nu am văzut un grup de soldaţi mai motivaţi, mai bine antrenaţi sau mai viguroşi decât grupul pe care-l veţi conduce la răsărit pe teritoriul cubanez. Sunteţi bine organizaţi, bine echipaţi şi disciplinaţi. Şi sunteţi gata de lupta. I-a lăsat să-i savureze cuvintele un moment, privindu-i drept în ochi pe fiecare dintre tinerii ofiţeri înainte de a le spune ceea ce aşteptaseră să audă.

– La fel suntem şi noi, rosti solemn.

În încăpere se lăsă o tăcere de mormânt, în aşteptarea a ceea ce avea să urmeze. După o pauză teatrală, Harkin le spuse, încercând să obţină cât mai mult prin asta:

– Pot să vă spun că la această oră o flotă de distrugătoare a Marinei SUA aşteaptă la douăzeci de mile marine de coasta cubaneză. La bordul acestora se află un contingent al Marinei Statelor Unite... Şi pot să vă asigur că ei sunt gata şi nerăbdători să vă urmeze în luptă.

Nu-mi venea să cred ce auzeam! Şi asta nu era tot!

– Odată ce aţi reuşit să vă păstraţi supremaţia asupra plajei timp de şaptezeci şi două de ore, continuă el, vă promit că vom fi alături de voi pentru următoarea etapă, îşi îndreptă spatele, se încruntă şi ajunse la punctul culminant din punct de vedere emoţional.

– Domnilor... Dumnezeu şi Statele Unite ale Americii sunt alături de voi până la capăt. Ce puteţi cere mai mult?... Vă doresc numai succese în misiunea voastră.

Credeam că o să înceapă să plângă, în schimb, se întoarse şi părăsi încăperea într-o furtună de aplauze

venite din suflet.

Eram şocat. Nu exista nici cea mai mică şansă ca acei soldaţi ai Marinei să se apropie măcar de Cuba. În nici un caz! Kennedy, şefii de stat-major, consultantul pentru siguranţa naţională, toţi fuseseră cât se poate de clari în această privinţă, până şi telexul trimis chiar de Harkin către Casa Albă cu o zi în urmă confirma asta: „Ofiţerii brigăzii nu se aşteaptă la sprijin din partea Forţelor Armate ale SUA”, scrisese el. Deci ce naiba era asta?!

M-am întors către Fisher care aproba din cap şi aplauda entuziast.

– De ce a spus aşa ceva?

– Ce să spună?

– Că vom trimite soldaţii Marinei.

– Eu n-am auzit aşa ceva, Jack. Se opri din aplaudat şi se întoarse către mine. Şi nici tu nu ai auzit una ca asta.

Se ridică în picioare şi începu să scuture mâinile cubanezilor euforici, iar eu a trebuit să fac la fel. Se strânseseră în jurul nostru şi ne bătea prietenos pe spate spunând lucruri de genul „Dumnezeu să binecuvânteze America” sau „Kennedy este un om pus pe treabă”. Harkin le spusese singurul lucru pe care aveau nevoie să-l audă – singurul lucru care putea să-i facă să nu mai aibă nici un dubiu despre debarcarea pe plaja aceea. Era o înşelătorie grosolană.

Nu mă înţelegeţi greşit. Şi eu am fost implicat în destule înşelătorii în tot timpul cât am lucrat pentru Companie. Făcea parte din joc şi nu fusesem niciodată simandicos. Dar oamenii ăştia nu jucau jocul nostru; cel puţin ei nu ştiau că-l joacă. Ei erau soldaţi, oameni pe care noi îi recrutasem, îi pregătisem şi îi echipasem pentru a duce o luptă pe care noi nu puteam să fim văzuţi ducând-o. Desigur, era şi cauza lor, dar dacă ei erau dispuşi să-şi rişte vieţile, ar fi trebuit măcar să ştie cum stă treaba. Cel puţin asta îmi trecea mie prin cap în timp ce cubanezii ne băteau pe spate şi ne spuneau cât de minunaţi suntem.

Fisher se feri de mine tot restul serii, aşa că, pe la miezul nopţii, după câteva pahare de rom cu cola, am dat buzna în camera lui. Era întins pe patul de campanie, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri şi un tricou, citind un exemplar mototolit din *Peyton Place.*

– Nu te obosi să mai baţi, spuse el aşezând cartea pe pat cu faţa în jos.

– Dacă n-aş ştii mai bine, Henry, aş zice că mă eviţi, m-am autoinvitat eu.

– E cam târziu, Jack...

– Da, văd că eşti ocupat, i-am spus eu răsfoind cartea. Ai văzut filmul?

– Acum vreo trei ani, mormăi el şi mi-o smulse din mână.

– Cred că eu am rămas puţin în urmă, am spus eu cu un zâmbet şi mi-am aşezat un scaun lângă pat. Cred că n-am făcut altceva decât să-l privesc timp de vreo câteva minute.

– La ce te gândeşti, întrebă el întristat.

– Mă întrebam de ce le-am spus oamenilor ălora că va sosi cavaleria să salveze situaţia, când noi ştim foarte bine că nu se va întâmpla asta.

– Cum ţi-am mai zis, nu s-a spus aşa ceva.

– Henry, l-am certat eu, ştim amândoi la fel de bine că Kennedy n-o să trimită niciodată puşcaşii marini acolo.

– Uite ce e, Jack. Îşi azvârli picioarele sale lungi şi se aşeză în fund pe marginea patului. Nu eşti băgat în treaba asta, aşa că uită de ea.

– În ce nu sunt băgat?

– Pe bune, uită de toată treaba.

– Şi ce se va întâmpla când cubanezii îşi vor da seama că au fost înşelaţi? am insistat eu.

– Ce te face să crezi că au fost înşelaţi? Se ridică şi se îndreptă către toaletă.

– Comunicatul pentru Casa Albă spunea ieri...

– Ştiu ce spunea, spuse el calm în timp ce se uşura, eu am scris nenorocitul ăla de comunicat.

– Spunea că brigada nu se aşteaptă la ajutor din partea forţelor militare americane.

– Ieri era adevărat.

– O să trimiţi un nou comunicat?

– Nu pot să discut despre asta cu tine, zise el arţăgos şi trase apa.

– Îl minţim pe preşedintele Statelor Unite?

Îmi aruncă o privire dură şi scutură din cap.

– Sper că n-o să ne faci necazuri, Jack.

Stătea acolo, aşteptând ca eu să-l asigur că n-o voi face, dar eu doar îl priveam. Cred că a luat tăcerea mea drept un semn că aş putea crea probleme, deşi nu sunt sigur ce aş fi făcut. Oricum, trebuie să-şi fi închipuit că aş fi un risc mai mic pentru el dacă aş fi şi eu implicat, îşi aranjă boxerii şi îşi turnă un pahar de apă.

– Nu ai auzit niciodată ce urmează să-ţi spun... Nu-i aşa?

Am aprobat din cap şi el continuă.

– Nu vorbeam aiureli când le-am spus ce le-am spus cubanezilor. Avem motive să credem că preşedintele se va răzgândi şi va trimite trupele... odată ce situaţia la sol va fi clară.

– Ce situaţie? am întrebat eu.

– N-ar trebui să-ţi spun asta, trase el de timp.

– Ce situaţie? am repetat.

– Ne aşteptăm la un atac asupra bazei Guantanamo. Luă o înghiţitură de apă şi îmi urmări reacţia prin fundul paharului. Se referea la golful Guantanamo, baza navală a SUA aflată în partea de sud-est a Cubei. Fusese în mâini americane de peste şaizeci de ani, de când Teddy Roosevelt concesionase pământul de la guvernul de atunci.

– Castro nu e atât de idiot încât să atace Guantanamo... M-am oprit brusc înţelegând ce se întâmpla. Castro nici nu o să-l atace, nu-i aşa?

Ceva ce putea trece drept un zâmbet flutură pe buzele lui Fisher.

– Nu, doar dacă are de gând să se sinucidă.

– Noi îl vom ataca, mi-am terminat eu raţionamentul, sperând ca Fisher să-mi râdă în faţă. N-a făcut-o.

– Nu noi, propriu-zis. Se lăsă să cadă pe pat şi se întinse cu mâinile încrucişate sub cap. Acum era nerăbdător să vorbească, aşa că l-am lăsat.

– Antrenăm un grup de cubanezi în Louisiana de vreo şase luni. Chestii strict secrete. Sunt chiar acum în golf, îndreptându-se spre sud-estul Cubei, şi chiar Fidel însuşi i-ar lua drept soldaţi cubanezi, până la cataramele de la bocanci. Tot ce trebuie să facem e să îi trimitem în Guantanamo la douăsprezece ore după ce brigada debarcă pe plajă, Kennedy află că trupele lui Castro au atacat baza, şi, schimbare rapidă de planuri, uite că vin puşcaşii marini. O idee bună, nu-i aşa?

Bună era puţin spus, era o idee inspirată. Era de asemenea periculoasă, nebunească, incorectă şi implica probabil şi trădare.

– Şi victimele? l-am întrebat încercând să-mi păstrez calmul.

– Uneori trebuie să priveşti imaginea de ansamblu, ridică el din umeri.

Nu ştiam ce să spun, aşa că am lăsat să-mi scape un fluierat care-l cam nelinişti pe Fisher.

– Informaţia asta nu trebuie să părăsească această cameră, Jack. Suntem înţeleşi în privinţa asta, nu-i aşa?

L-am ignorat şi, adâncit în gânduri, m-am îndreptat către fereastră şi am tras cu ochiul printre lamele jaluzelelor la lumea întunecată de afară.

– Sper că n-o să mă faci să regret că te-am implicat, spuse el.

– Ei bine..., am tras adânc aer în piept încercând să-mi ţin gura, iar apoi m-am întors cu faţa spre el. Eu cred că situaţia e cam problematică.

– Îmi pare rău că aşa crezi, spuse el uşor. Chiar îmi pare rău, dar, ei bine, asta-i viaţa. Ce-i făcut e bun făcut.

– Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine. Ai comandat un

atac asupra unei baze militare americane...?

– Aşa este, răspunse el simplu.

– Trimiţi mercenari antrenaţi să ucidă soldaţii americani.

Ridică din umeri.

– Şi nu ai nici o problemă cu asta?

– Ai prefera să fie masacraţi toţi cubanezii ăştia şi să-l vezi pe Castro jubilând în faţa Naţiunilor Unite? Pentru că asta se va întâmpla dacă nu intervin puşcaşii marini. N-am avea nici o şansă.

– Isuse Hristoase..., a fost tot ce am reuşit să rostesc. Aranjaseră o misiune sinucigaşă pentru a-l convinge pe preşedinte să lanseze un atac împotriva unui stat afiliat blocului sovietic.

– Asta pur şi simplu nu e corect, Henry.

Fisher miji ochii şi mă privi gânditor.

– Ce vrei să spui cu asta, Jack? întrebă el. În ce sens *nu e corect?*

Nu puteai să-l învinuieşti că nu înţelegea la ce mă refeream. Nu era o frază des întâlnită în meseria noastră. De fapt, nu puteam să-mi amintesc nici măcar o singură situaţie în opt ani în care cineva să fi adus în discuţie noţiunea de corect sau incorect cu sensul de moral sau imoral. Se foloseau termene ca eficient sau ineficient, productiv sau neproductiv, sigur sau nesigur, şi o sută de alte cuantificări ale riscurilor, dar niciodată corect sau incorect în acest sens. Desigur, nici nu mă mai confruntasem până atunci cu o operaţiune în care să fi fost antrenaţi cetăţeni străini pentru a ucide soldaţi americani, în scopul de a-l păcăli pe preşedinte şi a declanşa un război. Acesta era un teritoriu virgin pentru mine.

– Ştii, Henry... Am încercat să par cât mai practic. Unora li s-ar părea că seamănă al naibii de mult cu un act de trădare.

– Trădare? Chicoti vădit deranjat. Pentru numele lui Dumnezeu, crezi că am pus asta la cale de unul singur? Operaţiunea este sprijinită de sus.

– Dar nu de către preşedinte...

– Afurisitul ăla de irlandez a nenorocit operaţiunea încă înainte de a începe! Se ridică brusc. Ştiai că a anulat cel de-al doilea atac aerian? Castro încă mai are jumătate din flota sa aviatică intactă, iar preşedintele nostru lipsit de boaşe nici măcar nu vrea să ne ofere protecţie aeriană. E un lucru al dracului de bun că avem un plan de rezervă, pentru că acel zâmbet simpatic al lui Kennedy nu ne va aduce victoria. Întinse mâna în sertarul noptierei de lângă pat, scoase un revolver şi îi trase siguranţa.

M-am gândit că ar fi mai bine să-l ignor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, trase el concluzia, Hruşciov o să-l mănânce cu fulgi cu tot!

Aţinti arma spre pieptul meu.

– O să mă împuşti? l-am întrebat străduindu-mă să zâmbesc.

– Ar trebui să te împuşc, spuse el, dar o să te ţin doar la arest câteva zile.

– Mă arestezi? Pentru ce?

– Suntem în Nicaragua, Jack. N-am nevoie de un blestemat de motiv.

Mi-am petrecut următoarele trei nopţi într-un pat de campanie mucegăit, împărţind o celulă de trei metri pătraţi cu o largă varietate de şopârle, păienjeni şi ţânţari gata de atac. Mi-am consacrat prima noapte conceperii unor modalităţi prin care aş fi putut să-l rănesc, să-l schilodesc, să-l dezmembrez şi să-l eviscerez pe Henry E. Fisher. După ce am trecut în revistă toate opţiunile, am adormit pentru câteva ore, trezindu-mă la răsărit. Mi-am dat seama că brigada probabil lua cu asalt plaja chiar în acel moment şi mă întrebam dacă puşcaşii marini aveau să intervină şi ce se va mai întâmpla după aceea. Am zăcut acolo întreaga zi, ascultând sunetele junglei, gândindu-mă că acesta era scenariul perfect pentru sfârşitul sinucigaş al unei lumi nebune.

Un grup de cubanezi anti-Castro pozând în cubanezi pro-Castro sunt trimişi de către spioni americani să ucidă soldaţi americani, forţând un preşedinte neinformat să ordone o invazie. Uniunea Sovietică este ofensată, aşa că nemaiputând salva Cuba, îşi trimite tancurile în Berlinul de Vest. În consecinţă, se ajunge la lupte de stradă, iar forţele vor fi rapid încercuite şi învinse. Acum Washingtonul are de ales: renunţă la Europa sau trece la ofensivă nucleară. Nu există nici un premiu pentru ghicirea răspunsului. Noi lansăm, lansează şi ei şi, în douăzeci de minute toată nebunia ia sfârşit. Totul pentru că nişte băieţi care se jucau de-a războiul au avut o „idee bună”. Dacă nu se întâmplă de data asta, se va întâmpla data viitoare, sau cea următoare. Şi nu erau numai băieţii noştri – băieţii din tabăra cealaltă se jucau şi ei cu focul.

Mi-am amintit de sfatul lui Sam când îi spusesem că fusesem desemnat la Proiectul Cuba. „Scapă de el” îmi spuse direct. „Asaltul plajelor nu intră în atribuţiile noastre.”

Nu înţelesesem atunci, dar înţelegeam acum.

La un moment dat am înţeles că pentru mine capitolul ăsta se încheiase. Ieşisem din joc – nu era atât o decizie, cât o constatare. Agenţia nu era cel mai bun loc pentru dileme morale. Cred că nici nu-mi păsa prea mult. Începusem să am dubii de ceva vreme încoace şi îmi păstrasem mereu în minte o imagine cu mine, o plajă, o barcă şi o maşină de scris pusă deoparte pentru orice eventualitate. Doar că nu mă aşteptam să se întâmple decât peste câţiva ani.

Fisher reapăru în după-amiaza celei de-a treia zile. Descuie carcera şi păşi înăuntru arătând ca naiba.

– Echipa de la Guantanamo s-a speriat, explică el, nici măcar nu s-au mai dat jos de pe vas.

– Cu brigada ce s-a întâmplat?

– La început au făcut ceva progrese, dar apoi au fost opriţi de câţiva membrii ai miliţiei. O nimica toată, arme

uşoare, asta era tot. Dar n-au putut să scape de acolo şi asta i-a dat timp lui Castro să-şi poziţioneze trupele. I-a împins înapoi pe plajă şi i-a măcelărit. Ceea ce nu spusese, şi nici nu mai trebuia să spună, era că brigada nici nu încercase să se îndepărteze pentru că aşteptau din clipă în clipă debarcarea puşcaşilor marini. Mai târziu am aflat că ultimul mesaj radio recepţionat de la brigada de pe plajă fusese: „Ne îndreptăm spre mlaştină! Nu vă mai putem aştepta!”

Fisher se sprijini de peretele umed de beton. Era evident că nu mai dormise de trei zile.

– Noi cum stăm, Jack? mă întrebă el. Avem vreo problemă?

– Lasă-mă să te întreb ceva. M-am ridicat în picioare ca să-l pot privi în ochi. Dacă operaţiunea de la Guantanamo era aprobată de sus, de ce ai crezut că e nevoie să mă închizi? Ce credeai că am să fac?

Îmi aruncă o privire rece, mijindu-şi ochii în timp ce se gândea la ce îl întrebasem.

– Vorbeai de parcă te-ai fi gândit să apelezi la cineva din afara structurii de comandă.

– Adică din afara Companiei?

– Da. Din afara Companiei.

– Ai dreptate, am dat eu din cap aprobator, poate că aş fi făcut-o. Sau poate că nu.

– Şi acum?

– Nu m-am hotărât încă. Mi-am târşâit picioarele spre uşă.

– Nu ar fi o idee bună, Jack.

– Da, bine, mersi pentru grijă, i-am răspuns în timp ce ieşeam, lăsându-l pe Fisher în celulă, sprijinit de perete.

Până la urmă, Kennedy a scăpat mai uşor decât te puteai aştepta la Miami. Patruzeci de mii de exilaţi cubanezi bărbaţi, femei şi copii – s-au ridicat în picioare pentru a-l ovaţiona pe când el şi Jackie străbăteau terenul

spre linia de cincizeci de metri. Prima Doamnă avea discursul de încălzire, nu că ar fi fost nevoie de aşa ceva, dar ea îi împinse în delir. Vorbi într-o spaniolă fluentă, declarându-şi pe nerăsuflate admiraţia pentru membrii brigăzii şi spunând că şi-ar dori ca fiul ei să aibă măcar jumătate din curajul lor – bravi luptători pentru libertate – când va fi mare. Le-a servit-o cât se poate de mieros şi ei au înghiţit-o de parcă ar fi vorbit serios.

Eu stăteam la mantinelă împreună cu Sam când l-am observat, în partea opusă a stadionului, pe Fisher, postat în spatele preşedintelui. Era împreună cu vreo şase dintre prizonierii întorşi acasă, bărbaţi pe care i-am recunoscut de la şedinţa de informare de la Happy Valley, chiar dacă se transformaseră din nişte tineri ofiţeri optimişti în bărbaţi sobri care învăţaseră o lecţie dureroasă despre viaţă. Urmăreau lipsiţi de orice expresie cum Jackie îşi încheia discursul, într-un ropot de aplauze, şi se îndrepta spre soţul său. Mi s-a părut că şi Fisher mă văzuse, dar el se prefăcu că nu mă observase.

M-am aplecat spre urechea lui Sam:

– Cu ce se mai ocupă acum?

– Lucra cu grupul lui Harvey King.

Harvey era un personaj legendar în Agenţie. Un egocentric gras şi căzut în patima alcoolului, femeilor uşoare şi a armelor, era maestrul „operaţiunilor negre” – acţiuni ce era mai bine să fie ţinute în afara canalelor obişnuite; în vârstă de vreo cincizeci şi cinci de ani, era pe cât de singuratic pe-atât de infam, o figură întunecată ce acţiona mereu în teritorii cenuşii şi cu prea puţine restricţii.

– De ce vorbeşti la trecut? l-am întrebat eu.

– Harvey e terminat, spuse Sam cu un mic zâmbet, deşi el încă nu ştie.

– Harvey King, terminat? am îngăimat eu cât se poate de şocat. Era ca şi când Disney l-ar fi concediat pe Mickey Mouse.

– Ce naiba s-a întâmplat? am mai întrebat.

– Kennedy l-a concediat, zâmbi Sam.

– Serios? am scuturat eu din cap cu neîncredere. Pentru ce?

– Bobby a aflat că încerca să trimită ucigaşi plătiţi de-ai Mafiei să-l lichideze pe Castro.

– De când obiectează cei din clanul Kennedy la afacerile făcute cu Mafia?

– Când nu e ideea lor, spuse el într-o manieră care îmi dădu de înţeles că discuţia a luat sfârşit.

Kennedy se îndreptă spre podium, pregătit să-şi susţină discursul, dar fu oprit de unul dintre ofiţerii din brigadă, o altă faţă pe care mi-o aminteam de la Happy Valley. Preşedintele păru surprins, neînţelegând ce se întâmpla, până când cubanezul îi oferi un steag împăturit al brigăzii sale. Kennedy îl desfăşură pentru mulţimea de pe stadion şi primi în schimb o mare de ovaţii, îşi puse notiţele deoparte şi se întoarse către microfon.

– Comandante, începu el, părând sincer mişcat, vreau să-mi exprim adânca apreciere pentru gestul dumneavoastră de onora Statele Unite ale Americii cu custodia acestui drapel. Apoi, cu vocea umplându-i-se de emoţie, declară: „Pot să vă asigur că va fi returnat acestei brigăzi într-o Havană liberă!”

Mulţimea era în delir. M-am întors către Sam şi am fost nevoit să urlu pentru a acoperi vacarmul din jurul nostru:

– Credeam că-l urăsc!

– A avut ieri o întâlnire cu liderii, îmi strigă Sam la rândul său, le-a făcut o mulţime de promisiuni pe care nu le poate îndeplini!

M-am uitat spre Fisher, care era aplecat spre urechea unuia din liderii exilaţilor. Era greu de crezut că cubanezi mai aveau încredere în tipul ăsta, dar cine ştie ce minciuni le mai servea şi de această dată. Mă gândeam la cum vor reacţiona când vor afla că se renunţa la Harvey. Era ca o a doua trădare şi mă întrebam dacă fraţii Kennedy ştiau că se joacă cu focul.

Preşedintele se retrase de pe podium şi se îndreptă spre mantinelă unde începu să strângă mâinile prizonierilor reîntorşi. Toată lumea se îmbulzea în jurul său, şi dintr-odată ne-am trezit învăluiţi de mulţime, iar Kennedy se afla chiar în faţa noastră. Se aplecă şi-i şopti ceva la ureche lui Sam.

– Se pare că sunt foarte popular! Îşi dezveli faimoşii săi dinţi într-un zâmbet larg şi îşi dădu părul pe spate.

– Da, domnule, cu siguranţă, fu Sam de acord.

Kennedy îşi opri privirea asupra mea, iar Sam mă trase în faţă.

– Acesta este Jack Teller, domnule preşedinte, înainte lucra pentru noi, dar acum este pescar.

Kennedy zâmbi şi se aplecă spre mine.

– Meseria de spion nu ţi-a priit?

– Să spunem doar că nu am fost mereu de acord, domnule preşedinte.

– Cunosc sentimentul ăsta, îmi spuse el şi se îndepărtă.

Mulţimea începuse să bată din picioare şi să scandeze *„Guerra! Guerra!”.* Război, cereau ei înfocaţi, dar au fost apoi dezamăgiţi din nou de Kennedy.

6

Powell mă trata cu indiferenţă de când ne întâlnisem să mergem la aeroport, aşa că pur şi simplu stăteam pe pista de aterizare, fără să rostim vreun cuvânt. Era ofticat că mă feream de el în ceea ce-l privea pe Colonel, ceea ce înţelegeam, dar se purta ca o femeie nedreptăţită. Mă bucuram că sosea Sam să mă salveze.

După ce părăsisem casa de pe Berlinerstrasse mersesem pe jos până la Kempinski, unde ştiam că fie Johnson, fie Chase vor fi gata să „mă ia în custodie". M-am simţit uşurat că l-am găsit întins pe salteaua gigantică pe tânărul texan, cu ochii închişi, mâinile încrucişate pe piept, ca un cadavru la înmormântare. Era îmbrăcat, cu excepţia ochelarilor şi a pantofilor, care erau aşezaţi lângă pat într-un stil tipic militar, în unghi de nouăzeci de grade faţă de perete.

– Ştii, spuse el fără a-şi clinti nici un muşchi, n-aş fi crezut niciodată că un pat poate fi atât de confortabil. E ca şi când ai pluti.

– Ei bine, nu te deranja din cauza mea, i-am spus luându-mi portofelul de pe măsuţa de toaletă.

Mai rămase acolo încă un moment, nedorind să-şi sfârşească experienţa transcedentală, iar apoi îşi mişcă picioarele cu fineţe şi rămase aşezat pe marginea patului din lemn de mahon. Îşi scoase batista din buzunarul pantalonilor şi îşi şterse ochelarii înainte de a-i pune înapoi la ochi.

– Eşti într-o mare încurcătură, îmi spuse el aproape compătimitor.

– Pe bune? Începusem să-mi număr banii din portofel, mai întâi mărcile şi apoi dolarii. Nu avea prea mult sens din moment ce habar n-aveam câţi bani avusesem, dar Johnson nu ştia asta. A privit răbdător până când am terminat şi am pus portofelul într-o parte.

– O să păstrez eu paşaportul tău, mă informă el în timp

ce se încălţa şi îşi lega şireturile. Cred că nu a fost cea mai isteaţă mişcare să laşi toate astea aici.

– Să înţeleg că în alte privinţe am fost mai isteţ.

Se ridică şi aranjă patul, eliminând cu grijă orice urmă a prezenţei sale.

– Ar fi mai bine să-i dau şefului de ştire că te-am localizat, spuse el întinzându-se spre telefon.

I-am atras atenţia că eu eram cel care-l localizase pe el, dar nu era interesat de diferenţa de conotaţii. Formă numărul şi aşteptă.

– Păcat că trebuie să-l deranjezi la ora asta, i-am spus. Probabil doarme.

– Oh, o să vrea să te vadă imediat, mă asigură el cu zâmbetul pe buze. N-am nici o îndoială în privinţa asta.

BOB – Baza de Operaţiuni pentru Berlin – era situată în incinta cartierului general al Armatei Statelor Unite, în zona de sud-vest a oraşului. Complexul de pe Clayallee, cu nişte porţi enorme, alcătuit din clădiri din piatră, de două etaje, fusese construit pentru Luftwaffe în 1938 şi fusese reşedinţa lui Hermann Goring pe cea mai mare parte a duratei războiului. În 1945 armata americană îl confiscase, nefiind prea rău avariat în urma bombardamentelor Aliaţilor, iar guvernul militar, sub conducerea lui Eisenhower, îşi stabilise sediul aici. Zece ani mai târziu, relativ recent înfiinţata CIA avea nevoie de birouri pentru tot mai desele operaţiuni din Berlin, fiindu-i alocată o clădire din acest complex. Compania şi armata au păstrat în tot acest timp o relaţie cordială şi în acelaşi timp lipsită de încredere.

Powell aştepta într-o sală de interogatorii fără ferestre de la etajul doi, cu picioarele pe o masă lungă, răsfoind un exemplar din revista *Life* ce o avea pe Shirley MacLaine pe coperta. În cămaşa cu pătrăţele şi cu pantalonii aceia pescăreşti părea un om normal, dar impresia fu imediat risipită când mă fixă cu o privire rece şi oţelită de cum am

fost escortat înăuntru.

– Mersi, Andy, spuse el cu ochii aţintiţi la mine. Du-te acasă şi culcă-te puţin.

– Poţi să foloseşti apartamentul meu, i-am aruncat eu în timp ce ieşea, eu nu cred că o să am nevoie de el în seara asta

Johnson îmi aruncă o privire peste umăr în care am putut vedea un vag surâs, pe care l-am interpretat ca pe o posibilă acceptare a ofertei mele. Puştiul era în regulă. Stătusem de vorbă pe drum şi aflasem că era cel mai mic dintre şapte fraţi, se înrolase în Marină la şaptesprezece ani, ajunsese la Beretele Verzi şi fusese recrutat de Agenţie în Laos. Stătuse o perioadă în Guatemala pentru Proiectul Cuba, dar eu evitasem subiectul, iar el nu mă presă, fapt pe care l-am apreciat.

M-am aşezat vizavi de Powell, care dădea semne de rigiditate cadaverică. Mie îmi convenea. Putea să mă privească răutăcios toată noaptea şi n-aş fi fost decât încântat. Era un pachet de Kent pe masă, aşa că m-am întins şi m-am servit cu o ţigară. Am observat că revista, pe care o dăduse deoparte, era deschisă la un fotoreportaj despre un călugăr budist care se sinucisese în Saigon, stropindu-se cu benzină şi transformându-se într-o torţă vie. Fotografia apărea în toate ziarele şi atrăgea atenţia nedorită asupra Vietnamului – cel puţin nedorită de noi. Călugărul protesta împotriva regimului preşedintelui Diem, un catolic care, după câte se părea, îi trata foarte rău pe budişti. Recent, trupele sale deschiseseră focul asupra unor manifestanţi şi uciseseră nouă călugări. Toate astea ne făceau situaţia destul de dificilă, deoarece aveam vreo şaisprezece mii de „consultanţi” militari ce susţineau lupta lui Diem împotriva generalului Ho Şi Min. Dar, din câte auzisem eu, Diem era mai preocupat de budişti decât de comunişti şi se auziseră zvonuri despre posibile tratative de pace cu Nordul. Dacă se dovedeau a fi întemeiate, zilele-i erau numărate, şi nu s-ar fi ajuns la un număr foarte

mare.

Powell mă privi calm în timp ce-i fumam ţigara până la filtru şi abia după aceea începu să vorbească.

– Deci, e adevărat ce se spune.

– Bine, am zâmbit eu jucăuş, am să muşc momeala. Ce se spune?

– Că eşti atât de tâmpit, încât nici măcar nu-ţi dai seama când eşti regulat de-a binelea.

– Eşti doar supărat că te-am făcut să pici de prost. Am stins chiştocul într-o scrumieră din folie de aluminiu. Apropo, ce ai scris în raport? Adică, nu prea puteai să scrii că ai rămas încuiat în baie, nu-i aşa? Chestiile de genul ăsta tind să se ţină de tine ca scaiul.

Zâmbi, dar nu din amuzament.

– Ar fi bine să ai o poveste al dracului de bună pentru mine.

– Nu ştiu cât de bună e povestea – am ridicat din umeri, dar am un povestitor al dracului de bun.

– Continuă, spuse el, fă-mă fericit.

– Cum ţi-ar plăcea un colonel STASI?

L-am luat prin surprindere, îşi luă picioarele de pe masă, se aplecă în faţă şi îşi scoase o ţigară din pachet.

– De unde ştii asta?

– Mi-a spus el, i-am răspuns.

– Poate că minte.

– Nu, e pe bune, i-am spus eu scurt. Sunt sigur de asta.

– Powell îmi aruncă o privire suspicioasă, dar până la urmă mă crezu pe cuvânt.

– Numele?

– N-a vrut să meargă atât de departe, am spus eu, dar probabil ai un dosar despre el. Speram să mă agăţ de problema identităţii şi să evit discuţiile despre planurile de asasinat până dimineaţă, când urma să sosească Sam. Mă puteam uita la fotografii toată noaptea.

– Vrea să treacă în partea asta?

Am scuturat din cap.

– Nu, ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

– Putem să-l convingem să devină agent dublu?

– Nu mi-a lăsat impresia asta.

Făcu o pauză pentru a-şi aprinde ţigara şi a reflecta la ce-i spusesem.

– Deci? Ce vrea?

– Ei bine... m-am foit pe scaun, încercând să par a lua măcar în considerare opţiunea de a-i răspunde la întrebare. A fost destul de evaziv. Ştii şi tu, a vorbit mult fără să spună mai nimic.

Powell ştia că trăgeam de timp. Îmi aruncă o privire de gheaţă, se ridică şi se plimbă de câteva ori prin cameră până să-şi stingă ţigara şi să se aşeze pe marginea mesei. Mă privea literalmente de sus.

– Te-ai întâlnit de două ori cu tipul ăsta, corect?

– Corect.

– De ce nu-mi povesteşti? Pas cu pas.

Nu aveam nici un motiv întemeiat să mă feresc de el. Până la urmă, el era şef de post şi avea tot dreptul să afle tot ceea ce-mi spusese Colonelul, cuvânt cu cuvânt. Dar tipul mă lua la întrebări într-o sală de interogatoriu. Ce nenorocit!

– Aş prefera să-l aştept pe Sam, i-am spus eu.

Înţepeni şi faţa începu să i se înroşească. Chiar credeam că de data asta avea să explodeze.

– Cu cine naiba crezi că vorbeşti, Teller? mârâi el încet şi rar.

– Uite ce e, şefule, nu vreau să-mi bat joc de tine, am minţit eu, doar că Sam m-a băgat în treaba asta şi simt că ar trebui să discut mai întâi cu el. Nu e nimic personal, i-am zâmbit eu la urmă.

Ăsta era doar praf în ochi, şi el ştia asta. Dar mai aveam un motiv, mai întemeiat, pentru care nu voiam să spun nimic. Ideea unei conspiraţii din interiorul guvernului Statelor Unite de a-l asasina pe preşedinte părea acum chiar mai trasă de păr decât atunci când o auzisem pentru

prima oară. Nu voiam să-i dau ocazia lui Powell să-mi râdă în faţă.

În momentul ăla, bineînţeles, nu-i ardea de râs.

– Bine, spuse el ridicându-se în picioare, dacă aşa vrei tu, aşa o să jucăm. Îşi luă revista şi se îndreptă spre uşă. Îmi pare rău, dar aici nu avem nici un jacuzzi pentru tine. Somn uşor, spuse el şi stinse lumina.

M-am întins pe podea, şi până la urmă, n-am dormit aşa de prost.

Sam coborî ultimul din avionul ce sosise de la Frankfurt cu o mulţime pestriţă de jurnalişti şi tipi de faţadă şi din serviciile secrete. Apăru, în cele din urmă, împreună cu pilotul, prinşi într-o discuţie. Se opriră în capul scărilor, Sam vorbind exaltat şi împingându-l cu degetul în capul pieptului, iar pilotul încercând să rămână ferm pe poziţie. Până la urmă, cei doi îşi strânseră mâinile şi se despărţiră.

Sam ne văzu şi veni agale spre noi, cu un zâmbet mândru fluturându-i pe buze.

– Tocmai am obţinut o cotă de trei la unu dacă Clay îi ia titlul lui Liston. Tâmpit nenorocit. Unde e maşina?

– Acolo. Powell indică spre clădirea terminalului unde îl lăsasem pe şofer. Sam o luă înainte şi noi l-am urmat.

– Aţi văzut ce i-a făcut puştiul ăsta lui Cooper săptămâna trecută la Londra? Şi Cooper nu e uşor de învins.

– Mi-a scăpat, spuse Powell cu o apatie calculată. Ce s-a întâmplat?

– Omul tău a fost la podea, asta s-a întâmplat, i-am spus eu lui Sam.

– Ah, se juca un pic cu tipul ăla şi a fost prins cu garda jos. Am fost acolo, în primul rând, şi am drept dovadă sângele lui Cooper pe costum. Se terminase din runda a doua, dar puştiul se prostea în ring aşteptând să-l prindă în runda a cincea, aşa cum spusese. Trebuia să-l fi văzut, râse el, se strâmba şi dansa în jurul bietului nenorocit.

– Am auzit că bietul nenorocit l-a întins cât se poate de

frumos la podea pe Clay, am remarcat eu. Dacă reuşeşte şi Liston aceeaşi performanţă, o să le trebuiască un făraş să-l adune pe puştiul tău de pe jos.

– Vrei să ţii şi tu pariul? îmi oferi el, dar l-am refuzat. Sam nu pierdea niciodată un pariu.

– Păcat că are aşa o gură bogată, se băgă şi Powell în conversaţie.

Şoferul, care aştepta lângă maşină, deschise uşa din spate pentru Sam, care se oprise suficient pentru a-i arunca lui Powell o privire răutăcioasă.

– Puştiul are cea mai bună lovitură din istoria boxului şi o să ajungă campion înainte de a împlini douăzeci şi doi de ani. Cui naiba îi pasă dacă n-a fost la şcoala de bune maniere?

Deja începeam să mă simt mai bine.

Powell se urcă în faţă, cu şoferul, iar eu m-am aşezat în spate cu Sam. Am mers câteva momente în linişte, auzindu-se doar torsul Mercedesului în timp ce Sam îşi aprindea un trabuc Monte Cristo. Părea obosit şi mai îmbătrânit faţă de ultima dată când îl văzusem la Miami, cu doar şase luni în urmă. Poate că vârsta începea să-şi spună cuvântul, sau poate era doar călătoria de vină.

– Am auzit că voi doi nu vă jucaţi frumos împreună, mormăi el cu trabucul în gură. Care-i treaba?

Powell se întoarse cât să-l poată privi drept în ochi pe Sam.

– Nu-l mai vreau pe capul meu. E un tip periculos.

Sam se întoarse către mine.

– Jack?

– Are dreptate, sunt periculos, am spus eu.

– Şi încă mai eşti, murmură el înainte de a se întoarce spre Powell. Deci, ce naiba s-a întâmplat? V-am spus să-l înregistraţi pe tipul ăsta încă de la început.

– Încearcă tu să-i pui microfoane iresponsabilului ăstuia, şuieră Powell şi se întoarse cu spatele la noi.

– E supărat că i-am scăpat printre degete, am spus eu.

– I-ai scăpat printre degete?

– Cam aşa ceva.

– L-ai încuiat în nenorocita de baie! Ai noroc că nu te-a ciuruit. Eu te-aş fi împuşcat cu siguranţă.

M-am uitat neîncrezător spre ceafa lui Powell.

– Chiar ai trecut în raport faza cu baia? *Ce naiba e în neregulă cu tine?*

Mă ignoră.

– El e un jucător de echipă, declară Sam, spre deosebire de tine.

– În regulă, am admis eu, nu sunt un jucător de echipă. Dar dacă eram, nu mai aveaţi un colonel STASI în joc.

Sam îmi aruncă o privire în care am observat licărirea unui zâmbet.

– Aici are dreptate, Jim.

Powell se întoarse din nou cu faţa spre noi.

– Tot ce avem e ceea ce ne-a spus el, ceea ce nu e prea mult.

Sam dădu din cap şi se întoarse către mine:

– Cum stă treaba, Jack? Tipul ăsta e cine susţine că ar fi?

– Da, e veritabil, am spus eu.

Sam se întoarse spre Powell pentru confirmare:

– Aşa e?

– Din moment ce a hotărât să acţioneze de unul singur, eu n-am de unde să ştiu, nu-i aşa? se bosumflă el.

– V-aţi uitat prin dosare? întrebă Sam pierzându-şi răbdarea.

– Nu încă... trase Powell de timp. N-am apucat.

I-am aruncat o privire scrutătoare, dar n-am zis nimic. Am fi avut toată noaptea la dispoziţie să ne uităm prin dosare.

– Ei bine, asta-i prioritatea, spuse Sam cu fermitate. Să îl identificăm pe clovnul ăsta, iar apoi Jack o să se transforme într-un casetofon şi o să treacă pe opţiunea de playback. Şi cu asta am încheiat discuţia.

Şi discuţia chiar fu încheiată.

„Camera ţintelor” din BOB era locul de stocare a tot ceea ce ştiam despre operaţiunile sovietice şi est-germane. Aveam acolo dosarele personalului, planuri arhitecturale, informaţii despre ascunzători şi locuri de întâlnire. Exista până şi un fişier cu numele şi datele personale ale gunoierilor ce lucrau la hotelurile unde stăteau oficiali ai guvernului. Ultimul răcnet în bibliotecile de referinţă pentru Războiul Rece. Satti eliberase camera în aşa fel încât să putem sta la o masă şi să ne uităm la dosare fără ca altcineva să ne privească peste umăr. Nu mi-a luat mult ca să-l găsesc pe Colonel şi i-am înmânat lui Powell dosarul.

– Josef Becher, spuse el. E într-adevăr STASI. L-am identificat acum ceva vreme, dar nu eram siguri ce grad are.

Îi trecu fotografiile alb-negru lui Sam, care-şi puse ochelarii de citit şi le privi. Erau din diverse locuri din Berlinul de Est şi de Vest – pe stradă, într-un restaurant, urcându-se într-o maşină. Becher avea aceeaşi expresie solemnă în toate fotografiile şi mă gândeam că părea să ştie că este pozat. Cred că era ceva natural pentru el să-şi păzească tot timpul spatele.

I-am scos biografia din dosar. A fost o lectură interesantă:

> Nu există nici o informaţie anterioară anului 1936, când, ca membru al Partidului Comunist German, fugise de sub regimul nazist pentru a se alătura Loialiştilor în Războiul Civil din Spania. Capturat de forţele lui Franco în 1938, a evadat, făcându-și apariţia la Moscova, în 1940. Sunt cunoscute foarte puţine date despre activităţile sale din timpul războiului, dar a lucrat probabil pentru serviciul militar de informaţii sovietic. Este posibil să fi fost introdus sub acoperire înapoi în Germania între 1942 şi 1945, dar acest lucru nu poate fi confirmat. Totuşi, şi-a făcut apariţia la Berlin curând după

terminarea războiului şi a fost repartizat la forţa paramilitară „Poliţia Populară”, precursoarea „Armatei Populare Naţionale”. A fost apoi numit într-o funcţie în serviciul de informaţii al armatei, înainte de a accepta o numire politică în Ministerul de Externe, în 1956. Se estimează că acţionează ca ofiţer cu grad superior în secţiunea 9 sau 10 a HVA, raportându-i direct ministrului adjunct al Siguranţei Statului. Nu există nici o informaţie potrivit căreia să fi fost vreodată căsătorit sau că ar fi avut copii.

– Ce e HVA? am întrebat.

– Administratorii securităţii, răspunse Sam cu gândurile departe, încă studiind fotografiile. Tipii care fac jocul. Lasă-mă să văd şi eu. Îşi întinse mâna după biografie şi se uită repede peste ea, apoi îşi scoase ochelarii şi se lăsă pe spate în scaun.

– Deci, se pare că avem un peşte mare în undiţă. Cum facem să-l tragem în barcă?

– Am putea începe cu ceva mai multe informaţii, răspunse Powell ascuţit.

– Ce crezi despre asta, Jack? Sam se uită spre mine. Vrei să ne pui şi pe noi în temă?

– Sau ai prefera ca eu să ies? adăugă Powell sarcastic.

– Potoleşte-te, Jim, îi spuse Sam tăios.

Powell îi aruncă o privire străpungătoare, dar Sam o ignoră.

– Nu vă mai purtaţi ca nişte copii. Jack – dă-i drumul.

Îl simţeam pe Powell, sfredelindu-mă cu privirea, dar nu mi-am luat ochii de la Sam şi am vorbit deschis.

– Mi-a spus că se plănuieşte asasinarea preşedintelui cât timp e la Berlin.

Fraza pluti în eter câteva secunde, apoi Sam se întinse în faţă, începând să bată cu stiloul în masă. Powell continuă să mă fixeze cu privirea.

– Ţi-a dat şi nişte detalii? întrebă Sam într-un final.

– Nu prea.

– Ce naiba mai înseamnă şi asta? şuieră Powell.

– Înseamnă că nu, nu mi-a dat alte detalii.

– A mai spus altceva? întrebă sec Powell. Cum ar fi cine se află în spatele acestei presupuse tentative?

– Nu în mod specific.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se vaită Powell.

– Bănuiesc că l-ai întrebat dacă e o operaţiune sovietică? interveni Sam.

– L-am întrebat, şi a spus că nu este.

Sam dădu încet din cap şi continuă.

– Jack..., faţa i se schimonosi parcă de durere, am impresia că mai ai ceva de spus. Aşa că hai să încetăm cu jocurile, şi spune-ne ce ai de spus.

– A spus că este o operaţiune a serviciilor de informaţii.

– A spus el asta? se încruntă Sam. A folosit cuvintele astea?

– Nu chiar, am răspuns eu. Ştiau că mai era ceva, aşa ca le-am spus direct: Zicea că e condusă de partea noastră.

Se lăsă o tăcere îndelungată, iar apoi Powell izbucni într-un râs sfidător.

– Asta-i ridicol!

Sam se aplecă înainte şi îşi înclină capul într-o parte.

– Îţi dai seama ce spui, Jack?

– Dar eu nu spun nimic, am clarificat eu, el a făcut-o.

– Eşti luat de fraier, spuse Powell şi începu să strângă fotografiile şi să le pună înapoi în dosar.

– Eu doar vă redau ce mi s-a spus.

– Haide! se încinse el. Est-germanii descoperă un plan de asasinare a preşedintelui şi decid că singura persoană din lume căreia să i se adreseze este Jack Teller? Te rog!

Era o observaţie pertinentă.

– Vreun indiciu de ce a insistat să se întâlnească numai cu tine? întrebă Sam.

– Nici unul, am admis eu, dându-mi seama că nici nu mă mai gândisem la asta de când Colonelul îmi spusese

povestea aceea. Era enigmatică, asta ca să nu spun mai mult decât atât.

– Oricare ar fi motivul, eşti dus de nas, declară Powell.

– Într-adevăr, se pare că încearcă să vrăjească, adăuga şi Sam.

– Dar pentru ce?

– De obicei pentru că cineva vrea să te nenorocească. Sam se întoarse către Powell. Secţiunea 10.

Powell dădu aprobator din cap.

– Ce e Secţiunea 10? am întrebat.

– Dezinformare, răspunse Sam, apoi continuă să discute cu Powell. Ce crezi despre asta?

Acum era rândul lui Powell să nu vrea să vorbească în faţa mea. Se uită pieziş la mine.

– Nu-ţi face griji din cauza lui, îi spuse Sam, spune-mi la ce te gândeşti.

– Iceberg, spuse el nesigur.

– Asta cred şi eu. Sam se ridică şi îşi îndreptă spatele.

– Ocupă-te de asta.

– Sigur. Powell închise dosarul Colonelului şi şi-l îndesă în servietă. Se ridică în picioare şi se întoarse către mine.

– Cum a rămas cu Becher?

– Ar trebui să aflu cât de multe pot şi să aştept să mă contacteze el, am ridicat eu din umeri.

Powell îşi ţuguie buzele.

– Se pare că ţi-e mai uşor să urmezi directivele primite de la comunişti decât pe cele din propria ta tabără, spuse el foarte mulţumit de sine.

– Şefule, dacă tu eşti în tabăra mea, chiar cred că am pus-o.

– Ai pus-o oricum ai privi lucrurile, zâmbi el.

– Da, am pus-o cu toţii, spuse Sam extenuat. Nu-i aşa că suntem norocoşi?

Powell se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire.

L-am urmat şi eu şi Sam.

– Ce e Iceberg? l-am întrebat eu.

– O maşină o să te ducă înapoi la hotel, Jack. Odihneşte-te şi fă-ţi bagajele. Mâine o să fii într-un avion spre Miami.

– Cum rămâne cu Colonelul? am întrebat eu.

Îşi puse braţul pe umărul meu şi îmi spuse doar:

– Nu-ţi face griji pentru asta. O să ne ocupăm noi de el.

7

Din partea mea, puteau să-l pună şi pe Duffy răţoiul să se ocupe de asta – ce naiba îmi păsa mie? Colonelul se va evapora, cel puţin până se mai linişteau apele, dar asta nu conta dacă ei aveau dreptate şi el lucra la o campanie de dezinformare. Atunci însemna că toate erau numai tâmpenii, spuse doar ca să ne facă pe noi să-l ţinem pe Kennedy mai în umbră, departe de mulţimile în faţa cărora ar fi putut ţine discursuri aţâţătoare care să-i facă să intre în panică pe bătrâneii de la Kremlin. Era tipul de operaţiune ridicolă care făcea pe toată lumea, de ambele părţi, să-şi piardă vremea de pomană. Mă bucuram că scăpasem de ea. Cel puţin încercam să mă conving că aşa stăteau lucrurile. Adevărul era însă că mă prinsese.

Colonelul nu mi se păruse un pierde-vară, mai ales acum că ştiam mai multe despre el. Biografia sa mă impresionase. Se înscrisese în Partidul Comunist German când era evident că naziştii erau viitorul şi luptase în Războiul Spaniol în tabăra învinşilor. După ce fusese capturat şi reuşise să evadeze din închisoare, ar fi putut foarte bine să părăsească Europa cea pârjolită de războaie şi să se fi îndreptat spre vest, spre Portugalia, iar apoi oriunde altundeva în lume. În loc de asta, el s-a îndreptat spre est, reuşind cumva să străbată teritoriile ocupate de nemţi, numai pentru a se oferi voluntar împotriva ţării sale de baştină, într-un moment când părea că alege iarăşi tabăra învinşilor. Orice altceva ar fi fost, Colonelul nu era un oportunist, şi în nici un caz genul de om care să-şi piardă vremea cu ceva atât de ridicol.

Şi încă nu-mi dădea pace întrebarea aceea sâcâitoare – de ce tocmai eu? După cum spusese şi Powell, chiar dacă est-germanii ar fi descoperit într-adevăr o conspiraţie, era puţin probabil ca singura persoană de pe planetă căreia ar simţi nevoia să-i împărtăşească asta să fie chiar Jack Teller. Dar la fel de ciudat – sau chiar mai ciudat – era dacă m-ar fi

chemat tocmai din Florida doar pentru a-şi conduce prin intermediul meu o campanie de dezinformare. De fapt, era chiar ridicol, din moment ce ştiau cu siguranţă că nu mai eram chiar cel mai de încredere om din Agenţie. O să trebuiască să-i atrag atenţia şi lui Sam asupra aspectului ăstuia.

Pe de altă parte, cele două zile petrecute la Berlin nu fuseseră chiar o plimbare prin parc. La naiba, de ce nu m-aş întoarce liniştit la plaja mea însorită, să beau o groază de margerita şi să las în pace restul lumii ăsteia triste? Dacă Becher spunea adevărul, altcineva va trebui să se ocupe de asta. Şi dacă nu s-ar ocupa... Ei bine, pe cer ar apărea o mare văpaie luminoasă şi s-ar termina totul cât se poate de repede.

Johnson avea dreptate în legătură cu patul – era ca şi când ai pluti. De fapt, era prea confortabil.

M-am ridicat, m-am dus în camera de zi şi am deschis televizorul exact la timp să-l văd pe Kennedy în Koln, cea de-a doua oprire a sa din Germania. Traseul său era înţesat de fani, încercând să surprindă un strop din acea magie a lui Kennedy. Se dădeau în vânt după aspectul său plăcut, şarmul său tineresc, inteligenţa sa. Îi era uşor să se facă iubit.

Bineînţeles, nu era chiar cum părea. De fapt, era mai mult opusul acestei impresii a maselor. Familistul devotat era de fapt un maniac înnebunit după sex care trebuia să reguleze orice femeie măcar pe jumătate drăguţă pe care o întâlnea. Puternicul luptător al Războiului Rece, care se privise ochi în ochi cu Hruşciov şi-l făcuse pe acesta să clipească, era în realitate un diletant egocentric care se lăsase speriat atât de rău de liderul sovietic la prima lor întâlnire, încât îl tentase pe premier să amplaseze arme nucleare la doar nouăzeci de mile de ţărmurile noastre, aducându-ne în pragul războiului. Iar idealistul cruciat pentru dreptate era de fapt un trişor cinic care furase Casa Albă cu ajutorul coruptului său tată şi al câtorva gangsteri

din Chicago. Avea într-adevăr ceva magic, dar, aşa cum vă poate spune orice vraci bun, magia este în întregime bazată pe îndrumări greşite.

Nu mă înţelegeţi greşit – îmi plăcea mult Kennedy. Trezise ţara dintr-o comă lungă de zece ani şi incitase o lume întreagă cu energia sa, cu ideile sale şi cu elocvenţa de care dădea dovadă. El a făcut ca America să fie văzută drept viitorul lumii. Şi, cel mai important, m-a făcut să râd. Pe mine m-a convins când a povestit audienţei în timpul campaniei sale electorale că tocmai primise o telegramă de la tatăl său: „Dragă Jack, începu el să citeze din ea. Nu cumpăra nici un vot mai mult decât e necesar. Să fiu al naibii dacă am să plătesc pentru o victorie răsunătoare”. Comentariul ăla i-a adus votul meu.

Şi ce dacă regula fiecare damă ce-i ieşea în cale? Dacă lui Jackie nu-i păsa, de ce mi-ar fi păsat mie? Şi poate că era puţin necopt când se întâlnise prima oară cu Hruşciov la Viena, dar i-a ţinut piept când a fost mai important. Cât despre politicieni care fură alegerile – visaţi dacă credeţi că Nixon nu încerca să fure aceleaşi voturi în 1960. Kennedy doar a făcut-o mai bine. Cu excepţia faptului că era un escroc şi un mare şarlatan, chiar cred că preşedintele era o gură de aer proaspăt.

Totuşi, existau o mulţime de oameni care nu gândeau ca mine. Dacă te-ai plimba pe strada principală din Montgomery, Alabama, cu o insignă cu JFK la rever ai vedea asta destul de limpede. Te-ai putea considera norocos dacă ai fi doar umilit şi izgonit din oraş. Da, erau acolo oameni care chiar îl dispreţuiau pe preşedinte, care îl urau pe cât de mult îl iubea restul ţării. Dar nu ăştia erau oamenii despre care vorbea Colonelul. El vorbea despre o conspiraţie din interiorul guvernului, mai exact, din interiorul Companiei.

Nu era nici un secret că preşedintele şi CIA nu erau în cele mai bune relaţii. Nu mai fuseseră încă de la operaţiunea din golful Porcilor. El nu avea încredere în ei,

iar ei nu-l puteau suferi. Îl concediase pe Allen Dulles, care fusese director încă din 1953, îl înlocuise cu un om de-al său, iar apoi continuase să ignore sfaturile Agenţiei, practic, eliminându-i din guvernarea sa. Toată lumea ştia că-l punea pe Bobby să-i conducă propriile operaţiuni incompetente din Departamentul de Justiţie, şi asta nu era deloc văzut cu ochi buni în Langley. Aşa că nu-mi făceam mari iluzii despre cum stătea preşedintele în raport cu Agenţia, şi n-aveam nici un dubiu că ar curge prea multe lacrimi ale Companiei la moartea sa. Dar chiar ar merge ei atât de departe? Colonelul vorbea despre o lovitură de stat, pusă în scenă de către un grup din serviciul de informaţii al Guvernului Statelor Unite. Era destul pentru a te trece fiorii.

– Isuse Hristoase, cum naiba ţi-au dat camera asta? intră Sam neanunţat. Nu trebuise să se deranjeze să sune, deoarece îi deschisese agentul uşor de aflat în hol. Apartamentul ăsta e mai mare decât al meu!

– Am prieteni sus-puşi, i-am dat eu răspunsul deja pregătit.

– Nu pentru multă vreme la cum te porţi. Ai şi scotch aici?

M-am dus la bar şi am turnat două pahare duble deşi era abia trecut de prânz. Sam mă însoţi, dar rămase în faţa televizorului, care părea să prezinte ziua petrecută de Kennedy minut cu minut. Urmări preţ de câteva clipe agitaţia, apoi îl închise fără nici un comentariu.

– Cum se desfăşoară deplasarea până acum? l-am întrebat eu.

– E o mare bătaie de cap când Jackie nu e prin preajmă, spuse el în timp ce se trântea într-un fotoliu. E ca un nenorocit de copoi scăpat din lesă.

I-am dat paharul şi m-am aşezat în faţa lui.

– Noroc, spuse el cu paharul deja la gură. Luă câteva guri bune şi oftă. Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, te trimit într-o misiune simplă de recrutare şi tu te întorci cu o conspiraţie împotriva preşedintelui.

– Cred că ăsta mi-e norocul.

– Da, ce noroc, mă maimuţări el în timp ce examina culoarea băuturii. Îmi pare rău pentru Powell. Tipul are mare nevoie de un proctolog.

– Asta aşa e, am fost eu de acord.

– Exact, chicoti el.

– Şi ce-i cu oamenii lui? am întrebat eu. De ce foloseşte tipi ca Johnson şi Chase?

– Pentru că aşa i-am spus eu. Făcu o pauză şi sorbi din scotch. Ei sunt aici doar în misiune temporară, putem măcar să-i folosim la ceva.

– Ce fel de misiune temporară?

Îmi aruncă o privire curioasă peste ramele ochelarilor.

– Johnson e de la serviciul de informaţii al Marinei. N-are nici o legătură cu mine.

– Locul lui Chase e înapoi în junglă, tăind beregata cuiva, i-am spus eu, iar Sam se mulţumi să ridice din umeri. Nu mai spuse nimic timp de un minut aşa că am profitat de ocazie şi l-am întrebat: Ce e Iceberg?

Se uită la mine şi zâmbi.

– Ştii, cred că o să iau eu camera asta după ce pleci, îmi întinse paharul gol şi i l-am luat la bar să i-l umplu din nou.

– Chiar mă trimiţi acasă? l-am întrebat eu.

– Credeam că de-abia aştepţi să pleci. Să mai prinzi nişte peşti sau ce mai faci tu ca să-ţi treacă timpul. Oricum, jos pălăria pentru tine, Jack, eu n-aş putea aştepta să apară un peşte ca să pot zice că am avut o zi bună. Cred că trebuie să ai o răbdare de fier.

– Du-te naibii, i-am zis.

– Mi-am făcut de mult rezervarea, fiule, îmi luă din mână cel de-al doilea pahar de scotch.

– Şi dacă Colonelul are dreptate?

– Ai lipsit o vreme din peisaj, Jack. Tu nu ştii toată povestea.

– Vrei să mi-o spui şi mie?

– Mi-ar plăcea, zâmbi el sorbind câte puţin din băutură

de data asta, dar sunt chestii strict secrete. Ştii tu...

– Ca Iceberg-ul?

Ridică din umeri.

– Haide, Sam, l-am tras eu de limbă, îmi eşti dator cu o explicaţie.

– Chiar aşa? Bine atunci, admise el, Iceberg e numele de cod pentru o celulă KGB ce operează de câteva luni în Berlin.

– Bine antrenaţi şi totul top secret. Cel puţin aşa se aude în Langley.

– Ce-i aşa nou la o celulă KGB în Berlin?

– Face parte dintr-o unitate care se ocupă cu asasinate politice. Aştepta un răspuns, dar eu n-am mai spus nimic. Specialitatea Iceberg-ului este minimalizarea daunelor, mai adăugă el.

– Ce fel de minimalizare a daunelor? am întrebat de data asta.

– Să ucizi o ţintă e uşor, începu el.

– Aşa e şi cu Castro?

– Ei bine, relativ uşor, se corectă el. Partea dificilă e legată de minimalizarea daunelor. Opinia publică. Haide, că doar n-ai lipsit chiar aşa de mult. Ştii şi tu foarte bine despre ce vorbesc.

– Vrei să spui că preşedintele ar putea fi una din ţinte?

– Washingtonul nu crede asta.

– Dar tu ce crezi?

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră înainte de a răspunde.

– Dacă este, e ţinta rusnacilor, nu a noastră.

– De ce ar vrea Uniunea Sovietică să-l asasineze pe Kennedy?

– Nu ştiu, ridică el din umeri, poate că sunt ofticaţi din cauză că afacerea aia cu rachetele i-a pus într-o lumină proastă. Poate nu le place tunsoarea lui.

L-am privit insistent.

– Nu are logică, Sam. Dacă ar fi vrut să pornească cel de-

al treilea Război Mondial ar lansa pur şi simplu câteva mii de focoase nucleare.

– Poate că nu vor să înceapă un război. Poate că toată ideea e ca noi să părem răspunzători. Sau măcar să provoace suficientă confuzie încât nimeni să nu mai ştie nimic sigur.

– Atunci, de ce-ar face-o în Berlin, unde suspiciunile s-ar îndrepta imediat asupra lor? Dacă ar vrea să pară că noi am fi în spatele operaţiunii, ar face-o în New Orleans sau în Alabama.

– Poate că vor să pară că noi le punem în cârcă o operaţiune de care ei nu ştiu nimic.

Îmi venea să râd. Era răspunsul perfect pentru Companie. Dacă ceva arată ca un 6, înseamnă că trebuie să fie un 9 pentru că toată blestemata asta de lume este cu susul în jos.

– Ştii ce cred eu, Sam? Cred că voi aveţi capetele atât de tare înfundate în nisipurile de informaţii secrete, încât nu mai vedeţi chiar ce e exact sub nasul vostru.

Păru un pic insultat, dar zise:

– Dacă ar fi să încerce ceva, exact aşa ar face-o. Colonelul tău implantează ideea că ar exista un element din serviciul secret american care complotează în vederea asasinării preşedintelui. După aceea, informaţia răsuflă şi, împreună cu alte câteva „indicii" bine plasate, se ridică destule întrebări încât nimeni să nu mai ştie cu siguranţă ce s-a întâmplat.

– Sau, am sugerat eu, Colonelul spune adevărul, iar cineva din Companie...

– Eu n-aş mai spune chestii din astea, Jack. Ar putea să te bage în mari belele. Mari belele. Oricum, schimbă el tonul, cel mai probabil este că est-germanii conduc o operaţiune de diversiune, încercând să ne facă să-l ţinem mai în umbră pe Kennedy.

– M-am gândit şi eu la asta, i-am zis, dar mai este o problemă. De ce ar insista să mă aducă pe mine din

capătul celălalt al lumii doar ca să-şi transmită povestea prin intermediul meu?

Sam îmi aruncă o privire lungă şi scrutătoare înainte de a mă lovi în plin:

– Speram să-mi poţi tu lămuri aspectul ăsta, Jack.

Nu-mi plăceau implicaţiile acestor cuvinte, mai ales din partea lui Sam. Era firesc ca ei să gândească în termenii ăştia, dar nu mă aşteptam la aşa ceva şi din partea lui Sam. Mă luase complet pe nepregătite.

– Powell ce crede? am întrebat eu liniştit.

– Crede că eşti implicat.

– De asta am bona cu mine?

– Da, răspunse el la obiect. Powell a insistat asupra acestui aspect. Ştii tu, nu l-ai prea impresionat cu spiritul tău de echipă.

– Dar m-ai trimis aici ca să-l impresionez pe Powell?

Sam ridică din umeri, admiţând că aveam oarecum dreptate.

– Dacă ai fi crezut cu adevărat că sunt implicat nu m-ai fi trimis acasă, i-am atras eu atenţia.

– N-am spus nicicând că te-aş crede implicat, îşi termină băutura şi puse paharul pe masă. Te trimit acasă pentru că nu mai am nevoie de tine.

– Poate am să mai rămân o vreme, pe cont propriu, i-am spus eu, doar aşa, ca să-l testez.

– Asta nu e o opţiune, zise el scurt, nelăsând loc de tocmeală.

Am tăcut amândoi vreme de câteva secunde – destul cât să devină stânjenitor.

– Ei bine, spuse el într-un final, mersi pentru scotch.

– Oricând cu plăcere, i-am răspuns eu.

Zâmbi şi se îndreptă spre uşă, recuperându-şi şi pălăria. La intrare se opri şi se întoarse, aruncându-mi cât mai natural întrebarea care constituia de fapt tot scopul vizitei sale:

– Apropo... cum ar trebui să iei legătura cu Becher? Ai

vreun semnal, sau aveţi deja o întâlnire aranjată?

– Credeam că nu mai ai nevoie de mine.

– Am spus eu asta? Ce nenorocit lipsit de tact sunt şi eu.

– A spus că mă va contacta el, i-am zis.

– Aha, dădu din cap, apoi ieşi, ridicând din umeri.

Am intrat sub duş, am tras perdeaua şi m-am sprijinit de faianţă, lăsând apa fierbinte să-mi mai limpezească gândurile. Am fost surprins şi dezamăgit de Sam. Surprins că mă expedia aşa, şi dezamăgit că avea dubii legate de mine. M-aş fi aşteptat la asta de la unul ca Powell, dar Sam şi cu mine aveam un trecut în spate.

Nici măcar n-avea logică ca eu să fi lucrat pentru tabăra cealaltă. Ce-ar fi fost dacă ar fi reuşit să mă recruteze? Ar fi vrut să fiu reactivat, da, dar nu trimiţând agenţiei un mesaj care spunea clar „vă rugăm trimiteţi-l pe noul nostru agent dublu, Jack Teller”. Era atât de stupid încât nici nu se putea exprima în cuvinte. Sam trebuia să-şi fi dat seama de asta. Până şi Powell trebuie să fi priceput. Era el în multe feluri, dar nu era tâmpit sau, cel puţin, nu atât de tâmpit. Pe de altă parte, poate că-şi dădea bine seama cum stăteau lucrurile şi se ascundea în spatele unei perdele de fum. Poate că Powell avea ceva de ascuns.

Ăsta era un gând înfricoşător. Dacă exista într-adevăr o conspiraţie, iar şeful de post din Berlin era şi el implicat? Raţionamentul era îngrijorător. El respinsese întreaga idee înainte să o apuc să termin de povestit – fără întrebări, fără îngrijorare, fără a admite măcar o mică posibilitate ca povestea să aibă un sâmbure de adevăr. Iar dacă cumva ar fi implicat, următoarea sa mişcare ar reprezenta-o discreditarea mea. Sam îmi spusese că Powell credea că eu „sunt implicat” şi a subliniat şi că arestul la domiciliu fusese ideea lui Powell. Poate că Sam încercase să-mi spună ceva. Poate că şi lui îi trecuse acelaşi lucru prin cap, dar, din motive lesne de înţeles, nu putea spune nimic.

Dacă ceea ce gândeam eu era adevărat, atunci lui

Powell nu i-ar fi fost suficient să mă expedieze înapoi în Florida. Nu ajunge atât de departe, şi chiar dacă aş reuşi, m-ar arunca valurile pe plajă într-o dimineaţă, iar toată lumea n-ar spune decât „bietul nenorocit, ce naiba căuta în larg în toiul nopţii”. Am oprit apa şi am râs de mine. Powell era un nenorocit de categorie grea, dar chiar şi aşa mă lăsasem dus de val.

Telefonul începu să sune în dormitor. Am ieşit din cadă, mi-am pus la repezeală unul din halatele hotelului şi am răspuns.

– Da?

– Domnul Teller?

– Da, eu sunt.

– Sunt de la room-service.

– Room-service? Dar eu n-am...

– Vă mai amintiţi de mine? rosti vocea. V-am servit ieri-seară. Am recunoscut îndată vocea tabagică a colonelului.

– Da..., am răspuns eu. Vă mai ţin minte.

– Pot să confirm comanda pentru cina din seara aceasta?

– Da, am spus.

– La fel ca ieri şi la aceeaşi oră?

Am aruncat o privire către ceasul de pe noptieră. Era 12.45, Colonelul îmi acorda opt ore, mai mult decât suficient cât să găsesc o modalitate de a scăpa de paznicul din hol.

– Da, i-am răspuns, e foarte bine aşa. La fel ca aseară.

– Pentru o singură persoană, este adevărat?

– Da, voi cina singur, am confirmat eu.

– Vă mulţumesc foarte mult, domnule Teller, spuse el, apoi închise.

Eu am mai aşteptat înainte de a pune receptorul înapoi în furcă şi sunt aproape sigur că am auzit şi un al doilea „clic” când închise şi cel ce ascultase convorbirea. Mă întrebam dacă Sam ştia că telefonul mi-era ascultat, sau era doar opera lui Powell. Oricum, era puţin probabil să se prindă. Colonelul jucase bine, iar eu nu-i stricasem ploile.

Tot ce aveam acum de făcut era să găsesc o cale de a mă strecura pe lângă acel James Bond junior postat lângă uşa mea. Puteam fie să trec peste el – cam improbabil din moment ce avea cel puţin o armă asupra sa – fie pe lângă el. Fereastra ieşea din discuţie. Eram la etajul şase, iar zilele mele de spiderman se încheiaseră de mult. Şi oricum, era în plină zi. Cea mai bună soluţie era să-l iau cu frumosul. Mă gândeam că dacă-l pot convinge să intre o să-mi vină vreo idee. Poate aş putea chiar să-l încui în baie.

Am trecut prin camera de zi şi am deschis uşa ce dădea în hol. Santinela mea era prăbuşită pe un scaun de lângă uşă, citind un număr vechi din Saturday Evening Post. Era unul dintre soldaţii anonimi care erau păstraţi pentru genul ăsta de misiuni, şi încă unul abia ieşit de pe linia de producţie – avea vreo treizeci de ani, părul scurt şi dat pe spate cu puţin gel şi o expresie încrezută care părea să spună „nu te pune cu mine" întipărită pe faţă. Pistolul de calibru 38 era băgat în tocul său de umăr, dar se vedea de sub sacoul său bleumarin.

– Ce mai faci? l-am salutat eu.

– Foarte bine, răspunse el rece.

– Eu sunt Jack, am continuat eu, Jack Teller.

– Da, recunoscu el, ştiu.

– Şi tu eşti..?

– Smith, spuse el inexpresiv.

– Sigur. Ei, bine, Smith, am zâmbit pierzându-mi repede încrederea în planul meu, comand ceva la room-service, aşa că dacă vrei ceva..? Fac un muşchiuleţ de vită grozav.

– Nu, mersi. Se uită la mine fără să-i pot citi ceva în privire.

– Bine, am spus, ce zici de ceva de băut?

Tot nimic.

– Uite, am insistat eu, n-are nici un rost să stai aici afară când am un întreg apartament. E mult mai confortabil.

– Mă simt foarte bine aici, spuse el.

Măgarul. I se spusese să stea acolo şi avea să stea

indiferent ce aş fi încercat.

– Cum vrei, am ridicat din umeri şi m-am întors înăuntru.

Am luat în calcul un incendiu ca diversiune, stârnind mult fum şi haos. Metoda funcţionase o dată la Caracas, când eram într-o încurcătură similară, dar Smith părea genul care mai repede ar muri sufocat de fum înainte de a-şi părăsi postul respectiv pe mine. Am intrat în baie ca să mă uşurez şi să mă bărbieresc, învârtind în timpul ăsta prin cap o mulţime de scenarii. Tocmai îmi aminteam cum scăpasem de compania nedorită în Mexic, purtând o rochie de seară şi o tiară, când am văzut soluţia problemei, chiar acolo, în tavanul de deasupra capului – un panou de acces.

Mi-am pus la repezeală ceva pe mine (având grijă să-mi iau şi portofelul de data asta), am înhăţat un scaun Ludovic al XIV-lea din camera de zi, l-am aşezat deasupra toaletei şi am început să mă caţăr. Planşeul era foarte înalt, dar stând în echilibru pe braţele sculptate din lemn ale scaunului am reuşit să ajung suficient de sus cât să pot da la o parte panoul. M-am apucat de marginile acestuia şi, cu ceva efort, am reuşit să mă trag deasupra. De cum m-am desprins de scaun, acesta se prăbuşi, făcând un zgomot infernal pe când ricoşa din bideu. Am aşteptat, gata să mă reped asupra lui Smith dacă ar fi apărut în goană, dar acesta nu se ivi.

Între tavanul fals şi izolaţia de deasupra era un spaţiu, dar era plin de cabluri electrice şi ţevi. Aveam loc doar cât să mă strecor printre ele dacă stăteam culcat pe burtă şi mă târâm de-a lungul subţirilor grinzi ce susţineau tavanul fals. M-am gândit că puteam să urmez ţevile de apă, ce deserveau toate camerele de pe partea asta a hotelului, până ce aveam să întâlnesc de un alt panou de acces.

Înaintam încet – era întuneric, mizerie şi îngrozitor de cald. Izolaţia îmi intra în nas şi nu prea mai reuşeam să respir, începusem să cred că mi-ar fi fost mai bine dacă mă ţineam de planul cu incendiul, când am dibuit un alt panou chiar în faţa mea. Se auzea de parcă dedesubt ar fi plouat

şi mi-am dat seama că cineva era în baie, făcând duş. Nu era chip să merg mai departe şi nu-mi surâdea nici ideea de a aştepta până s-ar fi eliberat baia, aşa că am făcut ce fac mereu când mă aflu la înghesuială – mă arunc înainte şi sper că totul va fi bine.

Am desfăcut panoul cu ajutorul cheii de la cameră şi am fost întâmpinat de un jet de aburi fierbinţi. Când se risipiră, mi-am băgat capul prin deschizătură şi am privit în jur. Am observat un halat de damă atârnând pe uşă, iar apoi, rotindu-mi privirea, am văzut trupul săpunit al unei femei, lipit de perdeaua de duş din plastic transparent. Fredona ceva în timp ce se săpunea, poate „Băli Hai" din Pacificul de Sud. Avea o voce frumoasă. Nu ştiu exact cât stătusem acolo, dar sângele începuse să-mi zvâcnească în cap, aşa că m-am tras înapoi în spaţiul acela înghesuit pentru a-mi plănui intrarea.

Mai bine o femeie decât un bărbat, mă gândeam eu – e mai uşor să faci faţă unor ţipete isterice decât violenţei fizice. Mi-am dezlegat şireturile, mi-am pus câte un pantof în fiecare buzunar al jachetei, apoi m-am lăsat încet în jos, cu picioarele înainte, cât de mult am putut. Apoi am închis ochii şi mi-am dat drumul. Am reuşit o aterizare silenţioasă şi credeam că va fi totul în regulă până când ea se opri brusc din cântat.

– Harold?...Tu eşti?

M-am repezit lângă perete şi am spus ceva de genul „îhî".

– De ce nu vii aici cu mine, dragule? E absolut divin!

Mi-am luat în calcul opţiunile şi am decis că o ieşire rapidă ar fi singura care să denote o oarecare sănătate mentală. M-am întins până în partea cealaltă a băii şi am tras apa de la toaletă, iar apoi am mârâit din nou.

– Iubitule, nu vrei să vii?

Am tras adânc aer în piept şi m-am îndreptat spre uşă cât de repede am putut. Am apăsat clanţa şi am deschis doar puţin uşa, fiind conştient că Harold se putea învârti pe

oriunde.

– Bine, e în regulă, îmi pare rău că am întrebat... se bosumflă ea pe când închideam uşa după mine. Din fericire, Harold sforăia pe pat. Am simţit un oarecare sentiment de vină în legătură cu purtarea rece care-l va aştepta pe Harold când se va trezi, dar eram sigur că până la urmă îşi va cere scuze şi totul va fi dat uitării.

Am păşit pe hol şi m-am trezit la uşa de lângă cea a apartamentului meu. Holul era liber, aşa că m-am îndreptat direct către ascensoare, aflate în capătul îndepărtat al coridorului. Într-una din camere suna telefonul şi mi-am dat seama că dacă era vorba de camera mea, Smith se va întreba de ce nu răspundeam şi se va duce să verifice. Am iuţit pasul şi am chemat liftul, dar nenorocitul oprea la fiecare etaj. Nu mă simţeam norocos, aşa că m-am îndreptat spre uşa marcată IEŞIRE DE URGENŢĂ. Şi bine că am făcut-o, pentru că de cum am ajuns acolo, Smith apăru în capătul celălalt al holului, fluturându-şi arma în aer.

Ţinti şi trase un foc.

– Isuse Hristoase, i-am strigat, aproape că m-ai împuşcat! Dar el mă lua din nou în bătaia focului, aşa că n-am mai stat să-i servesc drept ţintă. Am năvălit pe ieşirea de urgenţă, iar cel de-al doilea foc tras de el sfâşie lemnul uşii la doar câţiva centimetri de capul meu.

– CE NAIBA VREI SĂ FACI?! am ţipat, deşi era destul de clar ce făcea. Am închis uşa în spatele meu şi am făcut un salt în jos pe scări. I-am auzit paşii deasupra mea, dar dacă voia să mă împuşte – şi deja mă convinsesem că asta avea de gând – trebuia mai întâi să mă prindă, căci nu avea cum să mă nimerească de deasupra.

Am ajuns jos, m-am împins cu toată puterea în uşă şi am păşit gâfâind în lobby. Nu va putea să mă împuşte chiar în faţa recepţionerului, aşa că am pornit – cu un pas foarte iute – spre intrarea în hotel.

Apoi am auzit o voce strigându-mă.

– Jack! Hei, Jack! Jack Teller!

8

M-am întors pe călcâie şi l-am zărit pe Horst la recepţie, cu telefonul în mână.

– Tocmai am sunat la tine în cameră! exclamă el şi puse receptorul înapoi în furcă şi se îndreptă spre mine.

Peste umăr l-am zărit pe Smith intrând şi el în lobby, ţinându-şi revolverul în buzunarul sacoului.

L-am apucat de braţ pe Horst şi l-am împins spre uşă.

– Cum ai ajuns aici?

– Cum adică?

– Eşti cu maşina?

– Da, dar...

– Arată-mi-o! l-am împins eu afară, aruncând o privire în spate şi văzându-l pe Smith cum iuţea şi el pasul.

– Ce faci, Jack? râse Horst în timp ce-şi îndrepta jacheta.

– UNDE NAIBA ŢI-E BLESTEMATA DE MAŞINĂ, HORST?!

– Acolo! arătă cu degetul spre partea opusă a străzii şi mi se înmuiară picioarele când i-am zărit anticul Volkswagen Broscuţă decapotabil ce părea aproape dezmembrat. Părea că ar putea prinde patruzeci la oră doar dacă te-ai fi dat jos să-l împingi.

– Nu arată bine, dar...

– Dă-mi cheile, i-am cerut.

– Dar...

– Dă-mi blestematele alea de chei, Horst!

Scoase cheile din buzunar şi i le-am înhăţat îndată. Alergând prin Kurfurstendamm am aruncat o privire peste umăr şi am reuşit să-l zăresc pe Smith ieşind în goană din hotel, aproape nimerind sub roţile unui autobuz. Ajuns în dreptul maşinii, am sărit peste portieră, m-am strecurat în spatele volanului, am băgat cheia în contact şi am răsucit-o.

Nimic.

Am tras şocul, am mai încercat o dată şi Broscuţa se trezi la viaţă. Am băgat-o în viteză, am călcat acceleraţia

până la podea şi am eliberat ambreiajul... Maşina se hurducăi câţiva metri mai în faţă şi se opri.

Smith se strecura printre maşini, cu arma la vedere. Eram gata să o iau la fugă, când Horst deschise cu nonşalanţă portiera din dreapta şi se aşeză lângă mine.

– Trage şocul exact până la jumătate, spuse el calm. Şi după aia n-o accelera până nu bagi într-a doua.

I-am urmat instrucţiunile şi am reuşit să demarăm exact când ajungea şi Smith pe trotuar. Credeam că o să înceapă să tragă, dar el se îndreptă spre maşina lui, un Chrysler mare şi negru, parcat un pic mai sus. L-am urmărit în retrovizoare cum s-a urcat, a demarat şi a pornit în urma noastră ca o rachetă.

– Ce facem? se interesă Horst, nepărând din cale afară de îngrijorat.

– Ţine-te bine, i-am spus şi am luat stânga de volan spre maşinile ce veneau din sens opus, renunţând complet la frâne.

Câteva maşini frânară scârţâitor, înfigându-se una în spatele celeilalte, într-o reacţie în lanţ, în timp ce noi traversam în siguranţă intersecţia. M-am întins să-l prind pe Horst care atârna periculos pe parbriz şi l-am tras înapoi pe locul său.

– Dumnezeule! a fost singura sa reacţie.

Chrysler-ul făcu aceeaşi manevră şi se apropia din nou de noi.

– Ar fi mai bine să te ţii de ceva de data asta! am strigat eu.

– Mulţumesc pentru sfat, spuse el încercând să rămână pe locul său în timp ce eu am frânat brusc, întorcând maşina o sută optzeci de grade. Acum Chrysler-ul venea direct spre noi.

Am accelerat la maximum, înfruntându-l pe Smith care acceleră şi el cât putu, bucuros să măsoare forţele Chrysler-ului împotriva unei Broscuţe.

Horst se ţinu bine în timp ce eu acceleram nebuneşte.

Rămânând pe poziţii până în ultimul moment, am tras apoi brusc de volan spre dreapta, iar dinspre toba de eşapament se auzi un *„troosc!”* prelung, când în virajul nostru nebunesc am derapat, lovindu-ne de bordură. Chrysler-ul trecu în viteză pe lângă noi, iar apoi se opri, la vreo treizeci de metri depărtare, într-un scârţâit infernal de roţi, cu cauciucurile fumegând. Am călcat din nou acceleraţia şi ne-am redresat, ajungând înapoi pe carosabil şi trecând iarăşi haotic prin aceeaşi intersecţie, unde o duzină de şoferi furibunzi evaluau încă proporţiile dezastrului.

Horst bătu de câteva ori cu pumnii în bord şi zbieră ca un apucat:

– IEEE-HEEEE! O urmărire ca în filme! Apoi adăugă un pic mai calm: N-am mai participat niciodată la una adevărată.

– Ei bine, şi pentru mine e prima urmărire într-o cutie de conserve, i-am răspuns eu.

– Te descurci chiar foarte bine, mă asigură el. Dar uite-l că vine iarăşi!

Cum era de aşteptat, Smith reuşise să ne ajungă iarăşi din urmă şi se apropia rapid. Ajunse lângă noi într-o clipă şi începu să lovească, accelerând puternic, în bara din spate a Volkswagen-ului, încetinind şi luând-o iarăşi de la capăt exact ca maşinuţele electrice din parcurile de distracţii.

– Pare destul de hotărât, spuse Horst, entuziasmul său diminuându-se odată cu avarierea maşinii.

– Am observat şi eu asta, am fost de acord.

Broscuţa se fărâma sub noi şi începusem să mă gândesc la alte alternative de scăpare când am observat puţin mai în faţă o alee, ce părea suficient de lată pentru Volkswagen, dar fără vreo marjă de eroare.

– Ţine-te bine! i-am strigat iarăşi, lansându-mă într-un viraj la dreapta în unghi de nouăzeci de grade. În derapaj, partea din spate a maşinii se izbi într-o clădire, pierzându-şi una din aripi. Am învârtit invers de volan, am reuşit să controlez din nou maşina şi am îndreptat-o spre alee,

accelerând-o la maximum. Ce mai rămăsese din Broscuţă ricoşă ca o minge de ping-pong înainte şi înapoi între zidurile ce mărgineau aleea, dar Chrysler-ul rămase înţepenit de-a binelea între cele două clădiri. Mă bufnea râsul când mă gândeam la ce va trebui să spună domnul Smith când va telefona la bază.

– O să plătesc eu stricăciunile, m-am oferit nu prea entuziast în timp ce evaluam ce anume mai rămăsese din maşina lui Horst.

Nu era o privelişte prea plăcută. Aripa din faţă dreapta mai atârna de-un fir, pe cea din spate o pierdusem, partea din spate era lovită rău, iar motorul scuipa aburi şi ulei. Motorul se şi oprise de fapt, imediat după ce ne frecasem prin aleea aceea îngustă, şi a trebuit să ne dăm jos şi să împingem Broscuţa mai departe de şosea, în şantierul pustiu unde zăcea acum.

– Nu sunt sigur că mai poate fi reparată, spuse Horst.

I-am dat dreptate şi m-am oferit să i-o cumpăr.

– Nu, scutură el trist din cap în timp ce se plimba în jurul epavei. Nu poţi face asta.

– De ce nu?

– Pentru că e a Hannei.

– Oh, am îngăimat eu, înţeleg.

– Era foarte ataşată de ea, spuse el mohorât, îi dăduse şi un nume – Otto. Nu ştiu de ce Otto.

Am dat din cap înţelegător, iar el stătu acolo timp de câteva minute, cu capul plecat, privind spre mormanul de fiare contorsionate de parcă ar fi fost un camarad căzut.

– Cât ar costa să-i luăm alta? m-am aventurat eu într-un târziu.

– Nu cred că mai există vreuna ca asta.

Am sugerat că poate ea ar aprecia o maşină un pic mai noua şi chiar mai strălucitoare. Ar putea s-o numească Otto Junior.

– Ar putea fi destul de scump, sugeră încet Horst.

– Cât de scump? am întrebat.

– Trei sute? ridică el din umeri.

– De mărci? l-am întrebat eu, iar el păru sceptic.

– Dolari.

Am dat din cap, mi-am scos portofelul şi i-am numărat trei sute de dolari pe care i i-am pus în palmă. Mă scuturasem de aproape toţi dolarii, dar mai aveam destule mărci cât să-mi ajungă pentru câteva zile. Mă gândisem că voi putea convinge Compania să acopere costul maşinii drept o cheltuială de serviciu întemeiată. Asta dacă nu mă omorau mai întâi.

Horst îi scoase numerele de înmatriculare şi am lăsat la latitudinea altora să decidă asupra ultimului loc de odihnă al lui Otto. Zâmbetul deja familiar al lui Horst îi reapăru pe buze când îşi puse braţul pe umărul meu.

– De ce nu bem ceva? Cred că meritǎm.

Ştia în cartier un mic local ascuns, numit Stateside Inn. Ai fi putut intra direct de pe autostrada 66 – din tavan atârnau numere de înmatriculare, podeaua era acoperită de rumeguş, în spate trona o masă de biliard, iar la tonomat răsuna o melodie de-a lui Hank Williams. Acesta era colţişorul de rai al lui Horst. Singurii clienţi la ora aceea erau trei soldaţi aflaţi în permisie şi două fete cam trecute, ce încercau să facă o afacere cu ei, dar nu le prea ieşea. Barmanul, Gus, se potrivea şi el în peisaj, deşi am aflat ceva mai târziu că era de fapt un fost profesor de engleză din Philadelphia ce nu ajunsese niciodată mai la vest de Mississippi. Ne-am aşezat la bar şi Horst comandă două beri Bud.

– Locuieşti în capitala mondială a berii şi tu bei poşirca aia? am zâmbit eu.

– Ai dreptate. Se aplecă spre mine şi-mi şopti: E îngrozitor, dar aici nu au Pilsner. Ridică din umeri şi-mi oferi un Camel, pe care l-am acceptat bucuros.

– Apropo, cum îţi mai e muşcătura de câine? mă întrebă

el.

– Nu prea rău, am răspuns eu, masându-mi gamba. Mă mai doare foarte puţin.

– Asta e bine, spuse el. Uneori treburile astea pot deveni destul de nasoale.

Ne-am primit berile şi l-am întrebat pe Horst ce naiba făcea la mine la hotel.

– Venisem să te văd, ridică el din umeri.

– De unde ai ştiut unde să mă găseşti? Nu-mi aminteam să-i fi spus unde stăteam şi era destul de bizar ca el să apară aşa, din senin, şi chiar în acel moment.

– Nu înţeleg, spuse el.

– Eu nu ţi-am spus că stau la Kempinski. Ţi-a spus cineva că sunt acolo?

– Cine să-mi spună? îmi aruncă el o privire comică.

– Atunci de unde ai ştiut...

El îmi arătă cutia de chibrituri cu emblema de la Kempinski pe care tocmai o folosise să îşi aprindă ţigara.

– Nu-ţi mai aminteşti? Mi-ai oferit chibriturile astea când ţi-am cerut un foc în prima seară. Şi eu ţi-am spus că toţi americanii stau la hotelul ăsta.

– Ai dreptate, am zâmbit, simţindu-mă ca un idiot, îmi amintesc acum.

Am luat fiecare câte o înghiţitură din bere, apoi Horst întrebă:

– Cine era omul care ne urmărea?

– Un tip pe nume Smith, i-am răspuns eu. Nu e nimic important.

– Ah, dădu el din cap şi schimbă repede subiectul, pricepând mesajul.

– Deci... E păcat că a trebuit să pleci atât de repede ieri-seară. Hanna pregătise o masă pe cinste pentru noi.

Bineînţeles că îi eram dator cu scuzele de rigoare. Şi lui, şi Hannei. Mă simţeam ca un mare măgar.

– Dumnezeule, Horst, îmi pare rău. Spune-i şi Hannei că îmi pare rău, bine?

– Nu e nici o problemă, şterse el totul cu buretele. Mă întrebă dacă reuşisem să ajung la timp la întâlnire şi i-am spus că da. Îmi mai sugeră să vin la cină în seara aceea, să-i pot cere personal scuze Hannei.

– Îmi pare rău Horst, eu, ăăă... Trebuie să fiu undeva şi astă-seară.

– Înţeleg, dădu el energic din cap. Nu voiam să creadă că-l evitam şi trebuia să admit şi că perspectiva de a o revedea pe Hanna era una foarte plăcută.

– Uite cum facem, i-am sugerat eu, de ce să nu vă scot eu pe amândoi la cină într-o seară? Undeva foarte scump.

– Ştiu locul ideal, zâmbi el.

– În regulă. Atunci aşa rămâne. Lasă-mă doar câteva zile, să-mi termin treburile.

Horst dădu bucuros din cap, îşi termină berea, şi decise că ar fi mai bine să-şi găsească un taxi, din moment ce ar fi trebuit să meargă cu Otto să o ia pe Hanna de la fabrica unde lucra. Mai încercă să mă convingă să-l însoţesc, dar m-am scuzat politicos şi am rămas la bar, comandându-mi încă un Bud. Mi-am cumpărat un pachet de Marlboro de la automat şi l-am întrebat pe Gus cum de ajunsese în Berlin. L-am ascultat o vreme fără să aud nimic din ce zicea, iar apoi l-am întrebat dacă era vreun telefon public în local. Mă îndreptă spre partea din spate, lângă toaleta bărbaţilor.

Sam era în biroul său, probabil aşteptând telefonul meu.

– Nenorocitul ăla a încercat să mă omoare! i-am spus de cum ridică receptorul.

– Care nenorocit?

– Smith, i-am răspuns eu.

– Cine dracului e Smith? Nu vorbea cu mine, aşa că am presupus că Powell era cu el în birou. Sam reveni după câteva momente: Spune că a tras două focuri de avertizare.

– Powell e lângă tine? am întrebat eu.

– Da, îmi confirmă Sam.

– Tipul a tras la zece centimetri de capul meu.

– Spune că a fost destul de aproape, îi spuse lui Powell; apoi după o pauză îmi spuse mie: aici părerea generală e că dacă ar fi vrut să te nimerească, acum am fi fost la morgă, identificându-ţi cadavrul.

– Asta e un rahat! i-am spus eu.

– Uite Jack, zise Sam pe tonul său care spunea „hai să trecem la treburi serioase”, poate că tipul s-a lăsat dus de val, dar momentan, nu asta e marea problemă aici. Marea problemă e ce naiba pui tu la cale.

– Nu ştiu, am admis eu.

– Asta-i grozav, Jack. Un răspuns excelent. Se opri şi bănuiam că Powell îi spunea ceva. Când reveni pe fir mă întrebă: cine era tipul care te aştepta la hotel?

– Nimeni, i-am spus. Un tip oarecare pe care l-am răpit din lobby.

Sam transmise mai departe informaţia, iar apoi chicoti.

– Ce-i aşa amuzant? l-am întrebat.

– Cum de ai reuşit să agăţi un tip cu o maşină aşa de tare?

– Cred că sunt pur şi simplu norocos, i-am spus eu, dar Sam se oprise din râs.

– De ce nu-mi spui odată unde eşti ca să pot trimite pe cineva să te aducă aici?

– Pe cineva ca Smith?

Nu mai spuse nimic timp de un minut şi-mi dădeam seama că era nervos.

– Bănui că tu crezi că şi eu sunt implicat în conspiraţia asta, nu? Poate că suntem cu toţii amestecaţi. Powell, eu, Smith... şi mai cine? Poate că întreaga lume e împotriva ta.

– Să spunem doar că vreau să termin ce am început.

Mă întâmpină o tăcere tristă. Când în sfârşit vorbi, o făcu pe un ton scăzut, cu o voce de gheaţă pe care o mai auzisem o singură dată la Sam, dar niciodată către mine.

– Dacă te pui cu mine în privinţa asta, Jack, va trebui să te las pe cont propriu. O să rămâi singur acolo, fără să mai

ai la cine să te întorci.

Mă trecură fiori pe şira spinării, ăsta fiind şi scopul acelei afirmaţii.

– Încearcă ceva nou şi fii mai isteţ, adăugă el.

Eram gata să bravez cu cine ştie ce tâmpenie, dar nu-mi trecu nimic prin cap. Asta era ceva neobişnuit pentru mine, dar poate că a fost mai bine aşa. I-am spus simplu:

– Îmi pare rău că aşa crezi, Sam, şi am închis.

M-am întors la bar, îngrijindu-mă de bere şi fumând ţigară de la ţigară în timp ce îmi clarificam lucrurile în cap. Era tulburător. „Dacă te pui cu mine în privinţa asta...” spusese. „Să mă pun cu el?” Nu aşa lucram eu cu Sam. Ce naiba ar fi trebuit să însemne asta? Să mă pun cu el *în ce privinţă?!* Şi cum se aştepta el să reacţionez la asemenea mizerii? Să capitulez? Hristoase, mă cunoştea mai bine de atât. Dar vorbea serios, asta-i sigur. Aşa că, acum nu mai puteam da înapoi, chiar dacă aş fi vrut.

Se părea că depindeam de Colonel. Nu era cel mai reconfortant gând, dar din nu ştiu ce motiv aveam impresia că el era sincer cu mine. Nu aveam nici o dovadă, iar în dosarul său nimic nu sugera că ar fi fost altceva decât un instrument aspru al statului, dar instinctul îmi spunea că puteam avea încredere în el. Dar exact atunci eşti cel mai vulnerabil, bineînţeles. Am încercat să-mi păstrez asta în minte.

Mă gândeam ce strategie să abordez. Colonelul nu trebuia să afle că eram pe cont propriu; asta l-ar fi făcut să se simtă prea confortabil. Ar trebui să trăiască cu impresia că aş putea renunţa oricând. Şi nu trebuia să par nici prea dornic să aflu mai multe. De fapt, trebuia să fiu exact pe dos, liniştit, să-l las să creadă că nici nu-mi păsa de toată treaba. Dacă era sincer, puteam presupune că acţiona cu binecuvântarea Moscovei, de la cel mai înalt nivel, şi că scopul era prevenirea asasinatului. Dacă n-ar fi fost aşa, de ce s-ar mai fi obosit să-i spună cuiva? Asta ar însemna că şi Colonelul ar fi presat de mai sus. Eu m-aş duce la întâlnire

de parcă n-aş avea nici o grijă, i-aş spune că am transmis mai departe informaţia şi că sunt gata să mă întorc în Florida. Dacă m-ar lăsa să plec, aş ştii că totul nu e decât o diversiune. Pe de altă parte, dacă vorbea serios, va trebui să-mi dea ceva de la care să pornesc.

Era aproape ora cinci şi localul începea să se umple, aşa că m-am decis să o iau din loc. Când am ajuns în stradă, mi-am dat seama că eram puţin mai ameţit decât aş fi fost după două beri. Poate era din cauză că fumasem tot pachetul de Marlboro, sau poate pentru că nu mâncasem mai nimic de două zile. M-am oprit la primul Imbiss pe care l-am văzut – unul din chioşcurile răspândite pe mai toate străzile oraşului – şi mi-am comandat cârnaţi şi cafea.

În timp ce stăteam lângă tejghea nu-mi dădea pace sentimentul că nu eram singur, că cineva mă supraveghease de când ieşisem din bar. Ca să fiu precaut, m-am gândit să schimb de câteva ori maşina în drum spre locul de întâlnire.

9

Am ajuns cu patruzeci de minute mai devreme şi l-am pus pe taximetrist să oprească la o stradă distanţă de Gerlinerstrasse. Voiam să încerc să-l prind pe Colonel cu garda jos, să fiu şi eu o dată cu o mutare înainte. Şoferul, destul de fericit că aparatul de taxat se învârtea voios, se afundă în lectura ziarului său în timp ce eu aşteptam, admirând cum ultimele raze de soare lăsau locul unui voal de întuneric nepătruns. Aerul nopţii aduse cu sine un sentiment puternic de anticipaţie şi simţeam cum mă străbate un val de energie proaspătă.

N-am observat nimic până la nouă, aşa că i-am plătit şoferului ce-i datoram şi l-am lăsat să plece. Am străbătut prin beznă drumul spre casă, întrebându-mă dacă omul meu era deja înăuntru sau dacă de data aceasta el va fi cel care întârzia. Părea destul de improbabil ca el să stea în văgăuna aceea mai mult decât ar fi fost necesar, îmi doream să mă fi gândit să-mi cumpăr o lanternă.

Strada era pustie ca un tărâm fermecat, iar inima începu să-mi bată mai repede în timp ce mă apropiam de poartă. Ceva mă făcu să mă opresc în loc – un zgomot, la vreo cincisprezece metri în faţa mea. Mi-am ţinut respiraţia şi am ascultat...

Deodată, un motor se trezi la viaţă şi am fost lovit de o lumină albă, orbitoare. Maşina demară în trombă şi ajunse în dreptul meu înainte de a mă putea decide în ce parte să mă arunc. Frână în scrâşnetul cauciucurilor chiar în faţa mea şi se opri acolo pentru o secundă. Apoi vocea răguşită a colonelului ajunse până la mine prin întuneric.

– Urcă, ordonă el.

Uşa se deschise şi m-am strecurat pe bancheta din spate a Mercedes-ului. Colonelul stătea nemişcat, faţa fiindu-i mascată de umbrele nopţii. Un geam de sticlă ne separa de şofer, care băgă uşor în viteză şi porni lin de această dată.

– Ai cu siguranţă fler pentru acţiuni dramatice, am spus

eu după un moment de tăcere întunecată.

– Da, răspunse el ambiguu, scoţându-şi una din ţigările sale revoltătoare. Şi-o aprinse fără să-mi ofere şi mie una, ceea ce era un lucru bun, pentru că probabil că aş fi acceptat-o.

– Ai făcut vreun progres? mă întrebă el.

– Am transmis mai departe informaţia, i-am spus, acum nu mai depinde de mine.

O lumină îi licări pe faţă când se întoarse către mine. Părea să fie cu nervii întinşi, anxios, diferit faţă de cum îl văzusem până atunci.

– Ţi-au spus că duc o campanie de dezinformare?

– Ceva de genul ăsta, i-am răspuns.

– Şi tu ce crezi?

– Cred că mi-ar fi greu să-ţi înghit povestea chiar dacă ar fi tipărită într-o ediţie ilustrată.

Lăsă cuvintele mele să plutească în eter pentru un moment, scuturându-şi nervos scrumul de la ţigară.

– Viaţa bate filmul, remarcă el într-un sfârşit. Asta ţi-au spus, nu-i aşa?

– Ei spun o groază de lucruri şi majoritatea nu sunt adevărate. Dar oricum, povestea ta cam lasă de dorit la capitolul intrigă.

– Eu speram că o să mă ajuţi să completăm spaţiile goale.

– Au fost speranţe deşarte. Eu mă duc acasă, unde singurul lucru care miroase dubios e peştele.

– Înţeleg, îşi scoase ochelarii şi îşi masă nasul. Era primul semn de tensiune pe care-l observam la el. Atunci de ce ai venit? mă mai întrebă el.

– Cred că am vrut să văd dacă nu cumva mai ai ceva nou pentru mine, am scuturat eu din umeri.

– Nu-ţi pot spune ceva ce nu ştiu.

– Atunci tu de ce eşti aici?

Oftă.

– Ce ai vrea să-ţi spun?

Am făcut o pauză şi l-am privit drept în ochi.

– Ai putea să-mi spui despre Iceberg.

– N-am auzit niciodată de asta, îmi aruncă el o privire inexpresivă. Despre ce e vorba? întrebă, iar când eu am scuturat din cap a refuz mai adăugă: Nu mă crezi.

– Ca să vezi! am râs eu cu poftă.

– Ce motiv aş avea să mint?

– Voi, ăştia, nu aveţi nevoie de un motiv. Pentru voi e ceva natural.

– Te includi şi pe tine în categoria asta?

– Tu m-ai invitat la petrecerea asta, Colonele. Eu sunt gata să plec acasă dacă vom juca acelaşi joc de fiecare dată.

– Înţeleg, rosti el liniştit. Deci aşa stăm?

– Nu mai stăm deloc, am răspuns eu tăios, aşa că poţi să mă laşi oriunde.

Îmi susţinu privirea pentru un moment, iar apoi dădu aprobator din cap.

– Desigur. Bătu în geam şi-i făcu semn şoferului să tragă pe dreapta, în jur nu se zărea nimic decât întuneric, copaci şi iarăşi întuneric. Probabil că ne aflam în pădurea Grunewald, o întinsă zonă împădurită din partea de sud-vest a oraşului. Era mult de mers până oriunde, chiar dacă aş fi avut unde să mă duc – ceea ce nu aveam.

– E bine aici? zâmbi el.

– Sigur, am spus eu, sperând ca jocul meu la cacealma să fie mai bun decât al lui. E perfect.

Am deschis portiera, m-am dat jos şi am privit înjur. Faptul că urma să dorm sub un copac nu era o cacealma. Nenorocitul.

– Mersi pentru plimbare, i-am spus. Sper s-o mai repetăm curând, începusem să închid portiera, dar mă opri.

– E ceva, spuse el, ceva ce nu înţeleg.

– La ce te referi?

– Dacă eşti atât de sigur că te mint, de ce-ai pus în scenă o evadare aşa teatrală numai ca să te poţi întâlni cu

mine?

– Deci ştii despre asta? Mă prinsese cu mâţa-n sac, aşa că nu mai avea nici un rost să mă prefac.

– N-ai fost chiar subtil.

– Nu e specialitatea mea, am recunoscut eu. Ai văzut totul pe viu?

– Destul cât să-mi dau seama că vor să te ţină la distanţă de mine. De ce crezi că e aşa?

– Cred că ai o influenţă negativă.

Îmi făcu semn să mă urc înapoi.

– N-ai unde altundeva să te duci, aşa că nu te costă nimic să urci.

Avea dreptate, aşa că l-am ascultat şi ne-am pus în mişcare, salvându-mă de la o noapte în compania veveriţelor.

– Se pare că circumstanţele ne-au forţat să formăm o alianţă temporară, îmi spuse el.

– Care e poziţia ta referitoare la treaba asta? l-am întrebat.

– Aceeaşi cu a ta.

– Care este...?

– Prevenirea unui incident stupid.

– Şi mai ce?

– Asta nu e suficient?

– De ce ai minţit în legătură cu Iceberg?

– Voiam să văd cât de mult ştii, ridică el din umeri.

– Ai puţină încredere în mine, Colonele.

– Ai dreptate, îmi cer scuze, îşi drese glasul şi continuă. Iceberg e numele de cod al unei unităţi de sub comanda Grupului Executiv de Acţiune al CIA, cunoscut ca ZR/RIFLE. Ai auzit de ea?

– Numele nu-mi sună cunoscut, am mărturisit. Ştiam că Compania fusese implicată în ultimii ani într-o serie de asasinate politice, în mod direct sau indirect, dar operaţiunile respective se desfăşuraseră destul de aproape de vest. Eram extrem de surprins că el ştia numele de cod

şi încă şi mai surprins că-mi spunea că îl ştie.

– Iceberg, continuă el, este unitatea de relaţii publice din cadrul grupului, încearcă să îndrepte suspiciunile în altă parte, fabricând dovezi false, sau măcar să creeze suficientă confuzie încât nimeni să nu mai poată fi sigur cine a fost în spatele acţiunii.

– Fac posibilă negarea plauzibilă a implicării, am adăugat eu.

– Da.

– De ce nu mi-ai spus despre ei de prima oară când ne-am întâlnit?

– Voiam să văd ce-ţi vor spune ei, asta în cazul în care ţi-ar fi spus ceva.

– Mi-au spus că e unitatea KGB-ului. Şi că tu faci parte din ea.

– Exact asta ar spune. Mai băgă în gură încă o ţigară. Dar nu e adevărat.

– Iar asta e exact ceea ce ai spune tu.

Îşi aprinse ţigara.

– Pentru moment nu ai nici o altă alternativă decât să mă crezi pe cuvânt.

Era o afirmaţie drastică, dar mergea direct la ţintă, îmi închisesem toate uşile, şi le şi zăvorâsem.

– Bine, am admis eu. Hai să zicem că te cred, şi că există un soi de conspiraţie din interior împotriva lui Kennedy. Ce te face să crezi că aş putea face ceva în legătură cu asta? După cum ai subliniat şi tu, acţiunile mele nu sunt tocmai în creştere.

– S-ar putea să ai mai mulţi prieteni decât crezi... Sam Clay, de exemplu.

– De asta m-ai târât pe mine în povestea asta? l-am întrebat eu surprins de-a binelea.

– Nu numai de asta.

– Pentru că dacă îţi imaginezi că am vreo influentă deosebită asupra lui Sam, chiar îţi pierzi timpul cu mine.

– El te-a recrutat, nu-i aşa? Şi a fost mereu cel care

pleda pentru tine în Agenţie.

– *A fost* e cuvântul-cheie, am subliniat eu. Trebuie să ai ascuns pe undeva un informator pe cinste.

– Pentru că ştiu de relaţia ta cu Clay? râse el forţat. Asta nu-i tocmai top-secret.

– Dar ZR/RIFLE e. Cum de ştii de asta?

– Despre asta nu vom discuta, răspunse el ferm.

– Asta nu e o discuţie, am spus eu începând să mă enervez. E un blestemat de carusel! Cum aş putea să fac eu ceva dacă tu nu-mi spui nimic? Cum ai descoperit această presupusă conspiraţie?

– În cursul...

– ...activităţilor noastre de rutină! Înţelegi la ce mă refer? E ca un deja-vu. Dacă nu poţi să-mi oferi ceva de la care să pornesc, colonele Becher, ce naiba căutăm aici?

Trase îndelung din ţigară.

– Bravo, îmi ştii numele. Ar trebui să fiu impresionat?

– Poţi sau nu să mă crezi, dar a te impresiona nu-mi dă fiori.

Chicoti iar, apoi mă privi rezervat.

– Putem ajunge la o înţelegere?

– Ce fel de înţelegere?

– Poţi să-mi dai cuvântul tău că orice s-ar spune aici va rămâne numai între noi?

Era o cerinţă bizară. Ori era dispus să aibă o încredere nemaipomenită în cuvântul meu, ceea ce nu era cel mai probabil, ori urma să-mi spună ceva ce voia să ajungă la Sam.

– Poţi avea tot atâta încredere în răspunsul meu, câtă am şi eu în întrebarea pe care mi-ai pus-o, i-am răspuns.

– O faci să pară o situaţie fără ieşire.

– Este cum este, am spus eu.

– Ce pot face să te conving să ai încredere în mine?

– Spune-mi ceva ce nu ştiu deja.

Se opri, mă măsură din cap până în picioare, iar apoi zâmbi stânjenit.

– În regulă, spuse el, expresia devenindu-i din nou neutră, îţi voi spune.

Bătu de două ori în geam, îi făcu şoferului un semn din cap, iar apoi se aşeză din nou pe locul său. Ne-am continuat călătoria în linişte.

Am recunoscut profilul unic de metal al podului Glienicke pe când ne apropiam de el venind dinspre vest. Punctul de trecere al frontierei fusese pe prima pagină a ziarelor în iarna precedentă, când fusese scena singurului schimb de agenţi din timpul Războiului Rece. Francis Gary Powers, pilotul avionului U-2 doborât de ruşi în 1960, şi Rudolf Abel, un agent sovietic ce fusese prins cu mustăţile mânjite de smântână din borcanul cu secrete nucleare, parcurseseră lungimea podului într-o dimineaţă geroasă de februarie, trecând unul pe lângă celălalt la jumătatea drumului dintre captivitate şi libertate. Totuşi nu a fost chiar sfârşitul fericit descris de ziare, cel puţin nu pentru cei doi. Ambii încălcaseră Prima Poruncă a Spionajului Să Nu Fi Prins. Powers a fost excomunicat de către CIA, aspru dojenit pentru că nu înghiţise pastila cu otravă ce-i fusese înmânată tocmai pentru astfel de situaţii. Nici Abel nu a dus-o mai bine. Nu i s-a mai acordat rangul de „Erou al Uniunii Sovietice” pentru că numele său avea o rezonanţă iudaică, şi a fost abandonat într-un apartament de două camere din Moscova şi uitat acolo. Te făcea să te întrebi de ce se mai obosiseră să mai aranjeze schimbul.

Când am oprit în dreptul barierei bine iluminate de pe partea americană m-am uitat spre colonel.

– Nu spune nimic, îmi şopti el.

O santinelă înarmată ieşi din postul mobil ce fusese instalat în mijlocul drumului, îşi notă numărul nostru de înmatriculare şi se apropie de maşină. Şoferul nostru lăsă geamul jos şi-i înmâna trei paşapoarte est-germane. Nu era prea greu să-mi imaginez că unul dintre ele era pentru mine. Soldatul răsfoi documentele, deschizându-le pe

fiecare în parte la fotografie şi apoi aţintind în interiorul maşinii o lanternă, până ce identifica fizionomia respectivă.

Mă întrebam pentru ce naiba eram de acord cu toate astea. Dacă Powell fusese destul de isteţ încât să-mi afişeze fotografia la toate punctele de trecere a frontierei, aş rămâne cu fundul în baltă. Şi ce punea la cale Colonelul? Din moment ce se obosise să-mi facă rost de un paşaport fals, era evident că plănuise de ceva timp să mă treacă fraudulos frontiera. De ce? Mă puteam gândi la câteva alternative neplăcute, dar n-avea nici un rost să o iau pe ghicite. Era prea târziu să mă mai răzgândesc aşa că urma să aflu destul de curând ce aveau de gând.

Santinela îi înapoie şoferului documentele şi-i făcu semn colegului său să ridice bariera. Ne-am pus în mişcare, iar în dreptul santinelelor est-germane n-a trebuit decât să încetinim. Probabil Colonelul trecea frecvent pe Glienicke.

– Bine ai venit în Republica Democrată Germană, îmi ură el după ce coborârăm de pe pod, iar apoi se afundă din nou în tăcere.

De vreo treizeci de minute înaintam printr-o zonă rurală întunecată când peisajul începu să se schimbe, întâi apărură mănunchiuri de case vechi şi dărăpănate, iar apoi, odată ajunşi la periferia unui oraş, puteam zări ridicându-se din pământ structuri gigantice din beton, ca nişte monştri stalinişti. Am presupus că erau blocuri de locuinţe, deşi nu se vedea nici un semn că ar fi fost locuite, în timp ce maşina gonea către centrul oraşului începu să cadă o ploaie fină. Treceam pe străzi întunecate, pustii şi fade, pe lângă clădiri ciuruite de gloanţe şi maldăre de dărâmături neatinse încă de la prăbuşiri oraşului, din 1945. Berlinul de Est arăta ca un oraş-fantoma prins într-o buclă atemporală.

– Îmi pare rău că am ales o rută ocolitoare, spuse colonelul revenit brusc la viaţă, dar este cel mai sigur drum.

– Şi acum ce facem? am întrebat eu.

– Ai răbdare, îmi răspunse, aproape am ajuns.

Câteva minute mai târziu am ieşit de pe drumul principal şi am oprit în faţa unor porţi înalte şi negre de metal. Şoferul se dădu jos, desfăcu lanţurile groase cu care erau legate şi deschise porţile ruginite, apoi se întoarse la maşină, în timp ce intram pe un drum pietruit, farurile luminară preţ de o secundă un semn măcinat de negura timpurilor. Am simţit un nod în stomac în timp ce citeam inscripţia:

KIEFHOLZ-BRUCKE FRIEDHOF

N-am reacţionat în nici un fel, fiind încă nesigur dacă bănuielile mele despre ceea ce avea să se petreacă erau corecte. Maşina coti de mai multe ori înainte de a se opri. Colonelul se uită la mine, iar apoi coborî din maşină fără nici un cuvânt. Am făcut şi eu acelaşi lucru şi am văzut că el deja se îndepărta, lanterna pe care o ţinea în mână fiind singurul lucru care mă ajuta să-l reperez în noaptea aceea întunecată, fără lună. Lumina sălta în timp ce el păşea pe terenul accidentat, căzând din când în când pe câte una din crucile de piatră sau pe unul din monumentele din marmură neagră ce răsăreau la tot pasul.

Am dat de o potecă îngustă pe care am urmat-o, împiedicându-mă de mai multe ori şi aproape căzând. Apoi, am observat că lumina rămăsese nemişcată la câţiva metri în faţa mea. Era neclintită, un fascicul solitar îndreptat spre bucăţica de pământ din faţa Colonelului. M-am apropiat şi m-am oprit lângă el. Acolo, ascuns printre ierburile înalte şi Printre buruienile ce invadaseră cimitirul acela uitat de lume, era mormântul pe care-l lumina Colonelul. Pe piatra funerară erau inscripţionate litere ce erau de asemenea gravate şi undeva în profunzimea amintirilor mele reprimate din copilărie:

Gertrud Teller
1895-1927

Mă luptam cu un val de emoţii pe măsură ce începeam să înţeleg adevăratul impact emoţional al momentului. O purtasem cu mine pe mama încă din aceea zi de

septembrie când stătusem exact în acelaşi loc şi privisem cum era coborâtă în pământ. Călătorea într-un lăcaş secret din lăuntrul meu, de care nici măcar eu nu fusesem conştient. Dar acum că stăteam lângă mormântul ei, mama nu mai era doar o umbră delicată ce putea fi uitată odată cu restul amintirilor unei copilării pierdute. Acum era aici în carne şi oase, răsuflând uşor, ale ei erau braţele care mă alinau când eram bolnav sau speriat, singurul loc din toată lumea unde mă simţeam în siguranţă. Aveam din nou treisprezece ani, ştiam cât de greu este să o văd acoperită de pământ şi că nu voi mai simţi niciodată căldura acelor braţe.

Nu plânsesem în ziua în care fusese înmormântată, şi nici în vreo altă zi de atunci, dar acum, treizeci şi şase de ani mai târziu, nu-mi puteam stăpâni lacrimile ce-mi umezeau ochii, îmi aminteam de râsul ei, care izvora parcă din adâncul fiinţei sale, şi cum i se luminau ochii de cum mă vedea. Mă gândeam la cum rămăsese acolo, uitată timp de atâţia ani, fără să aibă pe nimeni care să smulgă buruienile sau care să-i pună flori pe mormânt. Merita mai mult de-atât.

– Obişnuiam să vin aici mai tot timpul, răsună din spate vocea Colonelului, readucându-mă în prezent.

Am întors capul dintr-odată şi, când l-am privit în ochi, mi-am recunoscut, în sfârşit, fratele cel mic pe care îl părăsisem cu atâţia ani în urmă.

10

– Josef...? am şoptit eu.

– Aşa că acum îmi ştii numele, spuse el sec, privirea sa tăind prin negura nopţii şi întâlnind-o pe a mea.

Am rămas aşa, amuţit de uimire, studiindu-i trăsăturile feţei pe care încercam să le potrivesc cu cele ale unui băieţel de opt ani pe care nu-l mai văzusem de aproape patru decenii. Dacă rămăsese ceva din băieţelul acela în bărbatul de acum, eu nu reuşeam să-mi dau seama. Totuşi, nu aveam nici cea mai mică îndoială că era fratele meu – era altceva, nu doar o faţă care îmi spunea asta. Iar dacă aş fi avut vreun dubiu, ar fi fost oricum îndepărtat de amintirea unei fotografii alb-negru, atârnată pe perete chiar lângă patul mamei, o imagine cu un soldat zâmbind. Colonelul semăna leit cu tatăl nostru.

Josef se întoarse, uitându-se la piatra ce-i marca locul de veci.

– N-am mai venit de ceva vreme, spuse el încet. Am fost aici de câteva ori imediat după război, dar pe urmă... Se îndepărtă, târâindu-şi picioarele. Nu a fost o decizie conştientă, pur şi simplu nu am mai venit.

Am stat amândoi lângă locul ei de odihnă, reflectând la ce va urma. O mie de întrebări îmi treceau prin cap, dar ăsta nu era locul potrivit pentru ele.

– Hai, spuse el într-un sfârşit, punându-mi o mână pe umăr.

Ar trebui să bem ceva înainte de a ne arunca orbeşte în trecut.

Eram învăluiţi în ceaţă când şoferul trase pe dreapta pe un drum întunecos şi opri motorul. Mirosul neplăcut al cărămizilor sfărâmate amestecat cu izul inconfundabil al urinei de pisică se strecurară în maşină când Josef deschise portiera şi se îndreptă către ceea ce părea să fie o clădire părăsită de peste stradă. Era o privelişte dezolantă, chiar şi

după standardele Berlinului de Est. Scheletul unei case se ridica dintre propriile sale dărâmături. Părea că bombele căzuseră ieri, nu cu douăzeci de ani în urmă.

Şoferul apăsă soneria de mai multe ori până când se aprinseră în sfârşit luminile de la parter. Un bărbat apăru la una din ferestre, dând în lături o perdea din dantelă şi scrutând îngrijorat întunericul de afară. Odată ce observă maşina se grăbi către intrare, de unde am fost invitaţi înăuntru cu mult entuziasm.

Era o încăpere mică şi dreptunghiulară, cu pereţii de un gri decolorat. Pe toată lungimea sa se întindea o tejghea simplă din lemn, în spatele căreia rafturile erau înţesate cu cantităţi enorme de alcool, dar într-o varietate redusă de sortimente, în partea opusă barului erau aliniate şase mese, cu scaunele întoarse şi puse deasupra meselor astfel încât plăcile sparte de gresie de pe jos să poată fi spălate. Singurele decoraţiuni erau trei fotografii şterse, reprezentând Berlinul la începutul secolului, şi nişte beteală roşie ce era lipită pe tavan într-un mod precar.

Proprietarul, un bărbat scund, de vârstă mijlocie, cu un zâmbet nervos şi ştirb şi o claie de păr şaten murdar, îi zâmbi respectuos lui Josef în timp ce dădea jos scaunele de pe o masă din spate. Aveam impresia că nu era prima oară când fratele meu îşi vizita gazda în orele în care barul era închis şi că barmanul îi îndeplinea cerinţele atât din mândrie, cât şi din teamă.

Ne-am aşezat, având între noi o sticlă de schnapps şi două pahare de dimensiuni considerabile. Josef turnă câte o cantitate sănătoasă în pahare, pe care am dat-o pe gât după ce am ciocnit. În timp ce eu umpleam din nou paharele, el scoase din buzunar un pachet de ţigări pe care îl puse pe masă.

– De ce ţi-ai schimbat numele? am spart eu gheaţa.

– Becher este numele bărbatului care s-a însurat cu mătuşa noastră, spuse el impasibil. La câţiva ani după ce ai plecat tu. Patru sau cinci ani.

Am dat din cap, lăsându-l să continue dacă voia. Îşi scoase o ţigară din pachet şi îmi făcu semn să mă servesc, dar m-am hotărât să mă abţin.

– Era poştaşul nostru, continuă Josef prin norul de fum ce se formase între noi când îşi aprinsese ţigara. La început ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el, dar a fost insistent, în fiecare dimineaţă bătea la uşă şi refuza să plece până când nu-i înmâna personal scrisorile. La început ea doar i-a făcut pe plac, dar în fiecare zi rămânea din ce în ce mai mult, până când într-o bună zi nu a mai plecat deloc.

Voiam să-l întreb ce se întâmplase cu mătuşa noastră – ar fi trebuit să aibă aproape şaptezeci de ani – dar în loc de asta am spus ceva inofensiv, de genul că eram fericit că-şi găsise pe cineva şi că speram că fuseseră fericiţi împreună.

– S-a purtat destul de bine cu ea, ridică Josef din umeri, şi el a fost cel care a plătit pentru educaţia mea. Dar până la urmă, a fost un fascist.

– Erau destul de mulţi la vremea aceea, am spus eu, încercând să fiu înţelegător, dar Josef îmi aruncă o privire dispreţuitoare. Fratele meu era un om realist care vedea lumea ca pe o pastilă amară pe care nu era interesat să o îndulcească.

– Am ajuns să-l urăsc, spuse el nonşalant. I-a otrăvit mintea. Ea..., se opri şi îşi concentra atenţia asupra scrumului de la ţigară. Ea era mai bună de atât.

– Tu ţi-o mai aminteşti pe mama? l-am întrebat.

Se foi pe scaun şi se încruntă. Mă întrebam dacă nu fusesem prea direct.

– Eram mic, spuse el. Dar tu? Tu ai vreo amintire clară despre ea?

Voiam să-i pot oferi ceva, poate o întâmplare care să-i trezească amintirile, ceva ce ar putea păstra. Dar tot ce am reuşit să-i spun a fost:

– Nu mă prea gândesc la trecut.

Pentru o clipă se instală o tăcere apăsătoare. Cred că amândoi ştiam ce avea să se întâmple, aceasta avea să fie

noaptea în care ne răscoleam trecutul, şi încercam să găsim o modalitate de a ne adânci în amintiri. Era dificil, aproape dureros. Nu atât amintirile în sine, cât retrăirea lor după ce fuseseră bine ascunse atâta vreme.

În cele din urmă, Josef rupse tăcerea.

– Locuiam nu departe de aici, spuse el, la câteva străzi distanţă.

Am dat din cap neîncrezător. Băutura începea să mi se urce la cap şi mă înmuiasem.

– Ce s-a întâmplat cu casa? l-am întrebat eu.

– S-a dus. E o parte din dărâmături, îşi aruncă ţigara pe jos şi o strivi cu talpa.

– Asta e păcat, am spus eu slab. Îmi pare rău.

El dădu din cap şi îmi dădu de înţeles că nu era nimic. Mă întrebam dacă asta îmi răspundea la întrebarea referitoare la soarta mătuşii, dar încă nu mă puteam hotărî să întreb. În mod bizar, mi se părea că nu mă privea, că nu avea nici o legătură cu mine. Proprietarul se apropie de masă cu o scrumieră în mână, dar bătu rapid în retragere când Josef îşi ridică privirea spre el. Nu cred că intenţiona să-l bage în sperieţi pe tip – cred că era ceva involuntar.

– Mai ţii minte soldăţeii de jucărie? l-am întrebat, primind în schimb o privire goală. Cei cu care te-am mituit?

– Aa, da, spuse el până la urmă. Cu ei mi-ai cumpărat tăcerea. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ei.

– S-au pierdut în negura timpului, am spus eu în timp ce mai turnam un rând de schnapps. Ca multe alte lucruri.

Am început să mă gândesc la ziua aceea rece de decembrie când mama mă dusese la magazinul de jucării şi mă îndrăgostisem de soldăţeii aceia coloraţi. Mi-am amintit de tristeţea pe care o simţisem pe când ieşeam din magazin, ştiind că ea nu va admite niciodată jucării de război în casa noastră. Mi-am amintit şi încântarea pe care o simţisem când am găsit sub pomul de Crăciun un pachet cu doi infanterişti, unul albastru şi unul roşu. Mă gândeam să-i spun şi lui Josef povestea, dar n-avea nici un rost. Am

ridicat paharul.

– Pentru fratele meu mai mic, colonelul STASI, am toastat eu. Nu ştiu dacă să fiu mândru de tine sau să te împuşc.

Râse – cred că era prima dată când îl vedeam relaxat – şi ne-am dat pe gât paharele. Îşi puse paharul pe masă, miji ochii şi se aplecă spre mine.

– De ce te-ai retras? întrebă el, ochii săi cercetându-i pe ai mei. Ţi-ai pierdut convingerile?

– Nu ştiu prea mulţi spioni care să acţioneze din convingere, am râs eu.

– Nu sunt de acord cu tine, spuse el lăsându-se pe spate, în meseria noastră trebuie să ai convingeri clare. Cum altfel am putea justifica lucrurile pe care le facem? Le facem în numele unui viitor în care credem, pentru binele umanităţii. Se opri, aşteptând să-mi vadă reacţia, dar, cum nu aveam nici una, i-am evitat privirea şi am acceptat inevitabilul, servindu-mă cu una din ţigările sale. Auzisem şi eu teoria cu „binele umanităţii”, doar că nu o mai credeam.

Îmi oferi un foc.

– Eu încă mai cred că sunt de partea care trebuie a istoriei. Dar tu?

Am tras îndelung din ţigară.

– Eu nu sunt de partea nimănui.

– Dar erai, insistă el.

Voiam să schimb subiectul, aşa că am mai turnat şi cel de-al treilea rând de schnapps.

– De când ştii de mine? l-am întrebat.

– De la operaţiunea din Teheran.

– De zece ani, am spus eu, iar el ridică din umeri. Mă ţineai pentru zile negre?

– Nu mă aşteptam să ne întâlnim vreodată, dădu el încet din cap. Făcu o pauză înainte de a-mi răspunde mai pe larg. Am crezut că e mai bine ca nici una dintre părţi să nu afle despre natura relaţiei noastre, aşa că am ţinut totul pentru mine. Altfel, ar fi încercat să se folosească de asta.

– Ca acum?

– Nu te-aş fi implicat dacă ar mai fi existat vreo altă cale, spuse el aproape suficient de sincer cât să-l pot crede. Simţeam că fratele meu mă juca pe degete.

– Sper că nu crezi că poţi avea încredere în mine doar pentru că suntem fraţi, am spus.

– Cred doar că în momentul de faţă interesele noastre converg, spuse el, apoi se opri şi îmi zâmbi caustic. Trebuie totuşi să mărturisesc că eram curios... curios să văd cum ai devenit... Tu nu te-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu fratele tău?

Mi-ar fi plăcut să-i dau un răspuns cinstit, dar, în realitate, nu mă mai gândisem la el de foarte multă vreme.

– Sigur, i-am spus, m-am întrebat... Dar...

Nu-mi mai veni nimic în minte.

– Poate că ai presupus că am murit, spuse el, ar fi fost o supoziţie rezonabilă.

Poate că avea dreptate. Poate că la un moment dat începusem să-l consider mort. Sau poate că doar fusese mai uşor să-l ţin şi pe el alături de toate amintirile copilăriei, în acea ascunzătoare întunecată îngropată undeva într-un colţ obscur al creierului. Oricare ar fi fost explicaţia, simţeam că era mai bine să renunţ la subiectul ăsta.

– Chiar vrei să ştii de ce m-am retras? l-am întrebat.

– Da, vreau.

– Unul din motive a fost acela că mă săturasem să aud oameni care justifică nenorocirile pe care le provoacă, spunând că sunt pentru binele umanităţii şi că este în regulă pentru că se află de partea care trebuie a istoriei. Mi-am stins ţigara şi am adăugat: Toţi cred că ei sunt de partea care trebuie.

– Nu se pot înşela cu toţii. Una dintre tabere va câştiga.

– Sau am putea pierde cu toţii, i-am spus eu. Adevărul e că voi aveţi mai multă nevoie unii de alţii decât are altcineva nevoie de voi. Voi justificaţi ceea ce faceţi prin

faptul că o face şi cealaltă tabără. E un cerc vicios şi nu are nimic de-a face cu binele umanităţii.

– Care e celălalt motiv?

– Poftim?

– Ai lăsat să se înţeleagă că a mai fost un alt motiv pentru care te-ai retras. Care e?

– De ce vrei să ştii?

– Din curiozitate, spuse el zâmbind cu jumătate de gură. Atâta tot.

– Bine, am spus eu aplecându-mă înainte. Celălalt motiv pentru care m-am retras este faptul că sunt convins că într-o bună zi voi privi cerul albastru senin şi voi vedea o văpaie orbitoare. Cea la care ne aşteptăm cu toţii. Şi în cele câteva secunde pe care le voi mai avea până când zidul de foc mă va lovi, voi fi sigur că doar noţiunea dementă a vreunui spion despre „o idee bună” ne-a adus în situaţia asta. M-am retras ca să-mi pot spune în acele ultime momente „hei, n-a fost vina mea”.

Josef se uita fix la mine şi se foi tulburat în scaun.

– Asta te-ar face să te simţi mai bine?

– Poate, am zâmbit eu. Deşi recunosc că n-ar dura prea mult.

Îşi scutură capul neîncrezător.

– În loc de asta, de ce nu salvezi lumea?

– S-a mai încercat. Nu merge niciodată.

Josef aruncă o privire peste umăr, se aplecă şi-mi şopti peste masă:

– Ce crezi că s-ar întâmpla dacă lumea ar crede că preşedintele Statelor Unite a fost asasinat de un agent sovietic în timp ce vizita Berlinul?

– Vrei să spui că...

– Nu spun că *ar fi* asasinat de un agent sovietic, te întreb ce-ar fi dacă aşa *ar părea?* Care ar fi reacţia în condiţiile astea?

Nu trebuia să mă gândesc prea mult.

Ar fi considerată o declaraţie de război... S-ar cere

represalii – atacuri aeriene asupra ţintelor militare, posibil şi o invazie a Cubei. Ruşii ar răspunde, intrând în Berlinul de Vest, lucrurile ar scăpa de sub control... Europa în război... lansări de rachete.

Îmi aruncă o privire lungă, serioasă.

– Da, spuse el încrucişându-şi braţele. Cred că ai dreptate.

– Şi chiar dacă am, am spus eu sfidător, ce naiba ar trebui să fac eu?

Se lăsă din nou pe spate, îşi mai aprinse o ţigară şi mă privi rezervat pentru o vreme. Un zâmbet începu să-i încolţească pe buze.

– „Sunt terminat” se vaită şoricelul! se însufleţi Josef. „E un zid în dreapta şi unul în stânga, iar dacă merg înainte voi cădea în capcană!”„Dar nu trebuie decât să te întorci şi să alergi în cealaltă parte” îi spuse mâţa care-l fugărea.

– Înălţător, am spus eu. Şi care e morala?

– Morala e că e mai bine să fiu pisică.

– Să înţeleg că eu sunt şoricelul?

Scutură gânditor din cap şi suflă fumul pe nas.

– Nu. Deloc. Tu, bunul meu frate... tu eşti capcana.

11

Hotel Europa se afla la vreo trei străzi distanţă de apartamentul meu de cinci stele de la Kempinski, dar ar fi putut la fel de bine să fie pe partea întunecată a lunii. Josef mă adusese înapoi în sectorul american şi mă lăsase la magherniţa asta nenorocită, genul de loc care închiriază camerele cu ora, asigurându-mă că aici voi fi în siguranţă. Aveam în orice caz nevoie de un loc unde să mă dau la fund, fiindcă era destul de sigur că Powell şi Compania îmi puseseră deja în cârcă nişte acuzaţii false, implicând şi poliţia locală în căutarea mea. Din moment ce conducerea de la Europa nu îşi bătea prea mult capul cu detalii precum actele de identificare, puteam dispărea pentru câteva zile, ceea ce îmi era de ajuns.

Când am deschis uşa camerei m-a bufnit râsul, deşi eu eram păcălitul. Reuşisem să ajung de la un lux opulent la o sărăcie abjectă într-o singură noapte. Era o cameră de mărimea unui dulap, fără ferestre şi – judecând după mirosul îmbâcsit de tutun şi cine mai ştie ce altceva – fără aerisire, înăuntru nu se găseau decât un pat de două persoane cu multe noduri, o chiuvetă cu apă rece şi un dulăpior şubred ce adăpostea destule prosoape decolorate pentru o săptămână. Singura lampă din încăpere împrăştia o lumină anemică şi rozalie pe care o puteai lua drept o încercare patetică de a crea o atmosferă, dar al cărei adevărat scop era acela de a te împiedica să vezi prea bine cu cine faci sex, o binecuvântare pentru oricine s-ar fi afundat atât de rău în mocirlă încât să întreţină relaţii sexuale în văgăuna asta.

Eram oricum mult prea agitat pentru a dormi, chiar dacă aşternuturile n-ar fi părut aşa soioase, aşa că am coborât din nou, am trecut pe lângă recepţionerul aţipit şi am ieşit în aerul proaspăt al nopţii. Era trecut de ora 1 şi, în afară de aşa-zisele fete ce se învârteau în jurul hotelului, străzile erau pustii. Mă plimbam, fără o ţintă anume, şi am fost

până la urmă atras de luminile puternice şi vitrinele de pe Kurfurstendamm. Erau o adevărată binecuvântare după bezna în care era cufundată cealaltă parte a oraşului.

Reîntâlnirea cu fratele meu răscolise ceva în mine. Mă simţeam agitat, cumva neliniştit, de parcă undeva s-ar fi declanşat un semnal de alarmă. Bineînţeles că motive aveam destule pentru a fi tensionat, de exemplu faptul că fratele meu, agentul inamic, îmi dăduse treizeci şi şase de ore pentru a salva omenirea. Dar, incredibil, nu asta mă afecta în momentul ăla.

Josef semăna perfect cu fotografia tatălui nostru. Numai la asta mă gândeam. Nu eram deloc surprins că nu observasem asta până acum, nu mă mai gândisem la tata de ani buni. Am încercat să evoc o amintire despre el, dar era estompată, ca o constelaţie îndepărtată care dispare când îţi îndrepţi privirea spre ea. Aveam doar patru ani când fusese ucis, în ultima lună a Marelui Război.

Era o dimineaţă însorită de octombrie, una dintre ultimele zile călduroase înainte ca iarna friguroasă să se instaleze. Mama intrase în camera mea şi-mi sugerase să facem o plimbare prin parc înainte de prânz. Era un lucru pe care îl făceam de câte ori vremea ne permitea şi mie îmi făcea întotdeauna plăcere să ies din casă, să văd ce se mai întâmpla în lume. Probabil că simţisem că ceva era în neregulă, pentru că de obicei ea-mi vorbea despre pomi, despre flori, despre oameni sau păsări sau orice altceva mai întâlneam în drumul nostru, dar, în dimineaţa aceea, fusese foarte tăcută şi mă întrebam de ce.

Ea se aşezase pe o bancă cât timp eu fugărisem porumbeii şi aruncasem cu pietre în lac. Nu mai ştiu cât am stat acolo, dar îmi amintesc că mă mirasem de ce oare nu mă grăbea. De obicei ea îmi spunea ceva de genul „Haide Jakob, să vedem ce ne mai aşteaptă şi după colţ”. Când, într-un târziu, m-am întors la banca ei, întrebându-mă cum rămânea cu prânzul, am observat că plânsese. Nu reuşise

să mă păcălească cu un zâmbet.

– De ce plângi, mami? o întrebasem eu simplu.

M-a tras spre ea, strângându-mă la piept în timp ce se pregătea pentru ceea ce avea să-mi spună. După un moment se trase înapoi, ţinându-mă în continuare de mână, probabil fără să-şi dea seama cât de tare mă strângea, începu să vorbească, uitându-se drept în ochii mei.

– Papa a fost ucis, spuse ea blând, fără nici o introducere.

Buza îi tremură puţin, trădându-i emoţia, dar doar pentru o clipă.

– A murit ca un erou, a continuat ea, şi trebuie să fim foarte mândri de el.

Ştiam ce însemna asta, chiar şi la acea vârstă fragedă. Mai erau băieţi şi fete la şcoala mea şi în cartier ai căror taţi şi unchi nu aveau să se mai întoarcă nici ei din război. Dar nici măcar o clipă nu-mi imaginasem că asta i s-ar putea întâmpla tatălui meu. Părea imposibil. El era prea puternic, prea deştept şi prea plin de viaţă pentru a cădea în ghearele inamicului.

– Cum s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

– Nu ştiu, scumpul meu, spuse ea. A fost ucis într-o bătălie.

– Cine l-a ucis?

– Nu ştiu..., căută să-mi dea totuşi un răspuns pe care să-l pot înţelege. Duşmanii.

– O să-mi cumpăr o puşcă şi o să omor duşmanii când mă fac mare, am răspuns eu sfidător şi lacrimile mi se adunară în ochi.

Mă strânse şi mai tare de mână şi mă trase mai aproape de ea.

– Nu, Jakob, spuse ea ferm. Nu va mai fi nici un alt război după acesta. Papa a murit ca tu să nu trebuiască niciodată să lupţi.

Mi-am dat seama că plângeam. Era o senzaţie stranie cu care nu eram obişnuit şi care mă luă prin surprindere. Lăsasem în urmă luminile de pe Kurfurstendamm şi stăteam pe un pod întunecat de deasupra unui râu ce alerga iute sub mine. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă aflam, cum ajunsesem acolo sau măcar cât timp mersesem. Bine măcar că eram singur şi mi-am putut şterge lacrimile fără să mă simt ridicol. Dar mă simţeam ridicol oricum. Trecuseră atât de mulţi ani de la dimineaţa aceea petrecută în parc. Chiar puteam să-i resimt atât de pătrunzător pierderea după atâta vreme?

Apoi, ca din senin, o amintire pierdută îmi răsări în minte şi l-am putut vedea tot aşa de clar de parcă ar fi fost ieri. Era îmbrăcat în uniformă. O uniformă imaculată, strălucitoare şi cu cizme lucioase şi o curea lată ce mirosea a piele nouă. Se aplecase spre mine cu mâinile întinse, de parcă se aştepta să-i sar în braţe. Apoi vocea sa răsună tare şi clar, de parcă ar fi stat pe pod, lângă mine.

– Te-ai făcut prea mare să-l mai săruţi pe papa de la revedere?

Se aplecă şi mă ridică în braţe.

– Acum trebuie să fii puternic, omuleţule, îmi şoptise el în ureche. Să te ocupi de toate.

Ce simţea un băieţel într-un asemenea moment? Putea el să ştie că bărbatul care-l cărase pe umeri şi care-l fugărise prin casă până se prăbuşise epuizat de atâta râs îşi luase acum arma, pregătit să lupte, să ucidă şi eventual să moară pentru patria sa? Cum ar putea înţelege un copil aşa ceva? Totuşi, probabil că înţelesesem ceva despre semnificaţia momentului dacă păstrasem amintirea aceasta atâta amar de vreme. Mi se părea că îi simt prezenţa, acolo, lângă mine, şi lacrimile începură să mi se rostogolească din nou pe obraji.

Pentru numele lui Dumnezeu, stăpâneşte-te, mi-am spus. Nu e tocmai momentul potrivit pentru o depresie. Am încercat să mă adun, dar undeva în mine se rupsese un

zăgaz şi nu mai puteam stăvili fluviul de amintiri apărute de undeva din adâncul subconştientului. Am tras aer în piept şi am traversat podul, simţindu-mă mai bine, revigorat chiar de îndată ce am început să mă mişc. Era ca şi cum stăvilarul acela invizibil odată dărâmat, scăpasem şi de povara de a-l susţine. Am grăbit pasul şi am dat drumul imaginilor să mă copleşească.

M-am gândit la ziua în care plecasem de acasă, ultima oară când îl văzusem pe Josef. Mă uitasem doar o singură dată înapoi şi îi zărisem chipul la fereastra mansardei pe care o împărţeam. Nici unul dintre noi nu schiţase vreun gest de rămas-bun, dar mi se păruse că văd un zâmbet întipărit pe faţa lui, datorat probabil armatelor proaspăt achiziţionate pe care le ţinea strâns la piept. Apoi, odată întors cu spatele, lăsasem totul în urmă. Părinţii, pe care îi iubisem din inimă, se duseseră amândoi, dar eu nu simţeam o tristeţe sau o durere apăsătoare, doar o pustietate permanentă pe care eu o interpretasem drept hotărâre. Lumea nu mă va mai trăda niciodată aşa.

M-am gândit la drumurile diferite pe care le-am urmat în viaţă Josef şi cu mine şi m-am întrebat cum fusese el ca adolescent. Trebuie să fi avut doar paisprezece ani când venise Hitler la putere, în acelaşi an în care naziştii arseseră într-un foc de tabără cărţile „marxiste” de la Universitatea din Berlin. Ar fi putut foarte uşor să se alăture şi el gloatei, cum făcuseră majoritatea celor de vârsta lui, dar el alesese să citească cărţile. Când avea cincisprezece ani, primii evrei erau trimişi în lagăre de concentrare, împreună cu patruzeci şi cinci de mii de socialişti. Poate că se înscrisese deja în Partidul Comunist şi trebuia să se ascundă de poliţie, sau poate că simpatiile sale politice nu erau încă formate. Relaţia sa cu tatăl său adoptiv se răcise tocmai din pricina crezurilor sale. Îl trădase oare poştaşul fascist? Poate chiar îl denunţase autorităţilor? Viaţa în anii treizeci în Germania nazistă trebuie să fi fost un iad pentru un tânăr marxist. A fost probabil în culmea fericirii când,

odată ajuns în Spania, întâlnise acolo o brigada internaţională de tineri idealişti asemenea lui, gata să schimbe lumea. Şi probabil chiar credeau că vor reuşi să o schimbe.

Pentru mine, viaţa avusese un alt curs. Ajunsesem în New York în februarie 1928, după ce muncisem tot drumul până acolo pe o fregată norvegiană pe care reuşisem să mă urc de la Hamburg. Mi-a fost destul de greu în acea primă iarnă geroasă, dar până la urmă m-am adunat, am învăţat cum mergeau lucrurile şi mi-am schimbat numele în Jack. Până la mijlocul verii îmi făcusem un rost, livrând produse de băcănie pentru mici bacşişuri în zona Bowery şi dormind în Washington Square. Nu era aşa de rău când nu ploua. Am ajuns să mă împrietenesc cu alţi băieţi de vârsta mea care vânau aceleaşi bănci, şi împreună înfiinţasem „Frăţia Nopţilor din Greenwich Village”. Nu făceam nimic prea ilegal, cel puţin nimic pentru care să fim prinşi, dar aveam grijă unul de celălalt. Când serile călduroase de vară au luat locul nopţilor reci de toamnă, patru dintre noi ne-am pus banii la un loc şi am închiriat o cameră pe strada Delancey. Au fost nişte vremuri frumoase.

Curând după aceea fiecare am luat-o pe drumul său, însă frăţia îmi sări în ajutor câţiva ani mai târziu când eram în pragul disperării. Mă întâlnisem întâmplător cu Tommy LaPorta, care-mi spuse că se făceau bani buni ca taximetrist, şi că putea să mă bage şi pe mine. Când i-am spus că auzisem că puteai scoate şi douăzeci de dolari pe săptămână învârtindu-te prin Manhattan, Tommy mai că nu se prăpădi de râs. Astea nu erau orice fel de taxiuri, mă informă el, scoţând din buzunar un teanc gros de hârtii de douăzeci de dolari şi dându-mi una dintre ele. Astea erau taxiurile lui Johnny Kaye.

Johnny Kaye era un gangster desprins parcă de pe marile ecrane. Se îmbrăca ţipător şi avea o personalitate de ştie-tot. Era cel mai mare distribuitor ilegal de băuturi

din Manhattan şi conducea cel mai mare şi mai gălăgios club de noapte din districtul Broadway. Intrase în afacerea asta din întâmplare, în 1920, pe când era el însuşi taximetrist şi luase un client ce voia să fie dus până la Montreal. Preţul sărea de şaizeci de dolari, dar ajuns în Canada, Johnny şi-a dat seama că putea face şi mai mulţi bani la întoarcere. O ladă de whisky ce costa zece dolari la nord de graniţă putea fi vândută acasă cu peste nouăzeci de dolari. Până în 1930, când am început şi eu să conduc pentru el, tipul avea deja douăsprezece taxiuri ce făceau drumul ăsta de două ori pe săptămână, aducând câte douăzeci de lăzi de fiecare dată. Făceam frumoasa sumă de opt sute de dolari pe lună şi-mi însuşeam şi o lecţie importantă despre cum funcţionează de fapt capitalismul.

N-a durat mult până am început şi eu să intru în lumea bună. Kaye mă simpatiza, credea că mă irosesc în spatele volanului, aşa că mă puse să mă ocup de Kit Kat Klub de pe strada 43. În afară de atribuţiile obişnuite din orice club de noapte – mâncare, băutură, animatoare şi securitate – eu trebuia să mă ocup şi de mită, şi şantaj, în majoritatea timpului nu trebuia decât să mă asigur că plicurile doldora de bani ajungeau săptămânal la oamenii potriviţi. Dar ocazional, câte un judecător sau politician încerca să ne strângă cu uşa, iar atunci eu trebuia să-i aranjez o seară plăcută de relaxare, ce se încheia invariabil cu o fotografie a hrăpăreţului surprins într-o poziţie compromiţătoare. Aplanarea conflictului era de obicei lăsată pentru primele ore ale dimineţii. A fost o lecţie valoroasă despre psihologia umană care mi-a folosit mai târziu, când am început să lucrez pentru Companie. De fapt, erau destul de multe similitudini între modurile de operare ale celor două organizaţii.

Lucrurile au început să-i meargă prost lui Johnny Kaye după revocarea decretului de la Volstead, în 1933. Iluziile sale de grandoare au triumfat şi el s-a decis să devină producător pe Broadway, investind o avere într-un eşec

total ce o avea drept protagonistă pe prietena lui – căreia talentul îi lipsea cu desăvârşire. Dar mândria îl făcu să nu se oprească aici. A început să-şi toarne banii într-o piesă şi mai proastă, care se prăbuşi încă din seara premierei, când Johnny află că prietena lui îşi făcea de cap cu regizorul. Îl ciurui pe bietul nenorocit cu patru gloanţe de calibrul 38 şi se decise să mă scoată pe mine ţapul ispăşitor. Atunci m-am hotărât că era timpul să întorc spatele New-Yorkului.

Mi-am petrecut următorii doi ani rătăcind spre vest, încercând să atrag cât mai puţină atenţie. Făcusem praf şi pulbere deja aproape toţi banii pe care-i câştigasem cu acea afacere, şi colindam cu trenul, acceptând orice slujbă găseam. O vreme am vândut Biblii din uşă în uşă, apoi am lucrat o scurtă perioadă ca boxer profesionist în Saint Louis unde am făcut bani buni vânzând meciurile, până când am priceput că viaţa ca sac de box nu-mi oferea nici o perspectivă pe termen lung. În 1937, exact în anul în care Josef se înrolase în lupta contra fascismului din Spania, am ajuns la Hollywood. Am reuşit să obţin o slujbă de cascador şi mă bucuram de viaţă, fiind împuşcat cu gloanţe oarbe în timp ce fratele meu se ferea de cele adevărate pentru a rămâne în viaţă.

Am atins apogeul carierei mele cinematografice în 1939, jucând o scenă alături de Randolph Scott. Filmul se numea *Şerif de frontieră.* Scott îl interpreta pe Wyatt Earp, iar eu eram omul lui Curly Bill. Prima şi ultima mea frază într-un film s-a desfăşurat cam aşa:

INT. SALOON-DAY

Earp intră şi cercetează locul din priviri. Vede trei dintre băieţii lui Curly Bill stând la bar. La început, ei nu-l observă pe şerif, dar apoi unul dintre ei îl vede pe Earp stând în cadrul uşii, uitându-se fix la ei. Personajul negativ face o mişcare pentru a-şi scoate pistolul.

WYATT EARP

– Ai face mai bine să pui Colt-ul acela pe bar, prietene, încet şi fără şmecherii.

OMUL LUI CURLY BILL

– De ce nu mă obligi, Earp!

Nelegiuitul îşi scoate arma, dar nu se poate compara cu şeriful cel iute de mână, care-l nimereşte drept în inimă. Se prăvăleşte la podea, cu o mână încleştată la piept.

Eu crezusem că era cea mai bună scenă din film, dar, din păcate, ea marcase sfârşitul carierei mele de actor. La scurt timp după aceea, zilele mele la Hollywood s-au încheiat din pricina unui director iraţional de studio şi a superbei sale neveste. Dar asta e o altă poveste.

Mama se înşelase, evident. Tata nu murise pentru ca să nu mai existe alte războaie în care să lupte fii săi. Printr-o ironie a sorţii, Josef şi cu mine am ajuns să luptăm împotriva armatei pentru care îşi dăduse viaţa tatăl nostru, dar luptam fiecare în tabere diferite, purtând uniforme diferite.

Când m-am înrolat, nu ştiam că şi Josef părăsise Germania. Meditasem la posibilitatea de a-l întâlni pe câmpul de luptă, dar am decis repede să nu mă mai gândesc la asta. Ştiam că dacă aveam să mă întreb de fiecare dată dacă era sau nu fratele meu cel pe care-l aveam în bătaia puştii, voi părăsi cu siguranţă câmpul de bătălie într-un sac negru. Aşa că nu m-am mai gândit la asta. Am uitat de Josef şi am uitat de copilăria mea şi de orice altceva m-ar mai fi legat de Germania. Berlinul devenise pentru mine un simplu obiectiv militar.

Şi am procedat corect. Până la debarcarea pe plaja Omaha, primisem deja comanda unui pluton de tineri soldaţi, aşa că nu mai era loc de îndoieli. E posibil ca într-un colţ îndepărtat al minţii să-mi fi promis că, dacă

ajungeam până la Berlin, aveam să-l caut pe Josef. Dar am fost oprit de un glonţ în Ardeni, şi mi-am petrecut restul războiului într-un spital militar din Sussex. După aceea, nu mi-a mai trecut niciodată prin cap să mă mai întorc în Germania. Cred că mă desprinsesem de trecut şi nu vedeam nici un motiv pentru care să-l mai răscolesc.

Evident, tot nu l-aş fi găsit pe Josef nici dacă l-aş fi căutat. El era deja adânc sub acoperire în sectorul sovietic, pregătind terenul pentru o nouă tiranie, deşi el nu vedea lucrurile aşa. El îşi păstrase încrederea în sistemul pentru care luptase, deşi nu prea înţelegeam cum reuşise. Cum putea să nu vadă ce era atât de evident? „Tovarăşii" fratelui meu erau o rasă diferită de asupritori, dar nu aşa de diferiţi de naziştii pe care îi urâse cu înverşunare. Cred că de asta cuvintele credinţă şi orb sunt folosite deseori împreună.

Şi CIA îşi avea religia ei. Poate că agenţia era plină de indivizi nechibzuiţi, lunatici şi psihopaţi, dar ei erau adevăraţi credincioşi ce venerau altarul Capitalismului, pe care-l numeau democraţie şi libertate. Nu aveau nici o îndoială în mintea lor colectivă asupra corectitudinii cauzei. Noi eram băieţii buni, iar ceilalţi erau băieţii răi, pur şi simplu. Pentru numele lui Dumnezeu, noi aveam Coca-Cola, Forduri Mustang, Sinatra şi nenorocita de echipă Green Bay Packers! Ei ce naiba aveau?

Cât am zăcut în spitalul din Sussex m-am consolat cu o minciună. Pe atunci nu ştiam că este o minciună, nu mai mult decât o ştiuse mama când îmi spusese că tata murise pentru a pune capăt războaielor, îmi spuneam şi eu aceeaşi minciună: „De data asta chiar că nu vor mai fi alte războaie". Acum pare o naivitate, poate că aşa era şi atunci, dar, după ce omenirea trecuse prin atâtea, părea imposibil să mai luăm măcar în calcul posibilitatea de a o lua din nou de la capăt, cel puţin în timpul vieţii noastre.

Dar iată-ne, nici douăzeci de ani mai târziu, repetând aceleaşi greşeli. Sigur, ăsta era un război silenţios şi

mârşav, iar de data aceasta minciuna era că purtam războiul ăsta pentru a-l preveni pe cel ce avea să vină – unul care ar fi fost cu adevărat „războiul ce încheie toate războaiele” pentru că dacă s-ar fi declanşat, n-ar mai fi avut cine să lupte în următorul. Şi minciuna asta am înghiţit-o pentru o vreme, şi, ca să spun drept, joaca de-a capa şi spada a fost amuzantă. Dar Josef avea dreptate: îmi pierdusem convingerile. Nu în sistemul pentru care luptam, ci în oamenii care se înrolaseră pentru a-l sprijini, în tipi precum Henry E. Fisher, un bărbat inteligent a cărui logică devenise atât de bolnavă, încât ajunsese să creadă că antrenarea unui grup de cubanezi pentru a ataca nişte soldaţi americani era un act de patriotism. Pentru blestematul de bine al omenirii.

Într-adevăr, cineva trebuia să o facă, şi da, era o afacere murdară, dar cât de rău erau dispuşi să se murdărească tipii ăştia? Cât de departe ar merge? Şi-ar asasina propriul lider?

Asasinarea şefilor de stat nu era ceva nou pentru CIA. Dacă se ajungea la concluzia că uciderea unui preşedinte străin sau a unui prim-ministru servea interesului naţional, Compania nu numai că era autorizată să îndeplinească această misiune, dar era şi de aşteptat ca ea să o îndeplinească. Se numeau „Acţiuni Executive”, termen ce le conferea rezonanţa care plăcea atât de mult în cadrul Companiei.

Dar cât de dificil ar fi fost ca în minţile lor încâlcite, agenţii şi spionii să-şi fi îndreptat cruciada spre interior, în acelaşi fel în care o făcuse Fisher în Cuba? Ce-ar fi dacă congregaţia de adevăraţi credincioşi s-ar fi decis că preşedintele acţiona în detrimentul cauzei lor? Ce ar face dacă ar decide că el constituia un risc pentru siguranţa naţională, că era un bufon luat de fraier de către conspiraţia comunistă internaţională? În minţile lor ar încolţi ideea că au obligaţia – ba nu, datoria sacră – de a duce la îndeplinire misiunea aceea sordidă.

Ar fi forţaţi să-l asasineze pe preşedinte pentru a salva democraţia chiar de propriul său electorat credul.

12

Am ridicat privirea şi am văzut că ajunsesem la intrarea în clădirea în care locuia Horst. Nu o făcusem intenţionat, dar nici din greşeală. Subconştientul meu părea să fie cel care hotăra în seara aceasta.

M-am decis să mă întorc pe unde venisem, dar m-am trezit trecând pragul. Era unul din momentele acelea în care simţi în fiecare fibră că eşti pe punctul de a face ceva stupid, dar nu mai contează, pentru că o vei face oricum. De obicei, tipul acesta de comportament e un efect secundar al îmbibaţiei alcoolice asupra neuronilor, dar eu eram cât se poate de treaz în momentul acela în care stăteam acolo, prefăcându-mă că aş putea decide să rămân sau să plec.

Am sunat.

De cum am făcut-o, mă năpădi un val de regret, dar era prea târziu. Uşa se deschise şi apăru Hanna, în halatul ei de baie, deşi nu părea adormită.

– Sper că nu te-am deranjat, i-am spus eu pe un ton cât mai natural.

Ea îmi aruncă o privire piezişă şi îşi miji ochii părând mai mult curioasă decât supărată.

– Horst nu e aici, spuse ea puţin îngrijorată.

– Aha, am spus eu, prefăcându-mă dezamăgit. A ieşit în oraş?

– Aşa cred. Îmi zâmbi politicos, ţinând strâns uşa, pregătită să o închidă.

Am ezitat un moment, apoi m-am decis că ar fi mai bine să-i spun ce aveam de spus.

– Nu cred că am venit să-l văd pe Horst, am spus.

Îmi aruncă o privire lungă şi ambiguă.

– Nu eşti sigur? Îşi lăsă capul uşor într-o parte, şi mă gândeam că poate flirta cu mine, dar nu eram prea sigur.

– E una din nopţile alea, am spus eu, fără să am măcar cea mai vagă idee ce-ar fi trebuit să însemne asta.

– E foarte târziu, se încruntă ea.

– Voi pleca, am răspuns, ştiind că mai aveam doar o şansă. Dar va trebui să mă rogi tu.

Rămase neclintită preţ de câteva secunde, privindu-mă din pragul uşii, încercând să se decidă ce să facă cu mine.

– Aşteaptă aici. Îmi iau haina.

M-am plimbat în cerc timp de câteva minute, întrebându-mă ce naiba făceam, fără să obţin nici un răspuns. Aş fi dat o ladă de bani pentru o ţigară.

Hanna reapăru într-un târziu, purtând un impermeabil peste cămaşa de noapte şi având o eşarfă legată pe cap. În timp ce ne plimbam, ea privea în jos, cu mâinile ascunse în buzunare, îmi aruncă o privire furişă în timp ce-şi aranja o şuviţă de păr ridicată de sub eşarfă de o adiere uşoară. Era minunată în lumina aceea palidă.

– Nu vreau să-ţi faci o idee greşită, i-am spus eu, rupând tăcerea.

– Ce idee crezi că îmi fac? mă întrebă ea, părând uşor amuzată.

– Păi, am sunat la uşa ta în miez de noapte, te-ai putea întreba ce-o fi fost în capul meu.

– Ce-a fost în capul tău?

– Nimic. Eu...

– Nimic?

– Ei bine, nu chiar nimic. Cred că m-am gândit că ar fi plăcut să te mai văd. Ştii, mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine zilele trecute, şi...

– A, da... Cum a mers întâlnirea ta de afaceri?

– Întâlnire de afaceri?

– Nu de asta ai plecat aşa, dintr-odată? Aşa mi-a spus Horst.

– Ah, da, aşa e, întâlnirea de afaceri, am ezitat eu. Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Păi, pentru că a trebuit să plec... aşa brusc, întârziasem la întâlnirea aceea şi...

– Ai ajuns la timp?

– Nu, am minţit eu. El plecase deja.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Ne-am continuat plimbarea în tăcere, în timp ce eu încercam să găsesc o modalitate de a relua conversaţia.

– Îmi pare rău pentru Otto, a fost tot ce mi-a trecut prin cap.

– Otto?

– Maşina ta, am spus eu în timp ce ea mă privea întrebător. Volkswagenul... decapotabil? Ea habar n-avea despre ce vorbeam. Horst spunea că ai botezat-o Otto...

– Dacă aş avea o maşină, n-aş numi-o Otto, râse ea. Dar nu am maşină... Nici măcar nu am permis.

– Ah, am spus eu, forţându-mă să zâmbesc. Cred că am înţeles eu greşit.

Ea nu mai spuse nimic, dar eu mă întrebam a cui maşină o distrusesem, şi de ce îmi spusese Horst că era a Hannei. Putea să fi fost o maşină furată, desigur, dar asta nu părea să fie genul lui Horst. Dar cine ştie, poate că-l subestimam.

– Mai ai şi alte regrete? îmi zâmbi ea.

– Cred că asta e tot, i-am zâmbit şi eu. Cel puţin pentru moment.

– Bine. Atunci despre ce ai vrea să discutăm?

– Ei bine..., mintea mea se goli complet.

– A fost o călătorie profitabilă pentru tine? salvându-mă după ce mă lăsase să mă chinui doar câteva momente, în ciuda faptului că ai ratat întâlnirea aceea.

– E prea devreme ca să pot spune, dar a fost cu siguranţă o călătorie foarte interesantă.

– Berlinul este un oraş interesant.

– Da, cu siguranţă, am aprobat eu, iar apoi am continuat, surprinzându-mă şi pe mine. Aici m-am născut.

– Cu adevărat? Părea sincer surprinsă. N-aş fi ghicit. Pari atât de american.

– Am plecat când aveam treisprezece ani, am explicat eu.

– Ah.

– E un cu totul alt oraş decât mi-l aminteam eu.

Ea reflectă la asta un moment, iar apoi îşi întoarse privirea spre mine.

– Trecutul este îngropat în Berlin, spuse ea, ascuns în oamenii de aici.

Atunci mi-am dat seama de ce venisem să o caut pe Hanna. Voiam să-i spun totul. De ce, nu ştiu. Poate din pricina felului în care se uita la mine. Mă făcea să mă simt în siguranţă. Orice ar fi fost, mi-am deschis sufletul în faţa ei. I-am vorbit despre amintirile copilăriei, despre spirite şi despre sentimentele care mă asaltaseră în noaptea aceea. I-am spus chiar şi că-mi văzusem din nou fratele după toţi aceşti ani, doar că îi spusesem că era muncitor într-o fabrică şi că eu îl căutasem. M-a ascultat cu atenţie în timp ce-i descriam amintirea aceea despre plecarea tatălui meu şi îi povesteam cum îi simţisem prezenţa acolo, pe pod.

– Era spiritul lui, zâmbi ea.

– Crezi că rămân aici atât de mult?

– Nu pleacă niciodată, spuse ea blând, aproape ca pentru sine.

Înainte de a continua lăsă să treacă câteva momente, pe asfalt răsunând doar zgomotul paşilor noştri.

– Tata a fost ucis la Stalingrad. Nu-mi amintesc prea multe despre el. Îşi ridică privirea şi îmi zâmbi pe neaşteptate. Cred că spiritul lui nu s-a mai întors acasă.

Trase adânc aer în piept şi continuă.

– Horst şi cu mine mai aveam o soră mai mare. O chema Katharina..., vocea i se frânse şi îşi drese uşor glasul. Avea paisprezece ani când au intrat soldaţii ruşi în Berlin..., ezită ea şi se uită din nou la mine. Ştii ce i-au făcut.

Am dat aprobator din cap.

– Eu eram prea mică, aveam doar zece ani, dar Katharina...

Se opri, dar nu din cauză că nu mai putea continua. Cred că nu mai povestise asta niciodată şi voia să o facă corect.

– Când au venit soldaţii, noi eram ascunşi în pivniţă. Unul dintre ei, care vorbea un fel de germană stricată, i-a spus mamei să se ducă sus, împreună cu Katharina. Ea i-a implorat să o lase pe sora mea cu mine şi cu Horst, dar lor nu le-a păsat. La început au râs, apoi au ameninţat că ne omoară pe toţi dacă ele nu făceau ce le ceruseră...

Aş fi oprit-o, dar simţeam că voia să termine ce avea de spus.

– Eu am rămas cu Horst, spunându-i că totul va fi în regulă, dar eu eram sigură că soldaţii le vor... Ezită o clipă. Credeam că le vor ucide pur şi simplu şi că se vor întoarce după noi. Au trecut ore bune până când s-au întors mama şi Katharina. Mi se păruse o eternitate. Dar nu am plâns până când nu le-am văzut, căci atunci am privit în ochii surorii mele şi am ştiut că ea nu va mai fi niciodată la fel. Cum ar mai fi putut să fie?

Hanna nu aştepta ca eu să spun ceva, dar i-am spus că îmi părea rău. Se uită la mine plină de compasiune, ştiind că mi-aş fi dorit să-i pot spune ceva mai mult de atât.

– Katharina s-a sinucis două săptămâni mai târziu. Mama a găsit-o în pivniţă. Se spânzurase, în acelaşi loc unde Horst şi cu mine aşteptasem să ia sfârşit calvarul lor. Dar, bineînţeles, acesta nu s-a mai sfârşit niciodată. Mama a încercat, de dragul nostru cred, dar a murit şi ea, doi ani mai târziu.

Hanna se opri din mers şi îşi ridică ochii spre drumul din faţa noastră.

– Uite, spuse ea, ne-am blocat.

Am văzut că strada se termina brusc, întreruptă de un zid de beton de aproape zece metri înălţime. Mai văzusem zidul de la distanţă, dar avea un cu totul alt impact din perspectiva asta. Părea să ne domine, mai impozant decât adevăratele sale dimensiuni, un memento ameninţător al pericolelor ce pândeau încă lumea nebună în care trăiam.

– Îl urăsc, spuse Hanna liniştită.

– Sunt doar nişte cărămizi şi sârmă ghimpată, i-am spus

eu. Ar trebui să-i urăşti pe oamenii care l-au ridicat.

– Nu-i ştiu pe oamenii aceia, răspunse ea, eu ştiu doar zidul.

Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase din portofel o mică fotografie alb-negru pe care mi-o întinse. Îmi urmărea faţa cu atenţie în timp ce am întors fotografia către lumina unui felinar şi am studiat-o cu atenţie. Hanna stătea împreună cu un tânăr pe o pătură aşezată pe iarba unui parc, cu resturile unui picnic împrăştiate în jurul lor. Erau aşezaţi unul lângă altul, dar nu se atingeau, cu excepţia mâinilor, care li se suprapuneau aproape inobservabil pe pătură. Feţele lor exprimau relaxare şi mulţumire. Păreau fericiţi.

– Numele lui e Alfred Mann, spuse ea. E profesor, de matematică. Trebuia să ne căsătorim anul trecut, dar acum el e de partea cealaltă a zidului. Poate că şi-a şi găsit deja o nevastă.

– Nu şi dacă are puţină minte, i-am spus eu, înapoindu-i fotografia.

Îşi ridică privirea şi-mi zâmbi. Nu ştiu sigur dacă plângea sau dacă era doar ceaţa care ne învăluia cea care-i făcea ochii să sclipească aşa. Oricum ar fi fost, privirea ei sfâşia întunericul şi mă acapara cu totul.

– Nu e aşa de uşor să laşi în urmă trecutul, şopti ea.

M-am apropiat de ea, până când i-am simţit căldura trupului. Mă privi şi ea drept în ochi, fără să clipească, şi m-am întins să-i mângâi obrazul. Mi-a răspuns, închizându-şi ochii şi răsucindu-şi capul în braţele mele astfel încât buzele i se atinseră de palma mea. Nu eram pregătit pentru fiorul ce-mi străbătu braţul şi apoi întreg corpul.

M-am trezit foarte devreme, când sclipirile răsăritului treceau prin draperia veche trasă în dreptul ferestrei ei. Stăteam pe spate, gol, iar ea deasupra, cuibărită în braţele mele aproape în aceeaşi poziţie în care ne oprisem. Simţeam fineţea delicioasă a sânilor ei strivindu-se de pieptul meu şi mă gândeam că aş putea foarte uşor să o

trezesc şi să o luăm de la capăt, dar nu m-am mişcat.

Apariţia din senin a fratelui meu mă aruncase în vrie. El ştiuse foarte bine ce făcea, se străduise din răsputeri să mă dea peste cap, mă atrăsese în capcană şi mă momise, iar apoi mă luase complet pe nepregătite la cimitir. Totul fusese calculat pentru a obţine un impact maxim. Dar asta nu mai conta. Acum ştiam cum stăteam.

– Istoria ne-a aşezat în părţi diferite ale baricadei, spusese el după o tăcere de douăzeci de minute, în timp ce reintram în sectorul vestic.

Avea ochii închişi, iar capul îi era sprijinit de spătarul din piele moale al banchetei. Lumina felinarelor apărea şi dispărea în maşină pe măsură ce treceam pe sub ele, creând un efect de stroboscop pe chipul lui.

– Nu putem face nimic în privinţa asta. Dar pentru moment, deşi din motive diferite, avem acelaşi ţel. Se întoarse şi mă privi drept în ochi, subliniind importanţa acestui fapt: Kennedy nu trebuie să fie asasinat la Berlin.

– Nu cred că cineva de la Washington ar fi la fel de îngrijorat dacă KGB-ul ar încerca să-l elimine pe Hruşciov.

– Noi o facem în linişte şi declarăm apoi că a fost un atac de cord.

Era un argument bun.

– Am nevoie de un punct de pornire, i-am spus eu.

Rămase nemişcat o clipă, apoi se aplecă încet şi căută în buzunarul scaunului din faţa sa. Scoase un plic maro şi îl ţinu pe genunchi.

– N-ar trebui să vezi asta, spuse el.

– Cred că dispreţul faţă de autoritate se moşteneşte în familia noastră, am răspuns eu, fără să cred o iotă.

Oftă şi scoase din plic o foaie lucioasă pe care mi-o înmână. Era o fotografie alb-negru a unui bărbat ce stătea în faţa unui zid alb, pe care era arborat un uriaş steag sovietic. Pe fundalul roşu se distingeau clar secera şi ciocanul deja arhicunoscute. Bărbatul ţinea în mână o armă

cu lunetă, un Tokarev rusesc. Era arma unui lunetist. O ţinea milităros, cu două mâini şi avea şi un revolver prins la brâu, peste uniforma de luptă. Tipul era micuţ, cenuşiu şi cam osos. Părea fragil. Şi extrem de serios.

– E cunoscut sub numele de Aleks Kovinski, îmi explică Josef. E un polonez stabilit în Berlinul de Vest. KGB-ul l-a folosit de câteva ori în trecut.

– Nu e prea convingător, am spus eu.

– Lucrează şi pentru tabăra ta.

– Oricare ar fi aceea.

– Agenţia Centrală de Informaţii, spuse Josef sec.

– Deci asta e tabăra mea? am rămas eu impasibil. Devin din ce în ce mai confuz.

– Ştii, spuse el cu o faţă împietrită, nu te găsesc nici pe jumătate atât de amuzant pe cât te crezi tu.

– Nu-ţi face griji, l-am asigurat, nimeni nu o face.

– Kovinski a fost recrutat de CIA, continuă el. Cu circa optsprezece luni în urmă. Ni s-a părut mai util să-l lăsăm să creadă că nu ştim nimic. I s-au dat pe mână tot felul de informaţii false despre agenţii noştri din Vest, în speranţa de a crea ceva confuzie. Noi am obţinut în schimb informaţii despre cum se ocupă ei de agenţii dubli. Nimic cu adevărat important. El e insignifiant.

– Atunci de ce vorbim despre el?

– Această fotografie va ieşi la iveală după asasinat. Ea va reprezenta una din dovezile ce-l vor acuza în faţa opiniei publice. Post-mortem, bineînţeles. El este, cum spuneţi voi la Hollywood, ţapul ispăşitor.

– De unde ai obţinut fotografia asta?

– Dintr-o sursă de încredere, ezită el.

– Uite ce e Colonele, frate, oricine ai fi, dacă eşti serios în legătură cu asta, nu avem prea mult timp. Trebuie să ştiu ce ştii şi tu. Totul, fără alte măgării. Oricine ţi-ar fi dat fotografia asta trebuie să ştie ceva.

– Nu pot să spun nimic despre asta.

Dacă avea dreptate în privinţa conspiraţiei, trebuia să fie

cineva din Companie.

– Cineva din Berlin? l-am întrebat.

Josef rămase tăcut.

– Washington?

– Nu, spuse el un pic prea repede.

Existau de ceva vreme speculaţii privitoare la un agent dublu care ar fi operat din sediul central al Companiei. Contraspionajul, condus de enigmaticul demascator al spionilor James Jesus Angleton, organizase o unitate specială pentru a-l vâna pe presupusul trădător.

– Cârtiţa din Langley, am spus eu. Ai obţinut asta de la el.

Privirea Colonelului era suficientă drept confirmare.

– Cât de sus? am întrebat eu.

– Eu n-am spus nimic despre vreo o cârtiţă, răspunse el cu un aer foarte neliniştit.

Dacă asta era sursa lui „de încredere" nici nu era de mirare că nu-mi putea vorbi despre ea. Brusc, îmi veniră în minte implicaţiile acestei descoperiri.

– Eşti pe cont propriu în treaba asta, nu-i aşa? i-am spus eu.

Nu-mi răspunse şi se mulţumi să privească în continuare pe geam. „Isuse, m-am gândit eu, e singur". Spusese adevărul despre încălcarea ordinelor când îmi arătase fotografia. Sovieticii ar prefera să-l lase pe Kennedy să fie asasinat şi să fie învinuiţi pentru asta decât să-şi compromită un agent care operează la cele mai înalte niveluri în interiorul CIA. Se potrivea perfect. De ce ar fi desemnat Uniunea Sovietică un colonel din poliţia secretă est-germană să-şi recruteze fratele de mult pierdut, spion în retragere, pentru a salva lumea? Răspunsul era simplu: nu ar fi făcut-o. Kremlinul ştia de conspiraţie şi ştia şi că vor fi făcuţi răspunzători, dar alesese să rişte extincţia rasei umane decât să-şi compromită cel mai de preţ agent. Eram cu toţii la fel de nenorociţi ca şi ceilalţi. Iar Josef era şi el pe marginea prăpastiei, ca şi mine.

– Ipotetic vorbind, am spus eu blând, dacă ar exista un individ, cineva sus-pus, care ţi-a pus la dispoziţie fotografia aceasta... înseamnă că această conspiraţie de a-l elimina pe Kennedy, dacă este reală, merge până la cel mai înalt nivel al guvernului Statelor Unite.

Josef dădu uşor din cap, recunoscând că ştia deja asta.

– S-ar putea chiar, ipotetic vorbind, ca această persoană să fi fost recrutată de către conspiratori, adăugă el.

Cel puţin acum ştiam cum stăm, Josef şi cu mine. Era serios. Nu că asta m-ar fi făcut să mă simt mai bine, căci dacă aşa stăteau lucrurile atunci şi conspiraţia era reală.

– Kovinski e condus de către Iceberg? l-am întrebat eu.

– Probabil, dar el cu siguranţă nu ştie asta.

– Ştii cine se ocupă de el?

– Nu, răspunse el. Dar numele său de cod e Miel.

– Ca mielul de sacrificiu... l-am studiat chipul în fotografie. Era sfidător, neclintit, poate chiar ostil. Mai e un lucru pe care nu-l înţeleg, am spus eu.

– Doar unul singur?

Am zâmbit. Era prima glumă pe care o făcea fratele meu.

– De ce ar poza pentru o astfel de fotografie?

– Poţi să-l întrebi când îl găseşti.

– Bănuiesc că nu se întâmplă să ai o adresă?

– Nu va fi greu de găsit, îmi promise Josef. Următoarea etapă va fi mai dificil de parcurs.

Am tras pe dreapta în faţa hotelului Europa. Era la fel de minunat pe dinafară ca şi pe dinăuntru. O femeie cu o perucă de un blond platinat şi ciorapi plasă ieşi din umbră şi dădu târcoale maşinii. Cel puţin crezusem că este o femeie până ce s-a apropiat. I-am aruncat o privire ameninţătoare prin geam şi se retrase, aşteptând lângă intrarea în hotel, gata să înhaţe orice pradă.

– E în ordine dacă păstrez asta? l-am întrebat pe Josef referindu-mă la fotografie.

El dădu aprobator din cap, dar ştiam că ar fi preferat să

nu fie nevoit să renunţe la ea. Dacă ar fi căzut în mâini nepotrivite, viitorul său n-ar arăta prea luminos. Dar mai aveam nevoie de încă o frântură de informaţie.

– Cum se numeşte agentul de legătură din KGB care se ocupă de Kovinski? Josef îmi aruncă o privire aspră. Ştiu că-ţi cer cam mult, i-am spus eu, dar uite unde o să dorm eu la noapte.

– Kovinski îl ştie drept „Sasha”, spuse el, dar asta e tot ce pot să-ţi spun. De-acum eşti pe cont propriu, îmi pare rău. Aş vrea ca lucrurile să nu fi stat aşa.

– Şi eu la fel, am spus eu, deschizând portiera şi coborând din maşină.

El se aplecă spre mine cu mâna întinsă.

– Mă bucur că ne-am întâlnit.

– Şi eu, am spus şi i-am strâns mâna.

Pe când urmăream maşina îndepărtându-se, mi-a trecut prin minte că ultima dată când ne strânsesem mâinile fusese în noaptea în care murise mama.

Am auzit ceva ca nişte şuşoteli în faţa uşii. Vocea se auzea foarte slab, aşa că nu puteam fi sigur dacă venea din sufragerie sau se auzea prin perete, din apartamentul vecin. M-am uitat la Hanna care încă dormea, pieptul tresăltându-i ritmic cu fiecare respiraţie. Mi-am eliberat cu blândeţe braţul de sub corpul ei, înlocuindu-l cu o pernă şi ridicându-mă uşor pe marginea patului. Ea se foi când m-am ridicat, îşi îngropa nasul în pernă şi se întoarse pe partea cealaltă.

Hainele noastre erau împrăştiate pe podea, de la uşă până în dreptul patului. Mi-am tras boxerii pe mine, apoi şosetele şi tricoul. Tocmai îmi puneam şi pantalonii, când am văzut-o urmărindu-mă cu privirea.

– Pleci? mă întrebă cu o voce somnoroasă.

– Am ceva de făcut.

– O altă întâlnire?

– Ceva de genul ăsta, i-am spus eu apropiindu-mă de ea

şi aşezându-mă pe pat. Am mângâiat-o uşor pe obraz şi îi făcu la fel de multă plăcere ca şi prima oară când o atinsesem.

– Ascultă, i-am spus, eu o să...

– Şşşt, îmi atinse buzele cu vârful degetului. Nu spune nimic... E în regulă. Nu regret deloc.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte, apoi am plecat, fără să mă mai uit înapoi.

Horst era întins pe canapea, complet îmbrăcat şi cât se poate de treaz, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea.

– Văd că tu şi Hanna v-aţi cunoscut mai bine, zâmbi el puţin cam prea relaxat. Te rog să nu te simţi jenat. E ceva firesc.

– Eu nu sunt jenat, am spus eu. Tu eşti?

– Nu, răspunse el ridicând din umeri. Vrei o cafea?

I-am spus că aş vrea şi am profitat de ocazie să mă uit prin cameră cât timp era el în bucătărie. Am observat că telefonul fusese mutat pe o măsuţă de lângă canapeaua pe care stătuse Horst. Asta ar explica şuşotelile pe care le auzisem, dar poate eram doar paranoic. Chiar dacă ar fi vorbit la telefon, putea să-şi fi sunat vreo prietenă – sau vreun alt hoţ de maşini, dacă tot veni vorba.

Mi-am luat pantofii, care erau exact în faţa uşii, şi m-am aşezat ca să-i încalţ, dar am rămas blocat când mi-am zărit haina. Zăcea mototolită pe jos, în spatele canapelei, cu plicul maro pe jumătate ieşit din buzunarul interior. Fusese scos şi pus la loc în grabă? Posibil, dar nu puteam fi sigur, încercam să-mi amintesc unde-mi lăsasem haina în seara precedentă, dar, întrucât Hanna era cea care mă dezbrăca, nu fusesem prea atent la asta.

– Sper că nu e prea dulce, zise Horst, intrând cu o ceaşcă mult prea plină de cafea. Nu ştiam cât de dulce o vrei.

– De fapt, trebuie să o lăsăm pe altă dată, i-am spus eu. Nu-mi dădusem seama cât s-a făcut ceasul. Mi-am ridicat haina de pe podea, lăsând plicul să cadă şi m-am îndreptat către uşă.

– Ai uitat ceva, strigă Horst în urma mea. M-am întors şi el îmi dădu plicul. Ar putea fi ceva important.

– Nu tocmai, am spus eu, dar eram destul de sigur că ştia deja ce e înăuntru după felul în care evitase să-l privească. Poate că era doar o hoţie inocentă şi era şi el dezamăgit că nu era plin de bancnote de o sută de dolari.

Dar poate că nu.

13

Fratele meu avusese dreptate, Kovinski nu era greu de găsit. De fapt, era un spion trecut în cartea de telefoane. Trecusem pe lângă un telefon public la câteva străzi de apartamentul lui Horst şi al Hannei şi mă decisesem să încep de acolo, să văd dacă aveam noroc. Şi iată-l acolo – „Kovinski, A.”, înghesuit între „Kosche, G.” şi „Krause, H.”. Am rupt pagina, am băgat-o în buzunar şi am sărit într-un taxi.

Pe drum m-am uitat bine la fotografie şi i-am studiat faţa, gândindu-mă cum ar trebui să-l abordez. Tipul era un papagal, genul de clovn care credea că joacă pe mai multe fronturi, în timp ce el era de fapt cel jucat pe degete. Probabil că o va face pe durul la început, dar va renunţa repede dacă-l presez un pic. Aveam o idee despre cum să-l îmbârlig, dar nu aveam de gând să-mi pierd vremea dacă nu ţinea. Nu aveam nici timp şi nici răbdare pentru asta.

Kovinski locuia într-un cartier cu chirii mici, într-un pâlc de blocuri înalte din beton construite în stilul arhitectonic al lui Iosif Stalin. Blocurile erau ridicate în jurul unei grădini jalnice, care fusese probabil plănuită ca o veritabilă oază urbană unde locatarii ar fi putut scăpa din apartamentele lor şterse şi înghesuite, dar care ajunsese un petic pustiu de praf şi buruieni. Nu se vedea nici picior de om.

I-am plătit lui Melik, taximetristul meu turc, dublu faţă de cât arăta aparatul şi i-am spus să-l lase să meargă în continuare. Melik era un tânăr imigrant cu ochi scânteietori şi care vorbea o engleză ce putea fi înţeleasă. El dădu aprobator din cap când i-am spus să mă urmeze de la o distanţă decentă dacă mergeam undeva. Am găsit blocul lui Kovinski şi am sunat la soneria pentru apartamentul 5C.

– *Wer ist es?* se auzi o voce prin interfon.

– Îl caut pe Aleks Kovinski, am spus eu. Trecu o secundă în tăcere înainte ca el să răspundă, de această dată într-o engleză cu un puternic accent străin.

– Cine îl caută?

– Caut un miel rătăcit, am spus eu, ştiind că asta ne va scuti de multe alte tâmpenii. Urmă o pauză şi mai lungă.

– Eu vine jos, spuse el într-un final.

Afară era o zi splendidă de iunie, însorită şi luminoasă, dar completa lipsă de viaţă a zonei îţi cam dădea fiori. Mi se părea că sunt urmărit, dar am îndepărtat gândul. Mi-am spus că erau doar emoţiile dinaintea acţiunii. Când apăru, Kovinski nu se opri deloc, zbură pe uşă afară şi apoi trecu repede mai departe chiar pe lângă mine. L-am ajuns din urmă după câţiva metri.

– Cine eşti? întrebă el, aruncându-mi o privire fără să încetinească deloc pasul.

– Un prieten.

Îmi aruncă o privire urâcioasă, şi pe bună dreptate.

– Ai un nume?

– Nu unul pe care trebuie să-l ştii.

– Ce mai prieten, spuse el ironic.

– Poate că singurul tău prieten.

– Ce vrei?

– Să vorbim.

– Dă-i drumul, spuse el. Vorbeşte.

– Putem să mergem ceva mai încet?

Se mai relaxă puţin şi mă cercetă cu atenţie. În mare era cam cum mă aşteptasem să fie, poate şi mai şi. Nici nu-i făcusem încă „bau”, iar el era deja gata să sară în sus.

– Nu trebuie venit nimeni aici, spuse el. Ei nu spus la tine?

– Cine sunt „ei”?

Se opri din mers, se uită la mine şi se încruntă. Spusese prea mult şi îşi dăduse seama de asta.

– Pentru cine lucrezi? ceru el să ştie.

– Pentru cine lucrezi şi tu, i-am zâmbit eu.

– Tu faci greşeală, scuipă el făcând un pas înapoi. Poate tu cauţi la altcineva.

– Tu eşti „mielul”, nu-i aşa?

– Tu găsit alta persoană. Se întoarse şi o luă înapoi spre blocul în care locuia.

– Ce păcat! am strigat eu după el. Căci Aleks Kovinski pe care-l caut eu are nevoie de ajutor.

– Du-te naibii! strigă el în urmă.

– Ţi-ai văzut vreodată poza în ziar? El nu se opri. Am scos plicul din buzunar şi l-am fluturat prin aer. Mă gândeam că ai vrea s-o vezi pe cea care îţi va însoţi necrologul!... Ştii ce e un necrolog?

Se pare că ştia, căci se opri din mers şi se întoarse. Am scos fotografia din plic şi i-am arătat-o.

– Uită-te, i-am spus. Ar trebui să ajungă în ediţia de seară a ziarelor de mâine. Ezită, neştiind ce să înţeleagă din toate astea. Căci dacă nu vorbeşti acum cu mine, mâine va fi ziua în care vei muri.

– Arată-mi, îmi ceru el, apropiindu-se. I-am făcut pe plac, dar fără să-i dau în mână fotografia, întreg corpul păru să i se arcuiască când se văzu cu arma în mână în faţa steagului.

– Nu e cea mai reuşită poză a ta, i-am spus eu în glumă, dar e cu siguranţă concludentă. Revolverul de la brâu a fost o găselniţă potrivită.

– De unde avut asta? întrebă el cu o voce tremurătoare.

– Cineva cunoscut ţie mi-a dat-o, i-am răspuns eu, iar el se uită pieziş la mine.

– Cine?

– Ce ar fi să-ţi fac cinste cu cafea?

M-a condus spre un bar de după colţ, unde am comandat două cafele şi ne-am aşezat la o masă şubredă de lemn, departe de fereastră. Nu prea erau clienţi, doar un bătrân şi câinele său şchiop, care păreau să se fi aciuat acolo pentru restul zilei. Kovinski scoase un pachet de ţigări fără filtru şi se apucă nervos să pufăie dintr-una. Cum nu încăpea în discuţie să-i cer şi eu una, m-am convins că de fapt nu eram interesat.

– Nu e eu, spuse el.

– Ce nu eşti tu?

– Poza asta... Nu e eu, spuse el iar, bătând din genunchi ca fasolea mexicană.

– Eşti puţin cam prea nervos pentru meseria asta, nu-i aşa? i-am spus eu.

– Ce meserie?

– Cea în care joci de ambele părţi ale baricadei. Nu ai tocmai nervi de oţel.

– Du-te naibii, spuse el şi se rezemă de spătar, începând să sufle cerculeţe de fum, ca să-mi demonstreze că era cât se poate de liniştit.

– Da, ai mai spus asta.

– Nu ştiu poza asta. Nu e eu.

– Şi asta ai mai spus.

– E adevăr, ridică el din umeri.

Am scos iarăşi fotografia, şi am jucat un mare teatru tot uitându-mă de la el la fotografie, şi de la fotografie la el.

– În orice caz, arată ca tine, i-am spus eu.

– E fals, spuse el încercând să pară plictisit. Capul meu poate, nu restul. Aruncă o privire îngrijorată către bătrânul cu câinele. Se uita oriunde, numai în ochii mei nu.

M-am mai uitat încă o dată la fotografie. Mie mi se părea destul de reală, dar ce ştiam eu? Dacă era un fals, era unul al naibii de bun. Într-adevăr mi se păruse că şocul lui Kovinski când o văzuse fusese real. Însă, Kovinski era un mincinos înnăscut. Până la urmă, oricum nu prea conta. Falsă sau nu, scopul său era acelaşi.

– Ţi se înscenează ceva, Aleks, i-am spus eu. Dacă fotografia e într-adevăr un fals, atunci ar trebui să-ţi fie cu atât mai limpede.

– Eu nu ştie nimic.

– Pot să te ajut, dar numai dacă vei coopera.

Îmi suflă fumul în faţă, ceea ce era o tâmpenie inimaginabilă. Îmi venea greu să cred că tipul supravieţuise atât de mult în jocul pe care-l juca. Dar, bineînţeles, viitorul

lui nu era prea roz.

– Dacă mă ridic de pe scaunul ăsta, mâine eşti mort, am zis eu. Spune-mi ce vrei să fac.

– Asta e rahat, spuse el stingându-şi ţigara, piciorul încă zvâcnindu-i.

– Ai văzut fotografia.

– Şi ce? O poză! Poate tu l-ai făcut!

– Haide, Aleks, sper că eşti mai isteţ de atât. Ştii foarte bine cine a făcut-o. Să-ţi spun de ce au făcut-o?

Îşi dădu capul pe spate şi se uită fix la mine. Am aşteptat.

– OK... spuse el într-un sfârşit. Tu spui.

– CIA plănuieşte asasinarea unui oficial din guvernul vest-german, i-am spus eu. Va avea loc mâine, în timp ce Kennedy e la Berlin. Fotografia face parte dintr-un plan prin care îţi înscenează ţie tot. Se pare că tu vei fi ţapul ispăşitor.

Îngheţă. Până şi piciorul i se opri din bâţâială. Se aplecă spre mine.

– CIA americană să ucidă un oficial vest-german?

– Aşa e. Nu puteam să-i spun că ţinta era Kennedy, aşa că scornisem povestea asta în taxi, în timp ce veneam spre el. Şi dacă avea deja vreo bănuială că i se înscenează ceva, atunci îi va părea adevărată.

– Eu nu crede..., scutură Kovinski din cap. De ce face ei asta? CIA este aliat cu Germania de Vest.

– Americanii au impresia că vest-germanii se cam trag de şireturi cu ruşii. Ideea e să pară că oficialul a fost asasinat de un agent KGB. Şi tu eşti ăla.

– Rahat, spuse e, aplecându-se înainte.

– Pe cât pariezi că în fotografia asta ţii în mână arma crimei?

– Eu nu văzut niciodată arma asta!

– Sigur, eu te cred, dar de mâine nu vei mai fi prin preajmă ca să lămureşti aspectul ăsta. Vei fi ucis în timp ce încerci să fugi, probabil de vreun poliţist care lucrează

pentru ei.

Bietul nenorocit stătea acolo cu o expresie de nedumerire întipărită pe chip. Încerca să pună totul cap la cap, dar îi fugea pământul de sub picioare. M-am aplecat şi i-am aplicat lovitura finală.

– Sasha ştie că ne-ai trădat, i-am şoptit eu. Ştie că ai lucrat pentru americani.

Kovinski se făcu alb ca varul.

– Dar tu...? Cum...? Părea neajutorat, cu adevărat pierdut.

– Eu lucrez pentru el, i-am spus, sorbind din cafeaua neagră.

– Sasha te-a trimis? mă întrebă el pe nerăsuflate. Ce crede..?

– Nu crede, Aleks. Ştie. De unde crezi că ţi-am aflat numele de cod de la CIA? Sasha are oameni peste tot, tu ar trebui să ştii asta. Eu sunt unul dintre ei.

– Eu nu spus niciodată nimic important... Jur! Niciodată! spuse el cu o sinceritate disperată.

Îmi întorcea stomacul pe dos să-l văd cum se agită, aşa că i-am curmat suferinţa.

– Sasha e dispus să-ţi mai acorde o şansă, i-am spus eu. Să te revanşezi.

– Orice..., spuse el devenit deodată nerăbdător să-mi facă pe plac. Tu spui ce să fac şi eu fac!

În faza asta, aş fi putut să-i cer şi numele agentului de legătură de la CIA. Dar oricât de speriat ar fi fost, tot ar fi putut să încerce să mă îmbrobodească sau să tragă de timp. Ăsta era caracterul lui. Chiar dacă ar fi jucat corect, tot n-ar fi ştiut numele adevărat al tipului, aşa că trebuia să risc.

– Vreau să-l contactezi, i-am spus. Aranjează o întâlnire, cât mai curând posibil, în dimineaţa asta. Spune că e o urgenţă. Poţi s-o faci?

– Cred că da.

– Spune-i că ai fost deconspirat, că ruşii au aflat de tine,

dar îţi mai acordă o ultimă şansă. Spune că ai fost trimis să obţii informaţii despre un plan de asasinat, că KGB-ul ştie că cineva va fi ucis – ei nu ştiu cine sau când, dar sunt siguri că e vorba de cineva important. Nu scăpa nici o vorbă despre mine sau despre fotografie. Spune-le doar că dacă nu-ţi dau o informaţie cu care să te întorci vei fi ucis. Ai priceput?

Dădu din cap.

– Spune-mi.

– Sasha a aflat că eu e agent dublu, dar mai dă o şansă dacă obţin informaţie... despre plan de asasinat pentru om important, dar el nu ştiut cine.

– Şi despre fotografie?

– Spun nimic.

– Şi ce se întâmplă dacă te întorci cu mâna goală?

– Sunt ucis.

– Aşa e. Foarte bine.

Înghiţi în sec.

– Probabil o să te trimită înapoi cu nişte prostii, i-am spus eu, ştiind că la fel de bine puteau să-l lichideze şi să-şi găsească un alt fraier, dar el nu trebuia să ştie asta. Sau poate că ştia şi încerca să-şi dea seama de care parte ar fi avut mai multe şanse, fără să priceapă că orice ar fi făcut era terminat.

Singura întrebare era doar cât de mult putea să întârzie inevitabilul.

– Ne întâlnim din nou aici, azi la ora 16, i-am spus. În regulă?

– Da. La ora 16, repetă el.

– Bine. Atunci asta e. M-am ridicat.

Mă apucă de mânecă pe când mă îndepărtam de masă.

– Spune-i lui Sasha că eu face treabă bună pentru el, spuse el într-un mod jalnic.

I-am aruncat o privire şi îmi dădu drumul.

Melik era parcat undeva în josul străzii. M-am urcat şi l-am bătut pe spate.

– Bine lucrat, i-am spus. N-a trebuit să aşteptăm prea mult, căci Kovinski ieşi glonţ din bar şi alergă ca un şobolan în josul străzii, pe lângă maşină. M-am lăsat în jos pe banchetă până trecu de noi.

– Îl urmărim? întrebă Melik.

– Îl urmărim, i-am confirmat eu. El întoarse, încet şi frumos, mergând uşor, la o distanţă considerabilă în spatele omului nostru. Mă întrebam dacă toţi taximetriştii din Berlin erau atât de experimentaţi în arta supravegherii.

Kovinski nu mă dezamăgi, se îndreptase direct spre un telefon. Singura mea grijă era să nu-l fi fiert prea rău şi să nu cumva să fugă speriat. Contasem pe faptul că va fi suficient de isteţ să-şi dea seama că nu avea unde să fugă, şi se părea că am avut dreptate. Mă gândeam că totul mersese ca pe roate. Povestea lui Kovinski avea să agite un pic spiritele. Poate vor face chiar un pas greşit, în cel mai rău caz, măcar mă va conduce la cercul lor. Ce voi face după aceea nu aveam nici cea mai vagă idee. Probabil că va trebui să cânt după ureche, ca de obicei. Trebuia totuşi să recunosc că îmi plăcea la nebunie revenirea mea în joc.

Vreo oră mai târziu am tras în faţa unui mic „cinematograf de artă”, bizar amplasat în centrul unui cartier rezidenţial cu multă vegetaţie, care altfel ar fi trecut drept un cartier tipic al clasei de mijloc. Nu avea nici o firmă luminoasă, doar câteva trepte ce coborau din trotuar către un panou discret pe care era afişat filmul care rula, *Schmutziger Engel* (o traducere neşlefuită ar fi „îngerii obsceni”). Era locul ideal de întâlnire pentru cei cu înclinaţii clandestine – filmul rula încontinuu, iar clienţii îşi vedeau liniştiţi de treburile lor, ca să spun aşa. Kovinski schimbase trei autobuze pentru a ajunge aici şi, din câte îmi dădeam eu seama, nu ne observase. Se uită la ceas, se grăbi să coboare pe scări şi dispăru înăuntru.

Aveam o mare dilemă. Oricare ar fi fost cerinţa publicului pentru filme în care îngerii făceau sex, locul era

inevitabil gol la ora aceea, aşa că dacă aş fi intrat, aş fi fost probabil deconspirat, ceea ce ar fi stricat totul. Pe de altă parte, oricine, chiar şi cu un creier de găină, putea să-şi dea seama că Aleks Kovinski era un risc din punct de vedere al securităţii şi ar fi pregătit o altă ieşire, pentru cazul în care cineva ca mine l-ar fi urmărit şi ar fi supravegheat intrarea. Dacă stăteam să-l aştept, puteam foarte bine să-l pierd şi aş fi luat-o iar de la început.

– Ai o şapcă? l-am întrebat pe Melik, care scoase o pălărie pescărească neagră cu care a trebuit să mă mulţumesc. Am luat-o şi i-am spus să mă aştepte, deşi ştiam că n-ar fi plecat nicăieri acum că aparatul ajunsese la aproape şaptezeci de mărci.

Am coborât treptele şi am intrat în clădire. Holul, dacă-l puteam numi aşa, era cufundat în întuneric, singura sursă de lumină provenind de la ghişeul de bilete. Acesta fusese o garderobă care acum găzduia o tânără cu unghiile vopsite într-un roz strident care citea un exemplar din *Der Spiegel* sub o lampă de bronzat în forma unei femei goale.

– *Zwei Mark funfzig*, spuse ea, ridicând privirea fără să-şi mişte capul. I-am întins banii şi ea îmi împinse un bilet. Am observat că revista era deschisă la un articol despre alegerea unui nou papă, în urma decesului de la începutul lunii al lui Ioan al XXIII-lea. Mi-am amintit că citisem atunci că turul european programat de Kennedy, care includea şi o oprire în Roma pentru o întâlnire cu Sfântul Părinte, fusese amânat. Preşedintele, nedorind să scape şansa de a fi binecuvântat de şi fotografiat cu – Sfinţia Sa, îşi reprogramase pur şi simplu turul cu o săptămână mai târziu şi anunţase că era nerăbdător să se întâlnească cu noul Suveran Pontif, presând astfel colegiul cardinalilor să ia o decizie grabnică privind succesorul acestuia. Din articol reieşea că aceştia nu-l dezamăgiseră, trimiţând fumul alb în văzduh într-un timp-record de numai două zile.

Fata îmi interpretă greşit interesul şi-mi aruncă repede o privire care spunea „nici să nu te gândeşti să intri în vorbă

cu „tine” înainte de a întoarce pagina. Nu cred că avea mai mult de şaisprezece ani. Dacă ar fi trăit în State, ar fi ascultat discuri cu Ricky Nelson şi ar fi visat la balul bobocilor.

M-am îndreptat către camera de vizionare de la subsol. Era mică – cam douăsprezece rânduri a câte zece scaune fiecare, cu un culoar de acces pe mijloc. Mi-am tras pălăria cât mai mult pe frunte şi m-am aşezat pe un scaun de lângă uşă, uitându-mă în jur. Subestimasem puterea de atracţie a filmului, împrăştiaţi prin sală erau vreo douăzeci de fani avizi ai îngerilor, în diverse stări de conştientă. Cel puţin unul dintre ei sforăia. Sau speram eu ca zgomotul acela să fie un sforăit.

Kovinski şi agentul său de legătură nu erau greu de reperat, erau singurul duo dintr-o sală în care toţi erau neînsoţiţi. Stăteau cuibăriţi lângă perete, cam la jumătatea sălii, dar pe partea cealaltă. Kovinski se apleca spre tip, vorbindu-i animat şi nelăsându-mă să-i văd faţa.

Mi-am îndreptat atenţia spre ecran. Imaginea era foarte proastă, dar puteam vedea în pelicula alb-negru că era vorba de o noapte luminată doar de lună. Două blonde cu aripi de carton prinse pe spate erau întinse în grădina unei case impozante, delectându-se angelic una pe alta. Din când în când, imaginea se concentra asupra uneia dintre statuile de marmură ce stăteau martore ale scenei, ceea ce bănuiesc că le permitea spectatorilor să pretindă că vizionau o operă de artă.

Kovinski devenea zgomotos. Nu auzeam ce spunea, dar nu suna a bine. Era agitat, ridicând pretenţii. Probabil că stricase totul vorbind despre fotografie. Mă gândisem că ar fi putut să o facă, şi chiar dacă-mi doream să n-o fi menţionat, ştiam că era mai rău pentru el decât pentru mine. De fapt, ar fi putut fi chiar mai bine pentru mine. Nu era nici o şansă ca tipul ăsta, indiferent cine era, să-l lase pe Kovinski să plece după ce menţiona fotografia. Ar fi trebuit să-l pună la păstrare, şi era chiar interesant de

văzut unde.

Începeau să atragă atenţia asupra lor. Un tip din faţa lor se tot uita insistent la ei şi îi spuse până la urmă lui Kovinski să facă linişte. M-am lăsat în jos în scaun şi îmi ţineam ochii aţintiţi la îngerii care gemeau, îl puteam vedea pe însoţitorul lui Kovinski cum începea să devină din ce în ce mai agitat uitându-se în jur, ca să vadă cum stăteau lucrurile. Cu colţul ochiului l-am văzut aplecându-se şi şoptindu-i lui Kovinski probabil ceva de genul „hai să ieşim naibii de aici”. Când cei doi s-au îndreptat spre ieşire am reuşit în sfârşit să-i văd faţa agentului de legătură. Alături de Kovinski mergea vechiul meu prieten Pui de Urs Andy Johnson, de la Beretele Verzi din Texas.

Trebuiau să treacă chiar pe lângă mine, la doar câţiva centimetri. La dracu’! De ce naiba nu aşteptasem afară? Şi de ce mă aşezasem chiar la marginea rândului? Îngerii se apropiau de orgasm şi mă rugam ca scena să nu culmineze cu o lumină înălţătoare. Eu aveam nevoie de întuneric.

Mi-am aplecat mult capul astfel încât pălăria să-mi acopere cât mai mult din faţă. Dacă eram prea evident camuflat, n-aş fi făcut decât să le atrag atenţia, iar inima îmi bătea atât de tare, încât mi-era frică că or s-o audă şi ei. Nu puteam fi sigur, dar mi se păruse că Kovinski mă văzuse şi îşi mutase apoi repede privirea în altă parte. Era atât de neîndemânatic că mă temeam ca Johnson să nu-şi fi dat seama, dar nu se întâmplă nimic. Trecură pe lângă mine şi ieşiră pe uşă. Am respirat uşurat, am numărat până la treizeci şi apoi m-am ridicat din scaun şi i-am urmat.

Holul era pustiu, cu excepţia fetei.

– Cei doi bărbaţi... am spus eu grăbit, unde s-au dus?

– Afară, spuse ea cu un aer studiat de plictiseală.

– În ce parte?

Îşi ridică capul şi-mi aruncă un zâmbet afectat care nici n-ar fi trebuit să fie în repertoriul ei încă.

– E vreo altă ieşire? Am mai întrebat-o eu în grabă, înţelegând că dacă Johnson avea o maşină parcată afară

eram terminat. Nu mă gândisem la toate aspectele, cântam prea după ureche.

– Ieşirea din spate e închisă pentru public, ridică ea din umeri.

M-am scotocit prin buzunare, am scos câteva bancnote mototolite şi i le-am aruncat pe tejghea. Ea se uită la ele, apoi din nou la mine, aşteptând mai mult.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui, i-am zis eu făcând un pas către ea.

Fata zâmbi, un zâmbet un pic nervos, iar apoi îmi arătă spre draperia de catifea de pe peretele opus.

– Acolo, spuse ea în timp ce-şi îndesa banii în sutien, e deschisă.

Am tras draperia la o parte, am împins uşa şi am păşit în aleea îngustă dintre două clădiri.

Apoi totul se întunecă.

14

M-am trezit într-un pat tare dintr-o cameră necunoscută, revenindu-mi din gaura aceea neagră, pricepând că mai sunt încă în viaţă, fapt ce deveni din ce în ce mai puţin satisfăcător pe măsură ce durerea care-mi pulsa la baza craniului îşi croia drum spre partea conştientă a creierului. Am făcut o încercare nechibzuită de a-mi ridica capul, mi-am dat seama de greşeala acestei mişcări şi l-am lăsat să-mi alunece înapoi pe pernă. Cred că am gemut.

– Îşi revine, spuse cineva.

Ochii mi se deschiseră brusc şi l-am recunoscut pe Andy Johnson – puţin neclar – stând în cadrul uşii. Începusem să-mi amintesc ce se întâmplase înainte de a-mi pierde cunoştinţa şi mă întrebam cât timp se scursese de când îmi aplicase lovitura aceea îngrozitoare de karate.

– Cu asta cred că sunt deja două cu care îţi sunt dator, am mârâit eu, ridicându-mă într-un cot şi căutându-mi cucuiul. Era foarte dureros şi am scâncit când am găsit locul unde mă lovise.

– La trei eşti eliminat din joc, spuse el cu accentul lui sudist în timp ce Sam valsa înăuntru, urmat de Powell.

– Cum ţi-e capul? se interesă Sam.

– Doare, am mârâit eu.

– Orgoliul e vătămat, fără îndoială, rosti Powell dispreţuitor, sunetul vocii ironice adăugând şi o stare de greaţă la lista mea în continuă creştere de plângeri. Am observat că avea plicul meu în mână.

– Să vă ia dracu’ pe toţi, am zis eu şi m-am ridicat în şezut pe salteaua goală, simţindu-mă mai puţin vulnerabil într-o poziţie verticală. Era o cameră stearpă – patru pereţi, patul, o masă, două fotolii şi un microfon ascuns.

– Unde suntem? am întrebat.

– Într-una din casele noastre conspirative sigure, îmi răspunse Sam.

– Ciudat, am spus eu frecându-mi gâtul, eu nu mă simt

prea în siguranţă.

Johnson ieşi uşor şi închise uşa în urma sa. Powell îi luă locul într-unul din cele două fotolii, rezemându-se cu un zâmbet de autoapreciere clar întipărit pe chip, în timp ce Sam se tot plimba de colo colo. Făcu câteva ture între pat şi uşă înainte de a începe distracţia.

– Ce naiba, Jack?

– Ar trebui să răspund la asta?

– Lucrezi de partea cealaltă. Ei sunt băieţii cei răi, fir-ar să fie!

– Băieţii răi există în toate formele şi mărimile, am spus eu, aruncând o privire către Powell.

– Şi cu Colonelul cum e?

– Ce-i cu el?

– Ultima oară când am verificat, el era duşmanul.

– Uite ce e, Sam, i-am spus eu deşi eram conştient că mă oboseam degeaba atât timp cât Powell era în încăpere, însă ceva tot trebuia să spun, Colonelul crede că există o conspiraţie împotriva lui Kennedy. Nu ştiu cine, cum sau de ce, dar nu cred că ne duce cu zăhărelul. Are argumente puternice...

– Te referi la asta? întinse mâna, iar Powell îi dădu fotografia cu Kovinski.

– Asta e doar o parte.

Sam făcu o pauză şi îmi aruncă o privire nemulţumită. Se întoarse cu spatele, îşi scoase o havană din buzunar şi o aprinse încet, îl aşteptam.

– Dacă mai ai şi altceva, Jack, ar fi mai bine să-mi mai repede, spuse el într-un final.

– Nimic solid, i-am zis eu, ştiind că nu puteam spune nimic despre sursa prin care parvenise fotografia, cârtiţa de la Langley. Aş putea să o fac mai târziu, dar nu cât timp informaţia ar putea să conducă la Josef, şi în nici un caz în faţa lui Powell.

– Ce ar trebui să dovedească fotografia asta? rosti Sam din spatele unei perdele de fum.

– Nu ţi se pare că e puţin ciudat ca un tip care lucrează pentru KGB să pozeze pentru o astfel de fotografie?

– Kovinski susţine că e un fals, se amestecă Powell.

– Şi asta ce-ţi spune? am sărit eu.

– Mi-e teamă că tu eşti cel care răspunde la întrebări, zâmbi el mândru.

– Ce-ar trebui să ne spună asta, Jack? ceru Sam să ştie.

– Că cineva s-a chinuit serios pentru a-l face pe Kovinski să pară un criminal comunist nebun.

– Kovinski crede că ruşii îi înscenează ceva, se băgă iarăşi Powell.

– Tu crezi că KGB-ul a aranjat poza asta pentru a se implica pe ei înşişi?

– Kovinski spune...

– Kovinski o să spună orice crede el că vrei să auzi, l-am întrerupt eu, pierzându-mi răbdarea. M-am uitat spre Sam căutând un sprijin, dar Powell preluase frâiele. Sam se retrăsese mai în spate, se sprijinise de perete şi îşi fuma trabucul, ascultându-ne.

– De ce i-ar înscena KGB-ul ceva lui Kovinski? am insistat eu.

– Pentru că au aflat că lucrează pentru noi.

– Atunci de ce s-ar mai fi chinuit să-l facă să pară a fi unul de-ai lor, cu steagul şi puşca rusească? E stupid.

Expresia de pe chipul lui Powell se înăspri. Era gata să explodeze când Sam îmi răspunse la întrebare.

– Poate că plănuiesc să arate că fotografia este trucată şi că noi suntem în spatele întregii afaceri.

– Haide, Sam, am spus eu, dacă KGB-ul ar fi vrut să-l asasineze pe preşedinte...

– Sam nu vorbeşte despre preşedinte, mă întrerupse Powell. Tu eşti singurul care mai crede în basmul ăla.

M-am întors către Sam.

– Atunci, despre ce vorbeşti?

– Kovinski spune că KGB-ul plănuieşte să elimine un oficial vest german şi că el a fost ales ţap ispăşitor.

Am respirat uşurat şi m-a bufnit râsul.

– Asta ţi se pare amuzant? rosti Sam.

– Uită de oficialul vest-german, am scuturat eu din cap.

– Nimeni nu urmăreşte să elimine nici un oficial vest-german.

– Eu i-am turnat gogomănia asta lui Kovinski şi el v-a turnat-o vouă. Oricum, eu i-am spus că voi plănuiţi asasinatul, nu ruşii.

Sam se uită la Powell, căruia îi pierise zâmbetul.

– De ce am vrea noi să asasinăm un oficial vest-german?

– Din câte ştiu eu, nu prea aveţi de ce, am răspuns eu.

– Atunci de ce i-ai spune una ca asta lui Kovinski? întrebă el nervos.

– Pentru că nu aveam de gând să-i spun adevărul.

– Adevărul fiind că ruşii plănuiesc de fapt asasinatul.

Mă uitam la el, fără să-mi pot crede urechilor.

– Tocmai ţi-am spus – eu am scornit povestea asta!

– Mă tem că momentan cuvântul tău nu are prea multă greutate pe aici. Powell zâmbi şi se rezemă din nou de spătarul scaunului. Pentru el, cazul era închis.

– Ai făcut-o de oaie, Jack, ridică Sam din umeri. Dar mai e o privinţă în care nu sunt complet satisfăcut. Se întoarse către Powell. Ce le iese ruşilor la afacerea asta?

Powell ezită, apoi începu cu o voce didactică.

– Priveşte lucrurile din punctul lor de vedere. Ce le-ar plăcea cel mai mult să obţină?

– Dominaţie mondială? spuse Sam cu un zâmbet aiuristic.

Powell îl ignoră şi îşi continuă prezentarea.

– Să creeze fricţiuni între noi şi NATO, asta îşi doresc, imaginează-ţi reacţia din Europa de Vest dacă ruşii ar reuşi să ne pună în cârcă asasinarea unui lider european. Ce crezi că ar zice de Gaulle despre asta? Ce să mai zic despre vest-germani? NATO va fi distrus, iar ei vor toasta liniştiţi la Moscova.

– E un scenariu bun, admise Sam. Dar cum e cu

povestea cu Kennedy?

– Singura sursă pe care o avem în legătură cu asta e Teller.

Sam dădu prudent din cap şi se întoarse către mine.

– Jack?

– E o teorie minunată, am spus eu. Singura problemă e că nimeni nu plănuieşte asasinarea vreunui oficial vest-german... *Am scornit toată drăcia asta, de la un cap la altul!*

– Şi ce altceva ai mai scornit? zâmbi satisfăcut Powell.

– Du-te naibii, i-am răspuns.

– Cum e cu Sasha?

– Ce...?

Powell zâmbi.

– Cunoşti numele ăsta, nu-i aşa?

– În ce context? am întrebat eu, simţind cum se strânge laţul.

– I-ai spus lui Kovinski că lucrezi pentru un agent KGB numit Sasha. Aşa este?

– Glumeşti?

– Poţi fi sigur că nu glumesc cu tine. Ai spus sau nu că lucrezi pentru un agent KGB pe nume Sasha?

M-am uitat din nou spre Sam.

– Răspunde la întrebare, Jack, spuse el.

Vedeam că nu-i făcea nici o plăcere, îmi spusese că eram pe cont propriu şi tocmai aflam pe pielea mea cât de serios vorbise.

– Da, am zis, i-am spus lui Kovinski că lucrez pentru Sasha, dar e o tâmpenie. Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta.

– De unde ştiai că Sasha e agentul de legătură al lui Kovinski?

– Mi-a spus Colonelul.

– Un colonel STASI ţi-a dat informaţii despre un agent de legătură din KGB?

– Aşa e, am spus eu.

– Colonelul Josef Becher adică, pe care l-ai contactat neautorizat?

– Da, cel pentru care m-aţi adus până aici.

– După ce a insistat că nu se va întâlni decât cu tine... Colonelul Becher trebuie să aibă mare încredere în tine, dacă ţi-a dezvăluit informaţii atât de importante precum numele unui agent de legătură al KGB-ului.

Părea inutil să răspund la o astfel de întrebare aşa că nici nu m-am obosit.

– De unde ai făcut rost de poza cu Kovinski? Powell îşi intrase în mână, făcând spectacol şi savurând fiecare moment.

– Colonelul mi-a dat-o.

– Ţi-a spus de unde o avea?

Am spus că nu, dar amândoi îmi observaseră ezitarea.

Powell băgă fotografia înapoi în plic şi se ridică.

– În concluzie, spuse el, ai obţinut o fotografie trucată, înfăţişându-l pe Aleks Kovinski, agent CIA, ţinând în mână o armă sovietică şi aşezat în faţa steagului Uniunii Sovietice. Fotografia ţi-a fost dată de un colonel din serviciile de securitate est-germane, cu care ai avut o serie de întâlniri neautorizate. Când i-ai arătat lui Kovinski fotografia, i-ai spus că lucrezi pentru un agent KGB al cărui nume de cod e Sasha şi că există un plan de asasinat îndreptat împotriva unui oficial vest-german. I-ai mai spus lui Kovinski că fotografia va fi remisă presei pentru a-l implica pe el. Noi credem că atunci va fi dată în vileag ca fiind falsă şi că vor mai ieşi la iveală şi alte dovezi care să implice CIA în asasinat. L-ai instruit pe Kovinski să aranjeze o întâlnire cu agentul său de legătură din CIA pentru a obţine o serie de informaţii pe care să ţi le transmită apoi ţie într-o altă întâlnire planificată tot astăzi. Presupun că urma să-i transmiţi aceste informaţii lui Sasha, prin intermediul colonelului Becher, şi că ar fi fost folosite ca dovezi ale legăturilor lui Kovinski cu Agenţia... În afară de simple negaţii, mai este ceva ce ai dori să spui pentru a dezminţi

aceste fapte?

Nu conta ce aş fi răspuns, căci ştiam că transcrierea, care va fi în următorul comunicat către Washington, se va încheia cu cuvintele SUBIECTUL NU A OFERIT NICI UN RĂSPUNS / SFÂRŞITUL INTERVIULUI.

Totuşi, răspunsul pe care i l-am dat a fost: „Să aplaud acum sau să arunc doar orezul?”

Durerea de cap începea să mai scadă în intensitate, lăsându-mă să mă preocup doar de pulsaţiile din ce în ce mai acute. Zăceam pe spate în pat, cu ochii închişi, şi mă gândeam la situaţia în care mă aflam. Probabil că ar fi trebuit să fiu ceva mai îngrijorat în legătură cu acuzaţia lui Powell, dar nu-mi venea să cred că cineva ar putea-o lua în serios. Oricum, în momentul acela era mult mai important să găsesc o cale de a ieşi de acolo.

Nu-mi venea însă nici o idee.

Eram dezamăgit în legătură cu Powell. Când am descoperit că Johnson era agentul de legătură al lui Kovinski, am fost cât se poate de sigur că şi şeful de post era implicat în conspiraţie. Totuşi, încăpăţânarea sa de a-şi lua revanşa pentru incidentul cu baia îi dovedea mai mult sau mai puţin inocenţa. Era cu siguranţă un măgar, dar nu era atât de idiot încât să se înregistreze pe bandă, cu o zi înainte de asasinarea preşedintelui, spunând că această conspiraţie e doar un „basm”. Nu dacă ar fi ştiut ceva despre asta. După ce am mai reflectat la asta, am decis că nu era genul de om care să facă aşa ceva. Powell era o fiară politică, urcând treptele ierarhice din Companie, făcând ceea ce era necesar pentru a avansa. Da, ar fi autorizat până şi asasinarea bunicii sale dacă l-ar fi ajutat în carieră, dar era mult prea calculat pentru a risca totul dacă nu ar fi fost ceva cu adevărat sigur. Dacă preşedintele ar fi ucis, s-ar înscrie într-adevăr în club şi şi-ar trimite scrisoarea de intenţie. La momentul acela, marii preoţi de la Langley s-ar aduna şi ar face să dispară toate

documentele şi înregistrările jenante, cum era şi cea cu interogatoriul meu de azi. Ar dispărea toate în dosarele negre ale Agenţiei, şi n-ar mai fi văzute niciodată. Iar eu aş dispărea împreună cu ele. Un motiv excelent de a mă întoarce la întrebarea mea. Cum naiba aveam să ies de aici?

N-am văzut nici de această dată vreo cale de scăpare.

Mintea mi se îndreptă către Andy Johnson. Cum rămânea cu Pui de Urs? El era agentul de legătură al lui Kovinski, nu era nici un dubiu asupra implicării sale. Dar făcea parte din serviciul de informaţii al Marinei, lucrând la operaţiuni speciale, şi fusese şi la Beretele Verzi. Tipii ăştia au un devotament aproape religios pentru lanţul de comandă. Sunt practic specializaţi în îndeplinirea ordinelor. Aşa că, dacă nu îl coordona Powell, atunci cine? Mă întrebam de cât timp fusese repartizat la Berlin şi cine îl trimisese acolo.

Am auzit vocea lui Sam în camera alăturată, şuşotind ceva. Şi cum era treaba cu vechiul meu prieten, el unde se încadra în schema asta? Părea ciudat de distant, cum nu-l mai văzusem niciodată. Powell fusese vioara întâi, iar Sam părea împăcat cu asta. Oare de ce? Nu putea să creadă prostiile alea despre un asasinat asupra vreunui oficial vest-german sau că eu aş fi lucrat pentru Sasha. Atunci de ce mă lăsa aşa, în bătaia vântului? Într-adevăr, miza era una considerabilă, dar până acum Sam mă sprijinise de fiecare dată când avusesem nevoie.

Uşa se deschise şi Sam intră de unul singur de această dată. Părea preocupat, neobişnuit de reţinut.

– Ai venit să-ţi scoţi cuţitul din spatele meu? l-am întrebat încrucişându-mi mâinile sub cap, în încercarea de a părea cât mai relaxat.

– Te iubesc ca pe un fiu, Jack, dar n-am de gând să-mi pun pielea la bătaie pentru tine. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se încruntă. Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-ai făcut-o cu mâna *ta!* Nu ştiai că idiotul de Kovinski o să te înfunde?

– M-am gândit că va fi prea speriat, am ridicat eu din umeri.

– Da, e atât de speriat încât nu mai vrea să te vadă niciodată. Nenorocitul cere azil politic.

– De când sunt tipii de teapa lui în postura de a ridica pretenţii?

– Mie unuia, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

– Ăsta e noul tău motto?

Se uită rănit la mine. M-am simţit cam prost în primul moment, dar mi-a trecut repede.

– S-au schimbat multe în optsprezece luni, Jack, spuse el. McCone habar n-are de nimic şi toată lumea aleargă din stânga în dreapta, spunând că va cădea cerul pe noi după alegeri.

John McCone fusese desemnat DCI – director al Agenţiei Centrale de Informaţii – de către Kennedy după ce golful Porcilor le şifonase imaginea, iar Allen Dulles, întruchiparea Companiei, fusese îndepărtat împreună cu o serie întreagă dintre oamenii săi de încredere. Dar McCone era un intrus, un civil, iar dacă JFK credea că el va reuşi să controleze Agenţia, se înşela amarnic. Toată lumea îl considera pe McCone drept un interimar, pus de Kennedy să supravegheze situaţia până ce el ar fi reuşit „să fărâme CIA într-o mie de bucăţi”, aşa cum promisese în ‘61. Se zvonea că odată ce ar fi obţinut cel de-al doilea mandat, va trece agenţia sub jurisdicţia Departamentului de Justiţie, de unde Bobby ar fi putut să preia frâiele.

– Unde e Kovinski acum? l-am întrebat pe Sam.

– Cum naiba e posibil ca ăsta să fie lucrul care te preocupă mai mult în momentul de faţă? Ce contează unde se află personajul ăla dezgustător?

– Te pricepi destul de bine la istorie, nu-i aşa, Sam? El ridică din umeri, dar ştiam că aşa era. Numele de Gavrilo Princip ţi-e cunoscut?

– Tipul care l-a împuşcat pe arhiducele Ferdinand, răspunse el fără ezitare. Ce are asta de-a face cu preţul

peştelui?

– El a fost personajul dezgustător de la care s-a declanşat Primul Război Mondial.

Sam se trase de lobul urechii şi se strâmbă.

– Tu chiar crezi toată tâmpenia asta, Jack? Chiar crezi că în Agenţie sunt tipi capabili să meargă atât de departe?

– Ai auzit vreodată de Mâna Neagră?

– Ar fi trebuit să aud?

– Nu, tocmai asta e toată ideea. Mâna Neagră era o societate secretă alcătuită din ofiţeri şi agenţi sârbi. Ei au plănuit şi au executat asasinarea lui Ferdinand, deoarece acesta se afla într-o misiune de pace, iar ei credeau că pacea echivala cu o capitulare, îşi doreau un război şi o victorie, aşa că au aranjat ca personajul dezgustător pe nume Gavrilo Princip să apese pe trăgaci, omorându-l pe arhiduce. Dacă n-ar fi avut ocazia să tragă, poate că războiul nici n-ar fi început. Aşa că de asta sunt interesat să aflu unde e Kovinski.

– Nu ştiu unde e, dădu Sam din cap, dar personaje dezgustătoare sunt destule în jur. Dacă-l opreşti pe ăsta, săptămâna viitoare altul îi va fi luat deja locul.

– Aşa că trebuie să oprim Mâna Neagră, i-am spus eu.

Sam îmi aruncă o privire lungă şi oftă.

– Sau poate că ar fi mai bine să mă întorc acasă şi să organizez o petrecere pe plajă.

– Isuse, Jack.

– Ce e?

– Eşti arestat pentru trădare.

Am încercat să nu par îngrijorat.

– Păi, atunci scoate-mă de sub arest, Sam.

– Nu pot face asta, spuse el. Powell a transmis la Langley o transcriere a discuţiei noastre şi ei te vor închis într-o celulă militară, la Clayallee. Îmi pare rău.

– Şi eşti de acord cu asta?

– Tocmai am rezolvat problema transportului, ridică el din umeri. Cel puţin mă privise în ochi când mi-o spusese.

Johnson îmi puse cătuşele şi mă escortă până în stradă, unde ne aştepta Chase, dichisit, în helanca sa de firmă şi cu geaca neagră de piele, cu Chrysler-ul. Casa conspirativă era amplasată pe o stradă mărginită de arbori, unde te puteai baza pe locatarii „obişnuiţi" ai „caselor obişnuite" să-şi vadă de treburile lor „obişnuite". Nu era nimeni prin preajmă care ar fi putut să-l vadă pe Johnson aşezându-mă pe locul din faţă şi urcându-se apoi în spate. Cam tot aşa operează şi Mafia când te scoate la o plimbare.

Chase băgă în viteză şi ne puserăm în mişcare.

Am luat în calcul o multitudine de variante, dar toate se finalizau dezastruos. Singura mea speranţă, una cât se poate de slabă, era să-i iau prin surprindere. Eram încă destul de dezorientat, neştiind cât de mult timp fusesem inconştient, aşa că i-am întrebat pe băieţi cât era ceasul.

– 11.45, îmi răspunse Johnson.

– Marţi, am întrebat doar ca să mă asigur.

– Marţi, îmi confirmă Johnson.

– Vreau să ştiţi, băieţi, că nu am nici un fel de resentiment împotriva voastră, le-am spus. Îmi dau seama că vă faceţi doar datoria.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă, Teller, chicoti Chase.

Mi-am zornăit cătuşele şi am continuat:

– Ei bine, Alcatraz, uite-mă că vin.

– Au închis-o, preciză Johnson. M-am întors ostentativ spre el pentru a-l putea privi în ochi, eu vrând, de fapt, să văd exact unde era aşezat.

– Au închis Fortăreaţa? am spus neîncrezător. De fapt, citisem despre asta în *Miami Herald.* Era mult prea veche şi presupunea cheltuieli prea mari, cel puţin aşa declarase consiliul guvernatorilor închisorii.

– Acum câteva luni.

– Nu mai e nimic sacru pe lumea asta? am zis eu, întorcându-mă din nou cu faţa înainte. Dacă mă repezeam asupra lui Chase, Johnson m-ar ucide sau m-ar scoate din

circuit în doar câteva milisecunde. Şi aveam referinţe bune în ceea ce priveşte loviturile sale fulgerătoare.

– Păcat, spuse Chase, ţi-ar fi stat bine acolo.

– Cred că-mi vor găsi ei un loc la fel de neplăcut. Nu mă deranjează atât timp cât nu e în vestul Texasului.

– Să te ia naiba, zise Johnson chicotind. Chiar şi după ce se repezise în beregata mea şi îmi făcuse şi un cucui cât toate zilele, tot îmi era simpatic puştiul ăsta. Cel puţin avea simţul umorului, ceea ce nu se putea spune şi despre partenerul lui,

– Şi tu? Tu de sub ce bolovan ai mai ieşit? l-am întrebat pe Chase care îmi răspunse cu deja obişnuita sa privire criminala.

Am observat că portiera mea nu era blocată. Mă întrebam dacă aş fi putu să o deschid, să mă rostogolesc pe stradă şi să o iau apoi la goană. Chase mergea cu şaptezeci sau poate chiar cu mai mult de atât. Cea mai bună şansă aş fi avut-o la un semafor. Mă rugam să prindem unul pe roşu şi speram să iasă bine. Probabil că mă vor împuşca înainte să apuc să fac zece paşi, dar tot era mai bine decât nimic.

– Nu ştiu voi, da' mie n-o să-mi fie dor de oraşul ăsta, am spus eu, sperând că voi atinge o coardă sensibilă, ţinându-i relaxaţi. E un loc dezgustător.

– Poţi să mai spui asta o dată, mormăi Chase.

– Cum naiba ai nimerit aici? Pari genul de om care s-ar fi bucurat undeva cu ceva mai multă acţiune.

Îşi ţinu ochii îndreptaţi asupra drumului, de parcă m-ar fi ignorat, dar apoi spuse:

– O să fiu înapoi în Saigon până vineri. Asia de Sud-Est, frate, acolo e miezul acţiunii.

– Aşa am auzit, i-am răspuns, şi nu minţeam. Se zvonea că ar fi avut acolo o întreagă armată de ucigaşi şi că eliminau toată populaţia, rând pe rând.

– Păi, şi cum de te-au făcut să vii aici? l-am întrebat, forţându-mi norocul, ca de obicei. Lucrezi pe contract, nu-i

aşa?

De data asta, Chase se prinse ce încercam să fac şi-mi aruncă o privire de foc.

– Tu nu ştii când să o laşi baltă, Teller? îmi spuse Johnson din spate.

Eram pe punctul de a face o remarcă isteaţă când... *troooosc!* Din senin ne-am lovit de ceva. Maşina se răsuci brusc la dreapta şi ne-am oprit cu o izbitură însoţită de scârţâit de roţi şi metal strivit. Am fost aruncat în faţă şi am dat cu capul în parbriz.

Eram conştient, dar mă simţeam dezorientat din cauza loviturii. Mi-am ridicat mâinile, încă încătuşate, şi le-am dus spre frunte, îmi curgea sânge, dar nu-mi puteam da seama cât de mult. Totul mi se părea că se desfăşoară cu încetinitorul şi nu auzeam nici un sunet, de parcă am fi fost sub apă. Era deja cea de-a doua mea contuzie din zi şi nu era nici măcar prânzul încă.

– Isuse Hristoase! ţipa Johnson. Nu face asta!

Am întors privirea şi l-am văzut pe Chase cu un uriaş Colt Anaconda în mână.

– Lasă arma! îi spunea Johnson. E doar un taxi... Ai intrat într-un blestemat de taxi!

Chase se întoarse spre Johnson cu ochii sclipindu-i de furie.

– Nenorocitul a tras de volan în faţa mea! vociferă şi Chase. Se vedea că ardea de nerăbdare să omoare pe cineva.

– Bagă nenorocita de armă în toc, omule! îi ordonă Johnson şi, după o scurtă înfruntare, Chase se execută.

Am observat că aveam destul de mult sânge pe cămaşă.

Johnson se aplecă şi îmi puse o mână pe umăr.

– Eşti bine, Teller?

I-am răspuns ceva, nu mai ştiu ce, dar suna de parcă ar fi vorbit altcineva în locul meu.

– Şoferul vine încoace, spuse Chase pe un ton ascuţit.

– Scapă de el, îi spuse Johnson. Dă-i nişte bani dacă

trebuie.

– Pe dracu’, mârâi Chase. Nenorocitul mi-a tăiat calea.

„Ăsta e, mă gândeam eu, momentul meu, momentul pe care-l aşteptasem. Dă-te naibii jos!” Dar eram paralizat, atât de ameţit în urma loviturii, încât nici nu-mi puteam ridica mana să deschid portiera. Mi-am lăsat capul să se prăbuşească pe spătarul scaunului şi mi-am întors privirea către geam.

Atunci l-am văzut pe Melik venind spre noi.

15

– Ist alles okay? se aplecă Melik pe gemul din partea şoferului şi se uită în maşină.

Chase nu scoase o vorbă, doar îl privea fioros.

– Toată lumea e bine, răspunse Johnson din spate.

– El nu pare arată aşa bine, spuse Melik, uitându-se spre mine.

– E doar o zgârietură, îl asigură Johnson.

– El e nevoie un doctor.

– E în regulă, zâmbi Johnson. Aşa că dacă ţi-ai muta maşina, noi am lua-o din loc.

Melik făcu o scurtă pauză şi îmi mai aruncă o privire.

– Eu duc doctor... Vino. Îmi făcu semn să-l însoţesc, dar pentru moment m-am gândit c-ar fi mai bine să rămân pe loc.

– Eu sunt doctor, spuse Johnson. Aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji. Uite, lasă-mă să-ţi dau ceva bani pentru stricăciuni, şi hai să o luăm din loc. Ce zici de asta? Se întinse după portofel.

– Bagă banii la loc, îi spuse Chase uşor.

Johnson încercă să-i înmâneze lui Melik un pumn de bancnote, dar Chase îl blocă.

– Nu primeşte nici un cent nenorocit, spuse el, iar apoi se întoarse către Melik. Dispari dracului de aici, rahatule!

Încercam să-mi potolesc sângerarea, apăsând cu palma, aşteptându-mi momentul.

– Dă-i banii şi hai s-o ştergem naibii de aici, spuse Johnson pe un ton ferm.

– Nenorocitul mi-a tăiat calea! sâsâi Chase. Nu primeşti nici o pomană, Ahab, aşa că marş acasă şi fă o baie. O să fie o experienţă nouă.

Melik îl privi drept în ochi pe Chase şi zâmbi.

– Eu nu ia bani...

– Atunci dispari, spuse Chase. Mută-ţi nenorocita de maşină.

– Îl duc doctor, spuse Melik arătând spre mine.

Lui Chase nu-i venea să creadă. Dădu să coboare din maşină, dar se opri brusc când simţi ţeava Luger-ului demodat al lui Melik lipită de tâmpla sa.

– Tu stai maşină şi pui mâini unde eu vede, ordonă Melik.

Chase puse mâinile pe volan fără nici o tragere de inimă.

– Tu la fel, se uită Melik spre Johnson, care ridică mâinile.

– Hei, nici o problemă, prietene, spuse Johnson amabil.

– Noi nu vrem nici un scandal. Uite, de ce nu iei banii? La cât crezi că se ridică pagubele?

Melik îl ignoră şi îmi spuse să mă dau jos. Am deschis uşa şi am pus picioarele pe asfalt. Deşi îmi tremurau, am reuşit să mă dau la o parte şi să închid portiera în urma mea fără să mă prăbuşesc. Simţindu-mă mult mai bine la aer, mi-am şters sângele care-mi intrase în ochiul drept şi m-am îndreptat către partea şoferului, unde Melik mai ţinea încă arma lipită de tâmpla lui Chase.

– Cheile, ceru Melik. Chase i le dădu, iar turcul le aruncă într-o porţiune cu iarbă înaltă de pe marginea drumului.

– Îl cunoşti pe clovnul ăsta, Teller? întrebă Chase.

– Eu aş avea mai multă grijă cu ce spun despre un tip ce are un glonţ la zece centimetri de creierul meu, i-am răspuns. Ar putea crede că nu-l agreezi. M-am întors apoi către Melik: Are un pistol sub sacou.

– Dă-l, îl instrui Melik.

– Faci o mare greşeală, spuse Chase în timp ce îşi scotea Coltul din toc.

– Nu face tu greşeală, îi spuse Melik apăsându-i mai tare ţeava pistolului de tâmplă. Căci nu mă deranjează să omor la tine. Confiscă arma şi mi-o întinse. Ia, îmi spuse el, iar eu am apucat-o între mâinile încătuşate. M-a surprins cât de uşor era pentru mărimea sa considerabilă. Magnumul Anaconda de calibru 44 era construit pentru un singur scop – să producă un maxim de daune victimei sale. Arma preferată a ucigaşilor psihopaţi, cum era Chase. Am

deschis portiera din spate şi am îndreptat arma spre Johnson.

– Şi a ta, cowboy, i-am spus, împinge-o încoace.

Johnson scoase de sub sacou un model mai convenţional, un Beretta automat de 9 milimetri, pe care îl aşeză pe banchetă şi-l împinse către mine. M-am aplecat în maşină pentru a-l ridica şi aproape că mi-am pierdut cunoştinţa.

– Ştii că până aici ţi-a fost, nu-i aşa, Teller? îmi spuse rece Johnson. Acum chiar te-ai ars.

– O să iau şi cheile de la cătuşe, am spus, lăsând să-mi cadă în buzunar revolverul lui Johnson în timp ce mă concentram cu toată puterea să rămân în picioare. Johnson scoase din buzunarul din faţă o mică cheie metalică. O ţinu suspendată între arătător şi degetul mijlociu, o studie preţ de o secundă, iar apoi o băgă în gură şi o înghiţi cu greutate. Ar fi putut să fie sub limbă, dar o operaţiune de căutare n-ar fi fost recomandabilă la momentul respectiv, şi în nici un caz n-ar fi fost ceva plăcut.

– Oops, spuse el cu un rânjet texan care spunea mai clar decât orice „să te ia dracu'".

Mi-a dispărut deodată toată simpatia pentru el şi am tras un glonţ în geamul de lângă faţa sa. Pistolul se descărcă cu un zgomot asurzitor, iar zâmbetul sfidător de pa faţa lui Johnson dispăru instantaneu. Totuşi se ţinuse cu firea, uitându-se calm de la gaura de zece centimetri din geam înapoi către mine.

– Hai să-ţi vedem molarii, i-am spus. Nu mă crezu, aşa că am mai tras o dată, în banchetă, chiar lângă piciorul lui.

– Deschise larg gura. Aproape sigur, nenorocitul chiar o înghiţise.

– O să cam doară la ieşire, i-am spus.

– Orice pentru patria mea, răspunse el cu un zâmbet.

– Scuză-mă dacă nu salut.

Focurile de armă îl neliniştiseră pe Melik.

– Lasă-l, spuse el nervos, gândindu-se probabil că eram

pe punctul de a-l ciurui pe Johnson. Du-te taxi!

– Nu ştiu dacă asta e o idee aşa de bună, i-am răspuns eu. Stau eu aici în timp ce tu...

– Du-te taxi! insistă el. Vine eu.

Nu-mi prea plăcea, dar era timpul să plecăm, nu să ne contrazicem. Am mers cu spatele tot drumul până la taxi, ţinându-mi ochii lipiţi de pistolul îndreptat către tâmpla lui Chase, partea din dreapta a taxiului era făcută praf, zdrobită de Chrysler, aşa că am deschis portiera de pe partea şoferului şi am folosit-o drept scut.

– OK, haide să mergem, i-am strigat. Te acopăr eu.

Apoi Melik făcu o greşeală. Se uită la mine peste umăr fără să se fi dat în spate mai înainte. Asta a fost tot ce i-a trebuit lui Chase, îi prinse încheietura lui Melik şi i-o zdrobi de maşină. Johnson sări înainte, îi răsuci braţul la spate şi îl dezarmă. Melik ţipă, dar Chase îi prinsese capul prin geamul deschis, iar eu nu aveam nici un unghi de tragere. Se terminase înainte să am vreo şansă să fac ceva. Melik nu se mai zbătu, se zvârcoli de câteva ori, apoi rămase inert. Chase îi dădu drumul, iar bietul nenorocit se prăbuşi la pământ, cu faţa în sus, lăsând să i se vadă o lamă de şapte centimetri înfiptă în trahee.

Chase şi Johnson ieşiră glonţ din maşină. Am tras de trei ori, nelovind nimic, dar măcar făcând o grămadă de zgomot. Băieţii se lăsară la pământ suficient cât să mă strecor în taxi, rugându-mă la Dumnezeu să fie cheile în contact. Cineva îmi recepţionase mesajul, aşa că am putut porni motorul, am băgat într-a-ntâia şi am călcat acceleraţia până la podea.

M-am uitat în oglinda retrovizoare şi l-am văzut pe Johnson sprijinit pe un genunchi, în postură militară, golind Lugerul în direcţia mea. Un glonţ intră prin lunetă şi se înfipse în bord, dar nu l-am văzut decât mai târziu, după ce mă oprisem.

Am condus vreo zece minute, suficient cât să părăsesc

zona, iar apoi am intrat într-o parcare subterană, unde m-am oprit într-un loc ferit dintr-un colţ al subsolului. Am stat acolo, în întuneric, timp de câteva minute, încercând să mă reculeg şi să-mi evaluez starea fizică. Am simţit o tăietură destul de mare pe frunte, deasupra ochiului drept. Am aprins lumina de bord şi mi-am inspectat-o în oglindă, tamponând-o cu o cârpă uleioasă pe care am găsit-o în torpedou. Nu era foarte adâncă şi hemoragia părea să se fi oprit. Aveam să supravieţuiesc.

Îmi părea rău pentru Melik. Abia dacă-l cunoşteam, dar dacă aş fi preluat controlul asupra situaţiei, Chase n-ar mai fi putut să-l execute. Era scârbos şi deloc necesar. Cu câţiva ani în urmă am fi scos de la el orice informaţii ar fi deţinut, l-am fi dezbrăcat până la chiloţi şi l-am fi abandonat pe marginea drumului, învineţit, dar încă suflând. Vremurile se schimbaseră.

În mod cert, Melik nu era un taximetrist obişnuit pe care să-l fi oprit la întâmplare, dar nu-mi puteam da seama ce era cu el. Probabil că eram încă ameţit de la atâtea lovituri, căci odată ce-mi pică fisa, totul mi-a apărut limpede ca lumina zilei. Nu exista decât o singură posibilitate prin care să fi ajuns la mine.

Deci Horst era agent. Mă lucrase încă din momentul în care îmi ceruse un foc în băruleţul acela. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, şi chiar avusesem bănuielile mele, când a apărut la hotel şi când mi-a scotocit prin buzunare, găsind fotografia lui Kovinski, dar până şi atunci îi mai acordasem prezumţia de nevinovăţie. Mă întrebam dacă îmi pierdusem agerimea, dar modul ăsta de gândire nu mă ajuta cu nimic. Horst mai putea aştepta. Acum trebuia să-mi dau seama cum să reintru pe fir.

În torpedou am găsit o licenţă de taximetrist. În fotografia alb-negru era un tip tânăr ce părea student, cu un păr lung şi ciufulit şi un început de barbă. Axel Kindermann, scria pe ea, optsprezece ani. Bănuiam că Axel îşi lăsase cheile în contact şi nu le mai găsise când se

întorsese la maşină.

Pe bord era un pachet de ţigări turceşti fără filtru. O binecuvântare. Am scotocit peste tot în căutarea unui chibrit, dar nu era nici unul în maşină, iar bricheta lipsea. Probabil că Axel nu era fumător. Mi-am băgat pachetul în buzunarul de la cămaşă şi am ridicat Coltul lui Chase, care ajunsese pe jos.

Eram destul de sigur că folosisem cinci din cele şase gloanţe, şi avusesem dreptate; mai aveam un glonţ. Mi-am îndesat monstrul în buzunar şi am scos Beretta şi am examinat-o. Era compact, mult mai aproape de stilul meu, şi avea şi un încărcător plin, cu cincisprezece gloanţe. Am verificat siguranţa şi mi l-am prins la curea.

Prima mea grijă erau cătuşele. Am apucat cheile maşinii, m-am strecurat prin spaţiul îngust pe care-l lăsasem între taxi şi peretele garajului şi m-am îndreptat către portbagaj. Mai eram încă un pic ameţit şi era întuneric, aşa că mi-a luat vreun minut până să-l deschid, dar odată ce am reuşit, am găsit ceea ce căutam – o cutie de scule din metal, suficient de mare încât să conţină ceva folositor. I-am ridicat capacul şi am scormonit înăuntru, descoperind tot soiul de şurubelniţe, chei, roţi cu clichet, şuruburi, piuliţe, pivoţi, un ciocan, o pompă de bicicletă, un cric şi, nu ştiu din ce motiv, o hartă a Irlandei. Singurul lucru pe care nu l-am găsit era un bomfaier. Frustrarea mea se diminuă considerabil când am dat peste o cutie de chibrituri. Am mai băgat în buzunar şi câteva şurubelniţe, care ar fi putut să-mi fie de folos la următoarea mea oprire, apoi am închis portbagajul, m-am sprijinit de bara din spate şi mi-am aprins una din delicatesele turceşti. Divină.

Se părea că nu aveam de ales – trebuia să-mi scot cătuşele trăgând în ele. Am scos din nou pistolul lui Johnson şi l-am examinat, ţinând ţigara strâns între buze şi lăsând fumul să-mi intre în nas. Ar putea să meargă, dar pe de altă parte, proiectilul de 9 milimetri ar putea ricoşa cu uşurinţă direct spre faţa mea. Nu, dacă tot aveam să o fac,

măcar s-o fac cum trebuie. Va trebui să folosesc Anaconda.

Am pus Beretta deoparte, am aruncat pe jos ţigara pe jumătate fumată şi m-am strecurat pe bancheta din spate. Scoţând voluminoasa armă din buzunar, am înfăşurat-o în cârpa uleioasă şi îmbibată de sânge, apucând-o apoi invers în mâna dreaptă, cu degetul mare pe trăgaci şi cu celelalte degete încleştate în jurul mânerului. Erau doar vreo patru centimetri cu lanţ între cătuşe, pe care l-am întins cât de mult am putut pe banchetă, ţinând ţeava pistolului lipită de el pentru a-l nimeri în plin. Ideea era ca glonţul să străpungă metalul, iar apoi să-şi continue traiectoria, înfigându-se în tapiţerie, în loc de a ricoşa spre mine, cel puţin teoretic.

Ţeava era un pic prea lungă şi dificil de controlat din unghiul acela, îmi tot aluneca de pe lanţ, îndreptându-se către diverse părţi ale corpului, făcându-mă să mă gândesc serios dacă era o mişcare isteaţă. Poate puteam să mă descurc cumva cu cătuşele, cel puţin pentru o vreme, până găseam o alternativă...

La dracu'. Nu aveam alternative. Am închis ochii, am spus repede în gând o rugăciune şi am apăsat pe trăgaci. Pistolul îmi zvâcni cu putere în mâini, care se depărtară de îndată ce proiectilul spulberă lanţul cătuşelor de parcă ar fi fost o pereche de nouăzeci de centi de la Woolworth. Pe banchetă se vedea o gaură mare şi arsă acolo unde glonţul intrase prin tapiţerie. M-am felicitat pentru ingeniozitate şi m-am dat jos din maşină, îmi atrase atenţia un Porsche 911 nou-nouţ. Nu era maşina cea mai uşor de furat, dar cu siguranţă merita efortul. Cum spunea chiar reclama lor: „Doar de dragul distracţiei".

Făcusem doar câţiva paşi când am simţit izul puternic de benzină şi am auzit cum picura sub taxi. Nu trebuia să fiu un geniu ca să-mi dau seama că lichidul se scurgea prin gaura făcută de glonţul de calibrul 44 în rezervor. Tocmai mă gândeam ce norocos fusesem că nu explodase la impact, când am observat cum băltoaca, care se mărea

rapid, ajunsese la vreo câţiva centimetri de ţigara încă fumegândă pe care o aruncasem mai devreme pe jos.

Ajunsesem cam la jumătatea drumului spre ieşire, alergând cât mă ţineau picioarele, când m-a lovit suflul exploziei. M-a ridicat, m-a purtat prin aer şi mi-a azvârlit trupul ca de marionetă într-un perete de beton. Am căzut ca un bolovan, m-am luptat din răsputeri să mă ridic, ţinându-mă de toracele învineţit şi m-am împleticit prin fumul gros către ieşire. Reuşisem să deschid uşa grea de metal şi începusem să urc scările, când, o serie de explozii zguduiră fundaţia clădirii, una după alta, pe măsură ce săreau în aer vehiculele parcate la subsol.

16

Am luat o Alfa Spider mai veche de la câteva străzi distanţă de garaj. Foarte drăguţă, neagră, strălucitoare şi cu un interior din piele roşie. Putea să fi luat Fordul alb mai puţin ţipător care era parcat peste stradă, dar am preferat stilul în locul calităţii.

Neavând nici cea mai mică idee unde mă aflam, m-am oprit la primul chioşc de ziare pe care l-am întâlnit în cale şi mi-am cumpărat o hartă a Berlinului. Proprietarul, un tip cât se poate de solid care probabil că era zidit înăuntru, îmi aruncă o privire ciudată şi mi-am dat seama că era cazul să scap de cămaşa pătată de sânge dacă nu voiam să atrag prea multă atenţie. Am plătit harta şi un exemplar din Berliner Morgenpost, pe a cărui primă pagină era lăbărţată doar poza lui Kennedy, şi m-am întors la maşină.

Partea stângă mă durea destul de rău şi mă întrebam dacă nu-mi fracturasem vreo coastă în explozie. Am împins-o uşor cu degetele şi am decis că nu mă durea chiar atât de rău încât să fie ruptă. Apoi am încercat să-mi rotesc braţul de câteva ori pentru a mai atenua durerea. Nu mi se mai păru o idee aşa de bună când mă străfulgeră o durere sfâşietoare dinspre diafragmă, de-a lungul braţului, până la umăr. Cel mai bine era să-l las frumuşel în pace.

Am deschis portiera şi mi-am scos grijuliu jacheta şi cămaşa, pe care am făcut-o ghemotoc şi am aruncat-o în spatele scaunului. Tricoul nu avea mult sânge pe el, aşa că mi-am tras jacheta peste el. Cam striga el Miami Beach, dar pentru moment trebuia să mă mulţumesc cu el. M-am aşezat la volan şi m-am uitat peste ziar. Itinerarul lui Kennedy din Berlin era tipărit într-un chenar din colţul din dreapta jos al paginii. L-am studiat un moment, încercând să-l memorez, apoi mi-am îndreptat atenţia către titlu, ce se traducea: KENNEDY CUCEREŞTE KOLNUL! Articolul din deschidere suna cam aşa:

„Bonn, 25 iunie – Chiar dacă vremea a fost frumoasă astăzi dimineaţă, ziua a început geros pentru preşedintele Kennedy care a avut o întâlnire în capitală cu cancelarul Adenauer şi cu alţi oficiali. Dar apoi a urmat drumul de treizeci şi cinci de kilometri până la Koln. Peste un milion de oameni de pe Valea Rinului s-au strâns de-a lungul traseului preşedintelui, cântând şi aplaudând furtunos la vederea acestuia. Doar în Koln, Kennedy a atras o mulţime de cel puţin 350 000 de oameni, care şi-au arătat asentimentul printr-un val de strigăte aprobatoare atunci când acesta şi-a încheiat discursul cu cuvintele Kolle Alaaf! („Ura pentru Koln”).”

Nu era tocmai o adâncă analiză politică, dar, chiar şi aşa, pentru mine era interesant. Guvernul vest-german poate că nu sucombase în faţa farmecelor lui JFK, dar poporul german părea să fie sub vraja lui. Iar această primire entuziastă era tocmai ceea ce-i trebuia preşedintelui pentru a-şi rezolva problema europeană.

Problema europeană era reprezentată de un pact de neagresiune semnat de guvernul german şi cel francez. La suprafaţă părea o reuşită istorică, doi inamici înverşunaţi care îşi strângeau mâna după un secol de războaie catastrofale, în realitate, cel puţin din perspectiva Washingtonului, era o treabă periculoasă, misiunea principală a lui Kennedy în Europa fiind aceea de a-l pune pe butuci. Asta explica primirea rece de la Bonn.

Ca de obicei, de Gaulle era cel care agita apele. Preşedintele francez nu-şi ascundea dispreţul faţă de influenţa Americii pe continent, şi nu scăpa nici o ocazie de a o submina. Prin acest tratat, de Gaulle încuraja tacit Germania să-şi dezvolte propriul arsenal nuclear. Nu voia cu adevărat ca ei să deţină bomba nucleară, ci doar să-l pună pe Kennedy în postura de a-şi exercita dreptul de veto, crezând că germanii îl vor acuza pentru această intervenţie. Dar oamenii de pe stradă nu păreau să aibă

resentimente – şi puteai paria că Monsieur de Gaulle n-ar fi avut o primire aşa de călduroasă dacă ar fi venit la Koln.

Kennedy văzuse în Cuba cât de repede se putea deteriora situaţia, şi mai ştia şi că simpla sugerare a existenţei focoaselor nucleare în Germania de Vest ar transforma situaţia din Cuba într-o joacă de copii. După ce omenirea ajunsese atât de aproape de marginea prăpastiei, el încerca să o convingă să facă un pas înapoi, în loc de a se arunca în gol. Cu doar două săptămâni în urmă anunţase că va avea discuţii la nivel înalt cu Moscova, spunând că era momentul să pună bazele unui program de dezarmare.

Iar asta mă duse cu gândul înapoi la Mâna Neagră, grupul de ofiţeri şi spioni care, cu o jumătate de secol în urmă, conspiraseră pentru asasinarea arhiducelui în maşina sa decapotabilă la Sarajevo. Şi el făcuse o încercare de pace, iar prin moartea sa, cei din societatea secretă obţinuseră războiul pe care şi-l doriseră. M-am cutremurat la gândul că istoria s-ar putea repeta la Berlin. Preşedintele american trebuia să sosească în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, iar aici îl aşteptau oameni care credeau că negocierile deschise cu inamicul nu erau altceva decât înaltă trădare. Dar dacă aceştia ar obţine războiul pe care şi-l doreau, nu ar mai fi vorba despre taţi care îşi luau armele din cui, sărutându-şi nevestele şi copiii la plecare şi defilând mândri în bătălie, aşa cum o făcuse tatăl meu. Nu şi de această dată. De data asta războiul ar veni la noi. Ar veni când am fi adormiţi în paturile noastre şi nu ar face nici o discriminare. Am plăti cu toţii preţul său piperat – bărbaţi, femei şi copii de-a valma.

Am aruncat deoparte ziarul, am desluşit unde mă aflam şi unde voiam să ajung, am băgat în viteză şi am demarat.

Am parcat la o stradă distanţă de clădirea lui Kovinski. Nu aveam şanse prea mari să-l găsesc acasă – băieţii îl ascunseseră probabil într-un loc sigur – dar speram să descopăr vreo urmă în apartamentul său. Nu aveam nici

cea mai vagă idee ce căutam. Vreo bucăţică de hârtie, o adresă, orice care să mă pună pe drumul cel bun. Mi-a trecut prin cap că ar fi putut avea o nevastă sau o prietenă care să fi rămas acasă, dar, după ce-l cunoscusem pe tip, varianta mi se părea de-a dreptul improbabilă. Ar fi fost cu siguranţă mai uşor dacă nu ar fi avut pe nimeni, dar nici nu m-ar fi împiedicat dacă avea pe cineva.

Am sunat de câteva ori la interfon până am fost sigur că nu va răspunde nimeni, iar apoi am luat la rând celelalte sonerii. Eram deja la jumătate când se auzi vocea blândă a unei bătrânici.

– *Wer ist da?* întrebă ea mieros.

Gândindu-mă că acesta probabil nu avea relaţii strânse cu vecinii, i-am spus în nemţeşte că eram Herr Kovinski de la 5C şi că îmi uitasem cheile, rugând-o să îmi deschidă, îmi deschise uşa fără nici un alt cuvânt. O femeie de treabă, m-am gândit în timp ce intram în scara blocului, înăuntru erau întuneric şi răcoare, interiorul dezolant fiind alcătuit doar din pereţii vopsiţi şi podeaua goală de beton.

Într-o parte era un ascensor mic, dar am preferat să urc pe scări. Dacă locul era ţinut sub observaţie, ceea ce era posibil, însemna că mă văzuseră deja şi aş fi fost o ţintă prea uşoară în lift. Cel puţin pe scări aş fi avut parte de o luptă corectă. Am scos Beretta, i-am îndepărtat siguranţa şi am prins-o din nou la cureaua de la pantaloni, unde mi-era la îndemână. Deschizând cu grijă uşa spre etajul cinci, am păşit într-un coridor lung şi pustiu, înţesat de un miros greţos de şniţel vienez.

Toate apartamentele aveau yale clasice cilindrice, o joacă de copii, şi nici la 5C nu fuseseră luate măsuri suplimentare de siguranţă. Înainte de a mă apuca de treabă am tras cu urechea timp de câteva secunde, ca să mă asigur că era linişte. Mi-am scos apoi cele două şurubelniţe pe care le luasem din taxi înainte ca acesta să sară în aer. Am apăsat-o pe cea mică, o şurubelniţă foarte subţire folosită de electricieni, în cadrul de lemn al uşii,

îndoindu-i vârful la patruzeci şi cinci de grade. Am împins apoi şurubelniţa mare în yală şi am învârtit în sensul acelor de ceasornic, aplicând suficientă presiune asupra ei încât cilindrul să fie uşor dislocat din lăcaşul său. Introducând şurubelniţa îndoită, am reuşit să ajung sub toate acele, unul câte unul, şi apoi am ridicat până s-a auzit clinchetul uşor pe care-l făceau, intrând la locul lor. Mi-a luat aproximativ nouăzeci de secunde – ca mersul pe bicicletă, mă gândeam. Am deschis încet uşa, am aruncat o privire înăuntru şi am intrat.

Până să-mi dau eu seama ce se întâmplă, era deja prea târziu – silueta se năpusti din spatele uşii, îmi plonjă în spate şi mă trânti la pământ, placându-mă cu o duritate care l-ar fi făcut mândru până şi pe Vince Lombardi. Falca dreaptă îmi amortiză căderea, lovindu-se de podea cu un trosc sec şi ricoşând de câteva ori în timp ce atacatorul meu încerca să mă imobilizeze într-un dublu-nelson. Capul meu trecuse prin atâtea traume în ultimele ore încât aproape că nu mai simţeam nimic, dar mă săturasem până peste cap să tot fiu sacul de box al tuturor. Asta era ultima picătură.

Am scos un răcnet de ţi se făcea părul măciucă, l-am apucat de cap pe tip şi i-am azvârlit corpul peste umăr, trântindu-l cu brutalitate pe spate. Dintr-un salt am fost în genunchi lângă el, am scos Beretta şi i-am înfipt-o atacatorului meu drept în nas.

– Horst! am exclamat.

– Jack! ţipă el. Nu ştiam că tu eşti!

– Isuse Hristoase, Horst! Ai noroc că nu ţi-am zburat creierii! Eşti nebun?

– Da, cred că aşa trebuie să fie, zâmbi el ca de obicei. Am rămas acolo timp de un minut, până când spuse într-un final: Pot să mă ridic acum?

Am tras adânc aer în piept şi m-am retras.

– Sigur. Ridică-te. Sprijină-te de perete ca să te pot percheziţiona.

– Nu am nici o armă, mă asigură el în timp ce se aduna de pe podea.

L-am împins la perete şi l-am pipăit peste tot. Odată ce m-am convins că e curat, am pus deoparte Beretta, iar el se prăbuşi cu un oftat pe patul de o singură persoană ce ocupa unul din pereţii micii garsoniere. O chicinetă jegoasa ocupa partea opusă, cu o masă, un scaun şi un televizor între acestea. Într-un dulap deschis era o cutie plină cu hârtii care erau pe punctul de a fi răscolite.

– Ce naiba cauţi aici? l-am întrebat eu.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

– Nu sunt într-o dispoziţie prea bună, Horst, aşa că de ce nu-mi spui direct cine te-a trimis aici?

– De ce m-ar fi trimis cineva? Pur şi simplu jefuiesc apartamentul ăsta, ridică el inocent din umeri. Sper că n-o să-i spui Hannei despre asta. Ar fi foarte dezamăgită de mine.

– Termină cu prostiile, Horst, îmi insulţi inteligenţa.

– Da, cred că e cusută cu aţă albă, admise el. Dar asta a fost cea mai bună idee care mi-a venit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, în oraşul ăsta toţi sunt spioni?

– Majoritatea au încercat să fie într-un moment sau altul, zâmbi el.

M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară printre jaluzele, întrebându-mă dacă Horst era aici de unul singur.

– Ce căutai?

El ridică din umeri. Am ridicat unul dintre documentele din cutie care nu era decât o factură restantă de electricitate.

– Te-ai amestecat într-o treabă periculoasă.

– Poate că pot să-mi port singur de grijă, zâmbi el sfidător.

– Da, sigur, ca şi prietenul tău Melik, am spus eu trăgând cutia cu documente afară din dulap. M-am aşezat pe scaun, am luat un braţ de hârtii şi am început să le frunzăresc.

– Ce e cu Melik? întrebă el îngrijorat. Abia atunci mi-am dat seama că nu se scursese mai mult de o oră şi ceva de când se întâmplase, iar Horst nu avea cum să fi aflat deja. Pentru mine, timpul trecea altfel după diferitele traume craniene pe care le suferisem în cursul dimineţii.

– Ţi-e prieten?

– E partenerul meu, spuse el, şi da, cred că mi-e şi prieten. Unde e?

– E mort, i-am spus eu răspicat, nefiind foarte sensibil în momentul acela. Faţa lui Horst se descompuse, de parcă ar fi primit un pumn în stomac, apoi îşi lăsă capul în jos şi rămase aşa, holbându-se spre podea. Mă simţeam prost, dar era mai bine să ştie cum se puteau desfăşura lucrurile.

– Nu pot să cred, spuse el scuturând din cap. Cum s-a întâmplat? A fost un accident?

– Ah nu... A fost cât se poate de deliberat. Unul dintre băieţii răi l-a ucis.

– Ucis? îngăimă el, nevenindu-i să creadă. De ce a fost ucis?

– Pentru că ţinea un Luger aţintit spre capul tipului ăluia şi şi-a lăsat garda jos.

– Dar nu l-ar fi folosit...

– Atunci n-ar fi trebuit să-l îndrepte spre cineva, i-am răspuns eu tăios. Era adevărul, şi era mai bine pentru Horst dacă-l afla. Nu ţii o armă la tâmpla cuiva dacă nu eşti pregătit să apeşi pe trăgaci. Mai ales când e vorba de un om periculos.

– Melik avea o nevastă şi un copil mic, spuse Horst încet. Cine le va spune?

– Nu le va spune nimeni, i-am zis eu. Cel puţin nu adevărul. Oricum, nu le-ar folosi la nimic. Mi-am continuat trecerea în revistă a documentelor lui Kovinski. Nu era nimic folositor acolo – doar facturi restante şi extrase de cont.

– Dar a fost un erou, spuse Horst. Poate ţi-a salvat şi ţie viaţa. N-ar trebui să ştie şi ei asta?

– Nu ştiu dacă a fost sau nu un erou, Horst, şi ca să fiu sincer, chiar nu mai contează dacă a fost sau nu, pentru că e mort. Şi orice ai spune, un erou mort nu e bun de nimic, nu mai poate ajuta pe nimeni. Mai ales pe nevastă-sa şi pe copil, îmi pare foarte rău pentru ei, dar răul e deja făcut şi nu putem face nimic să-l îndreptăm. Pur şi simplu aşa stă treaba. Dacă nu-ţi place, ar trebui să ieşi chiar acum pe uşă şi să-i spui lui Sam că renunţi.

Se uită la mine complet zdruncinat.

– De când ştii că lucrez pentru Sam?

– Tocmai mi-am dat seama, i-am spus.

– Cum?

– Dimineaţă ai sunat pe cineva pentru a-i spune despre fotografia pe care o descoperiseşi în buzunarul jachetei mele.

– Aşa e?

– Da..., răspunse el cam reticent.

– Ei ţi-au spus să aranjezi lucrurile astfel încât Melik să fie acolo când voi avea nevoie de un taxi, nu-i aşa?

– Aşa e, da, răspunse el, părând din ce în ce mai impresionat.

– Ei, bine, Melik nu a venit după mine pentru că nu-i plătisem cursa, ci pentru că cineva îi spusese să intercepteze maşina. Din moment ce Sam se ocupase de transportul meu, el trebuie să o fi făcut. Iar tu mi-ai spus puţin mai devreme că probabil Melik îmi salvase viaţa, deşi eu nu îţi spusesem ce s-a întâmplat. Aşadar, tu ştiai ce făcea. Prin urmare, tu trebuie să lucrezi pentru Sam.

– Da, e logic, spuse el. Cel puţin aşa cred.

– Sam ţi-a spus să stai cu ochii pe mine, aşa e?

– Da.

– De ce?

– Mi-a spus că uneori poţi fi cam invizibil...

– *Imprevizibil*, l-am corectat eu.

– Da, aşa mi-a spus... Aşa că am aranjat să facem cunoştinţă în băruleţul acela. Eu trebuia doar să aflu cât de

multe puteam şi să-i raportez lui Sam. Asta e tot. Nimeni nu trebuia să fie ucis. Sărmanul Melik.

Da, sărmanul Melik, mă gândeam şi eu. Nu era chiar cea mai deşteaptă mişcare a lui Sam. Să foloseşti nişte amatori ca să-ţi supraveghezi oamenii era una, dar să-i trimiţi împotriva unor ucigaşi profesionişti ca Chase şi Johnson era cu totul altceva. Asta însemna că nu prea avusese loc de întors. Nefiind sigur în cine din Companie putea avea încredere, a fost obligat să-şi folosească contactele, chiar dacă erau cam neexperimentaţi. Sam avusese dintotdeauna câţiva agenţi de-ai lui pe străzi, mici pungaşi ca Horst, sau chiar excomunicaţi cu experienţă, ca mine. El era de părere că escrocii aveau instinctele necesare şi chiar o parte din cunoştinţele trebuincioase în afacerea noastră, şi avea mai multă încredere în loialitatea acestora tocmai pentru că erau noi în jocul nostru. „O curvă bătrână poate să ştie toate trucurile, îmi explicase el odată, dar asta doar pentru că îi regulează pe toţi bărbaţii de pe stradă. Mai bine dă-mi de fiecare dată o virgină talentată.”

Horst era într-adevăr neexperimentat, dar nu eram aşa de sigur că avea vreun talent nativ. Mă gândeam să-l trimit acasă, începusem să mă ataşez de el şi nu voiam să sfârşească la fel ca Melik. Cred că simţeam că am o oarecare obligaţie faţă de el, poate şi din cauza Hannei. Dar ştiam că orice i-aş fi spus el tot n-ar fi plecat, aşa că l-am lăsat să rămână. Cel puţin aşa puteam să stau cu ochii pe el.

Am scotocit peste tot, dar n-am găsit nimic. Tot ce aflasem din documentele lui era că prietenul nostru Kovinski se afla în Berlinul de Vest din februarie, nu-şi plătise nici o factură, nici măcar chiria, şi că îşi văzuse cele 732 de mărci avute în cont diminuându-se până ce acesta intrase pe minus. Avusese vreo două depuneri de numerar făcute recent, dar nimic semnificativ. Părea să fie un cititor vorace al ziarelor şi revistelor de toate genurile, scrise atât

în germană, cât şi în poloneză, şi avea un permis proaspăt emis pentru biblioteca publică. În apartament nu se găseau nici o agendă, nici o carte de muncă, nici un jurnal sau fotografii, nimic care să ne fi ajutat să-i luăm din nou urma. M-am aşezat şi am contemplat situaţia fără ieşire în care mă aflam. M-am gândit că ar fi mai bine să dau de Sam, să văd ce avusese în minte când îmi aranjase evadarea.

– Uită-te la astea, spuse Horst, scoţând vreo douăsprezece pamflete dintr-o jachetă ce zăcea aruncată în fundul dulapului, îmi întinse unul dintre ele. Kovinski citea materiale de propagandă, mai spuse el.

– Sau le împărţea, am spus eu luând în considerare numărul de pamflete pe care le avea.

Materialele erau alcătuite din câteva pagini prost tipărite pe o hârtie ieftină, cu titlul *Die Wahrheit uber die Wand* („Adevărul despre Zid”). Erau chestiile obişnuite:

> «Berlinul de Vest cuprins de panică! Dar de ce? Politica agresivă a aliaţilor NATO a ridicat zidul ce împarte astăzi oraşul nostru! Forţele imperialiste, în frunte cu Statele Unite ale Americii, au transformat în mod sistematic Berlinul de Vest într-un centru al provocării, de unde nouăzeci de organizaţii secrete pun la cale acte de sabotaj împotriva fraţilor noştri socialişti!
>
> Zidul protector serveşte cauzei păcii mondiale! El opreşte înaintarea neohitleriştilor către Est! Centrele de spionaj imperialiste, asociaţiile lor de soldaţi fascişti, otrăvitorii lor de minţi tinere şi bişniţarii lor de valută sunt opriţi de către zid. Am ridicat acest zid ca o măsură de protecţie împotriva forţelor fasciste ce domină astăzi Europa de Vest şi care ameninţă ziua de mâine pentru semenii noştri!»

Şi aşa mai departe. Erau obişnuitele prostii bombastice şi nebuneşti, răstălmăcirile tipice ale realităţii, hiperbolele, înfloririle, exagerările şi minciunile sfruntate tipărite zilnic

de maşinăria de propagandă a statului est-german. Doar că pamfletul ăsta ieşise dintr-o tiparniţă a Companiei. Aş fi pariat pe asta.

De ce şi-ar scoate KGB-ul propriul agent în stradă, să împartă maculatură antiamericană, când acesta ar fi trebuit să se infiltreze în CIA? Nu avea nici o logică. Iar Kovinski mai mult ca sigur că nu era un marxist convins care să stea la un colţ de stradă, împărtăşindu-şi adevărurile, în timpul său liber. Pe de altă parte, acesta era modul clasic al Companiei de creare a unei imagini şi se potrivea perfect cu profilul pe care îl construiau pentru el – un comunist fanatic, ros de o ură violentă împotriva „forţelor imperialiste", un extremist căruia nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-l împuşte pe preşedintele Statelor Unite. Probabil că cei ce se ocupau de imaginea lui avuseseră grijă ca el să fie observat de oamenii de pe stradă, l-au pus probabil să facă mare tam-tam, astfel încât trecătorii să-şi amintească chipul său. După desfăşurarea evenimentelor ar trebui să apară o mulţime de martori care să relateze întâlnirea lor cu extremistul nebun de stânga. Kovinski credea probabil că se infiltra în vreo mişcare studenţească comunistă, când, de fapt acţiona tras de nişte sfori de a căror existenţă nici nu ştia. Şi, oricine îl manipula, îl adusese exact unde trebuia. Un comunist nebun cu o armă şi multă mânie.

– Unde e Sam acum? l-am întrebat pe Horst.

– Nu ştiu, minţi el.

Am ridicat receptorul telefonului şi i l-am pus în mână.

– Sună-l, i-am spus. Îmi aruncă o privire nervoasă, dar formă numărul. Când răspunse Sam, i-am înşfăcat receptorul.

– De când te ocupi de Clubul Agenţilor Secreţi Juniori? l-am întrebat.

– De ce, nu ţi-ai primit inelul magic? răspunse el fără nici o ezitare. Te-ai întâlnit cu Horst?

– Sigur. A încercat o mişcare din desenele cu Joe Jitzu,

am spus eu. Horst se bosumflă într-un colţ, dar Sam râse.

– E cineva rănit?

– Turcul nu o duce prea bine.

– Da, păcat.

– La ce naiba te-ai gândit când l-ai trimis împotriva unora ca Johnson şi Chase?

– Mă gândeam să-ţi salvez ţie pielea, Jack.

– Procedezi într-un mod cam straniu, i-am zis.

– Nu prea am de unde alege, tu fiind acum inamicul public numărul unu!

– De ce l-ai lăsat pe Powell să-şi facă numărul?

– Pentru că, în momentul de faţă, nu ştiu cine ce face. Treaba asta ar putea duce oriunde.

– Deci accepţi ideea că există de-adevăratelea o conspiraţie? am vrut eu să mă asigur că auzisem bine.

Urmă o pauză destul de lungă. Dacă nu i-aş fi auzit respiraţia aş fi crezut că s-a întrerupt legătura, în cele din urmă ofta adânc şi spuse:

– Într-adevăr, se petrece ceva ciudat. Nu ştiu exact ce se întâmplă, dar cu siguranţă se petrece ceva.

Asta era o mare uşurare, începusem să cred că Sam se ramolise, fiind de acord cu toate mizeriile pe care le împroşca Powell.

– Ce ai găsit acolo?

– Nimic.

– Eşti sigur? Părea surprins.

– Bineînţeles că sunt sigur.

– Nimic?

– Apartamentul e curat, Sam. Doar nişte facturi neplătite şi o legitimaţie de bibliotecă.

– Lasă-mă câteva ore, poate pot ajunge la Kovinski, spuse el după o pauză de gândire.

– Unde e?

– Pentru asta am nevoie de cele câteva ore, să pot afla.

– Ţine-te tare şi sună-mă din nou tot pe numărul ăsta, mai adăugă el înainte de a închide.

Fireşte, eram cât se poate de fericit că Sam nu mă abandonase, dar ceva tot nu era în ordine. Poate că mi se părea mie, dar fusese şocat când îi spusesem că nu găsisem nimic în apartamentul lui Kovinski, de parcă aş fi luat-o razna. Şi în toţi anii în care lucrasem pentru el, Sam nu-mi pusese niciodată o codiţă, cel puţin nu ştiusem de asta. Ştiam că nu-şi arată niciodată toate cărţile pe faţă, dar cel puţin până acum ştiam cam ce planuri avea.

În orice caz, nu puteam face nimic altceva decât să stăm şi să aşteptăm, aşa că Horst şi cu mine ne-am întors la maşină. El începu să citească cu voce tare pamfletul lui Kovinski, traducându-mi pe măsură ce citea, iar eu am scos ţigările turceşti şi i-am oferit şi lui una. Refuză, apoi rămase tăcut. Eu îmi aprinsesem deja una când mi-am dat seama că motivul pentru care refuzase era că ţigările îi aparţinuseră lui Melik.

– Îl ştiai de mult? l-am întrebat eu.

– Nu de foarte mult, răspunse încet, doar de câteva luni. Eram parteneri într-o afacere.

– Furaţi maşini, i-am spus eu, iar el mă privi îngrijorat.

– Nu-ţi face griji, chiar acum stai într-una, i-am mai spus, atrăgându-i atenţia spre firele înnădite la contact. Păru impresionat.

– Poate poţi să mă înveţi şi pe mine.

– Ce fel de hoţ de maşini nu ştie să lege firele de la contact?

– Era o afacere nouă, îmi explică el. Nu luam decât maşini care aveau cheile înăuntru. Ai fi surprins cât de multe sunt. Se opri gânditor un moment, apoi spuse: Poate că voi fuma una din ţigările lui Melik. Drept omagiu.

– De ce nu? am spus şi i-am oferit un foc.

Am fumat o vreme în tăcere. Horst se uita absent spre unul dintre pamfletele lui Kovinski, apoi spuse:

– Ştii, cred că voi vorbi cu nevasta lui Melik. Dacă mi s-ar fi întâmplat mie, aş fi vrut ca băiatul meu să ştie pentru ce

cauză am murit.

– Pentru ce cauză a murit el?

– Libertate, spuse el fără nici o ezitare.

Mă puteam gândi la un milion de răspunsuri cinice, dar am lăsat-o aşa. Ce naiba, poate chiar avea dreptate. Poate că aceasta era cauza pentru care murise Melik, chiar dacă el nu ştia. Şi poate că în Berlin nu-ţi puteai permite să faci remarci cinice despre libertate, căci aici nu trebuia decât să te uiţi spre zid şi vedeai ce însemna să nu o ai.

Mă întrebam cât de mult ştia Horst din toate câte se întâmplau. Bănuiam că nu prea mult, iar când l-am încercat se dovedi că aveam dreptate. M-am decis să-l las în beznă, cel puţin pentru moment. Începu din nou lectura pamfletului apoi se opri.

– Ciudat, spuse el.

– Ce e?

– Adresa asta. E un cartier neobişnuit pentru un asemenea grup.

– Dă-mi să văd şi eu, am spus, smulgându-i hârtia din mâini. Desigur, pe ultima pagină a pamfletului era trecută următoarea adresă:

Kommission fur Wahrheit
Lagerweg, 455
Haselhorst, Berlin

17

Horst se dovedi util ca ghid, scăpându-ne de traficul din plină zi cu ajutorul câtorva scurtături bine alese şi găsind relativ uşor parcul industrial în care era situat Lagerweg 455. Clădirea era un depozit dărăpănat din cărămidă, cu trei etaje, datând probabil din secolul al XIX-lea, aflat la capătul unei fundături de lângă unul dintre canalele ce trecea prin colţul de nord-vest al oraşului. Horst avea dreptate. Nu era genul de loc unde te-ai fi aşteptat să întâlneşti „Comisia pentru Adevăr”.

Pe stradă era destulă forfotă căci muncitorii se întorceau din pauza de prânz, iar Alfa noastră cam sărea în ochi printre dubiţele rablagite şi camioanele de livrări, aşa că am întors şi am parcat pe strada principală, la o distanţă de câteva străduţe. Am încercat să-l conving pe Horst să rămână la maşină, dar el se dăduse deja jos şi mi-am dat seama că nu avea să se lase descurajat.

– Unde-s doi, puterea creşte, spuse el, dar eu nu eram prea sigur că era chiar aşa. Poate că nu era nimic de capul locului ăstuia, doar o adresă inventată pentru broşură, dar instinctul îmi spunea altceva. Iar dacă într-adevăr acolo se petrecea ceva, aveam să am destule pe cap fără să-l mai pun şi pe Horst la socoteală.

Un grup de oameni se adunaseră la o cotitură a drumului unde era parcată o tonetă cu mâncare. L-am trimis pe Horst să-şi cumpere un cârnat şi i-am spus să încerce să treacă neobservat.

– Stai cu ochii pe clădirea noastră.

– Dar...

– Dacă dau de vreun bucluc, voi avea nevoie de tine aici.

– De unde am să ştiu eu dacă ai necazuri?

– Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute înseamnă că am necazuri.

– Şi atunci ce să fac?

– Cheamă cavaleria, i-am zis eu.

– Ce număr de telefon are cavaleria? strigă el în urma mea în timp ce mă îndreptam spre depozit.

M-am apropiat de pe trotuarul opus, pentru a avea o perspectivă cât mai bună asupra clădirii. Intrarea părea să ducă la nişte scări ce urcau până pe acoperiş, asigurând probabil accesul către fiecare dintre cele trei etaje. M-am plimbat până în capătul străzii, tot pe trotuarul de vizavi, pentru a putea observa şi peretele îndepărtat al clădirii, orientat spre canal. La parter era un doc de încărcare, deservit de un ascensor de marfă de dimensiuni considerabile. Legată lângă debarcader era o barcă cu motor Interceptor de zece metri lungime, cu un motor V-8 de 215 cai putere. Nu era tocmai vehiculul obişnuit pe astfel de canale. Folosisem acelaşi tip de şalupe pentru raidurile întreprinse în Cuba.

Am trecut strada în dreptul canalului, iar apoi am traversat înapoi odată ajuns în faţa clădirii, în dreptul intrării. Când am văzut semnul proaspăt montat ce nominaliza EISBERG TECHNISCHE DIENSTLEISTUNGEN ca fiind singurii ocupanţi ai clădirii, mi-am dat seama că mă aflam unde trebuie. „Serviciile Tehnice Iceberg” era mai mult decât grăitor. Dacă nu ar fi fost Kovinski cel care ştampilase pamfletele cu o adresă reală a companiei, aş fi fost mult mai sceptic. Dar el era pur şi simplu suficient de prost pentru una ca asta, iar adevărul este că văzusem unii mai rău ca el.

Uşa era întredeschisă, aşa că am păşit înăuntru. În faţa mea erau nişte scări destul de abrupte, iar către stânga pornea un coridor ce dădea spre mai multe birouri. Am auzit voci din interiorul acestora, aşa că am luat-o în sus. Treptele vechi de lemn scârţâiră, probabil nu aşa tare cum mi se părea mie, dar am încercat oricum să merg în vârful picioarelor. Ajunsesem cam la jumătatea distanţei până sus când am auzit o uşă de la unul din etajele superioare deschizându-se şi trântindu-se apoi în închidere. Se auziră apoi paşi ce coborau repede scările. Nu aveam unde să mă

duc, aşa că mi-am aranjat Beretta la curea, mi-am ţinut respiraţia şi mi-am continuat drumul. Dacă în clădire intrau şi ieşeau suficient de mulţi oameni, poate că prezenţa mea acolo nu ar fi părut suspectă. Cel puţin asta mi-am spus eu.

Speranţele mele păliră când silueta coti pe scări şi am văzut că dădusem nas în nas cu nimeni altul decât cu nevăstuica de Aleks Kovinski.

La început nu mă observă. Mi-am băgat mâna sub jachetă şi mi-am încleştat degetele pe patul armei, fiind sigur că-l puteam doborî, dar nu la fel de sigur că aş fi reuşit să şi scap de acolo înainte ca să reacţioneze cineva la auzul focurilor de armă. Ridică privirea. Eram pe punctul de a scoate arma când mi-am dat seama că nu mă recunoscuse – încetini doar şi-mi aruncă o privire perplexă. După încă câteva trepte ajunse suficient de aproape cât să-mi dau seama că acesta nu era adevăratul Kovinski, cel puţin nu cel pe care-l cunoscusem eu. Era o sosie aproape perfectă, dacă pot să folosesc termenul ăsta, doar că era puţin mai înalt, cu o faţă mai latră şi un corp mai atletic.

– Ar fi bun un ascensor pe aici, am mormăit eu când am ajuns în dreptul lui. Nu-mi răspunse, doar se uită pătrunzător la mine, dar îşi continuă drumul. Eram conştient că se oprise la piciorul scării şi că se uita înapoi. Am continuat să urc până la platforma de la etajul doi înainte de a mă opri. După un moment tensionat am auzit uşa de la stradă deschizându-se şi închizându-se şi am fost destul de sigur că ieşise.

Dacă era să mă întorc, acum era momentul. Părea a fi cea mai isteaţă mişcare, aici puteam da peste orice. Aproape că mă convinsesem singur să cobor înapoi în stradă, dar apoi m-am gândit: „Şi dacă cobor, ce dracu' mai fac pe urmă? La dracu!" Nu aveam să fac cale întoarsă tocmai când în sfârşit descoperisem ceva.

Am urcat până la etajul trei şi m-am oprit să-mi recapăt suflul. Iceberg, am chicotit eu în sinea mea. Ca şi în realitate, îi puteai vedea doar vârful. Josef îmi spusese că

erau departamentul de „relaţii publice” al ZR/RIFLE, care era Grupul de Acţiune Executivă al Companiei (mai exact, gaşca de asasini). Acesta fusese domeniul lui Harvey King până când îl înlăturase Kennedy pentru că se întreţinea cu cei din Mafie. Mă întrebam cine îi conducea acum.

Scopul celor din Iceberg era să înlăture suspiciunile ce ar fi planat asupra lor fabricând dovezi false, sau măcar provocând destulă confuzie încât nimeni să nu mai poată fi sigur ce se întâmplase de fapt. Echipa de „negare plauzibilă”. Dublura lui Kovinski era o lucrătură frumoasă. Probabil că se învârtise prin tot Berlinul de Vest pentru a avea cât mai mulţi martori pentru comportamentul eratic al lui Kovinski. Fotografia trebuie să fi fost făcută aici, împreună cu pamfletele, toate făcând parte din programul lor de a-l face pe bietul fraier să pară o adevărată ameninţare comunistă.

Am deschis uşa şi am păşit într-o încăpere dreptunghiulară de vreo zece metri lăţime şi cu o lungime de trei ori mai mare. Soarele amiezii pătrundea înăuntru prin ferestrele dinspre sud, şi am avut nevoie de câteva secunde pentru a mă obişnui cu lumina puternică ce inunda încăperea. La etajul acesta nu existau nici pereţi şi nici alte diviziuni ale spaţiului, doar şiruri şi şiruri de rafturi metalice goale. Închizând uşor uşa în spatele meu, m-am îndreptat spre una din ferestrele ce dădeau spre faţada clădirii şi m-am uitat pe stradă sperând să-l pot vedea pe Horst. Toneta cu mâncare era prea departe şi nu-l puteam recunoaşte din mulţime, ceea ce era foarte bine. Dacă eu nu puteam să-l văd, însemna că nici altcineva n-ar fi reuşit.

Pe când făceam o trecere în revistă a încăperii îmi atrase atenţia un pachet lung şi alb printre şirurile de rafturi. Mi-am croit drum printre etajerele metalice şi, când am ajuns suficient de aproape, am putut vedea că pachetul era de fapt o cutie, legată cu o fundă roşie, de dimensiuni considerabile. Lângă el mai erau două containere simple, albastre, ca nişte coşuri pentru rufe; toate erau amplasate

chiar în faţa ascensorului de marfă, gata să fie ridicate. Cu ajutorul micii şurubelniţe pe care o mai aveam încă în buzunar am tăiat banda adezivă de pe una din cutiile albastre şi i-am ridicat capacul, înăuntru se aflau, împachetate cu grijă, trei uniforme ale poliţiei din Berlinul de Vest împreună cu insignele şi armele din dotare. Am pus la loc capacul şi am aşezat-o înapoi pe raft, părând mai mult sau mai puţin neatinsă. Apoi am deschis-o şi pe cealaltă în acelaşi mod. Aceasta conţinea trei plicuri căptuşite mari, pe care le-am deschis, înăuntru se găseau legitimaţii şi insigne de agenţi ai serviciilor secrete. Asta cu siguranţă nu era un plan încropit la repezeală.

M-am tras un pas înapoi şi am studiat cutia cea lungă şi albă. Bănuiam ce se afla înăuntru, dar nimic nu m-ar fi putut împiedica să o deschid. Am desfăcut funda şi am tăiat panglica cât de fin am putut, apoi am ridicat capacul. O felicitare aurie era aşezată deasupra unui buchet de vreo douăzeci şi ceva de trandafiri roşii. Felicitarea nesemnată spunea doar „Mă gândesc la tine”. Am scos florile din cutie şi am îndepărtat fundul fals. Şi acolo, iat-o – o puşcă cu lunetă Tokarev, de fabricaţie rusească, având alături o cătare telescopică, amândouă aşezate perfect în suportul lor. Era arma din fotografia lui Kovinski.

Primul gând care-mi trecu prin cap a fost o acţiune de sabotaj. Am ridicat arma şi am examinat-o. Era grea, dar bine echilibrată. O ţineam în braţe şi m-am uitat pe fereastră prin lunetă, dar tot nu-l puteam localiza pe Horst. Ar fi fost destul de uşor să stric alinierea lunetei, dar trăgătorul o va recalibra cu siguranţă înainte de a trage. Chiar dacă aş fi reuşit să defectez mecanismul, tot ar fi însemnat moartea unor oameni nevinovaţi. Nu, percutorul era cea mai bună alternativă. Nu eram eu expert în arme de foc, dar eram destul de sigur că aş putea îndepărta percutorul... Atunci am înţeles că arma aceasta ar fi putut fi doar o momeală, iar lunetistul nici măcar n-ar trage cu ea. Ar putea fi vorba chiar de mai mulţi trăgători...

Uşile ascensorului de marfă se deschiseră brusc în spatele meu, cu un ecou răsunător în sala aceea goală. M-am întors dintr-o mişcare, fiind pregătit să fiu întâmpinat de un glonţ, dar în loc de asta, m-am trezit faţă în faţă cu omul care, în mintea mea, întruchipa întreaga dementă nebunească pe care o avea Compania de oferit. Henry Fisher era acelaşi nemernic arogant pe care mi-l aminteam din Nicaragua.

– Bună, Jack. Ieşi din ascensor urmat de Johnson şi de dublura lui Kovinski. Ce vânt te aduce pe la noi?

– Speram să mă înscriu în „Comisia pentru Adevăr”.

El încercă să zâmbească, dar păru un proces mult prea dureros.

– N-am auzit eu bine, sau tu eşti un om căutat? îmi aruncă el.

– Consideră-mă înarmat şi periculos.

– Aşa mă gândeam şi eu, se plimbă el în jurul meu, făcând o încercare patetică de a mă intimida. Ştii, Jack, aproape că ai dat peste cap întregul spectacol. După ce ai ajuns tu la el, Kovinski era atât de speriat încât devenise inutil. A trebuit să scăpăm de el. S-au dus pe apa sâmbetei două luni de pregătiri.

– Cred că ar trebui să mă simt prost pentru asta.

– Nu-ţi face griji pentru noi, ne-am redresat. Dar uită-te la tine, spuse el batjocoritor. Ţi-ai lăsat amprentele peste tot pe arma crimei.

Îi făcu un semn cu capul sosiei lui Kovinski, care înaintă spre mine şi apucă puşca de ţeava, începusem deja să înţeleg ce se întâmpla, dar când am văzut că acesta purta mănuşi chirurgicale totul a devenit clar ca lumina zilei. Johnson mă percheziţiona, îşi luă înapoi Beretta, iar apoi mă împinse încet în ascensor.

– Ai devenit dintr-odată un om foarte important, Jack, spuse Fisher însoţindu-mă. Eşti pe punctul de a intra în istorie drept omul care l-a asasinat pe John Fitzgerald Kennedy.

Uşile se închiseră cu zgomot şi începurăm să coborâm.

Parterul, cu o uşă glisantă masivă în partea din spate, era folosit drept garaj pentru şase automobile guvernamentale, inclusiv Chrysler-ul negru care fusese avariat de taxiul lui Melik. Chase era aşezat împreună cu alţi patru oameni la o masă de lângă uşă. Pe doi dintre aceştia îi recunoşteam din brigada din Cuba – bărbaţi pe care îi văzusem mai întâi în Nicaragua şi mai apoi pe stadionul din Miami, unde Kennedy avusese parte de o primire neaşteptat de călduroasă. Judecând după membrii acestei echipe, primirea sa la Berlin avea să fie cu mult mai rece.

Fisher mă aşeză într-un birou micuţ şi fără ferestre, îşi întinse picioarele pe birou, se lăsă pe spate în scaunul său pivotant şi îmi aruncă o privire vicleană. Se simţea bine în pielea lui.

– Avem câteva minute la dispoziţie până ce lucrurile vor fi pregătite, spuse el. Ţi-aş oferi ceva de băut, dar tocmai am rămas fără.

– Poate altă dată, i-am spus eu, întrebându-mă dacă uitasem eu cât de dobitoc era sau dacă devenise el şi mai şi.

Se legăna în scaun, cu mâinile încrucişate la ceafă.

– Îmi pare rău că nu sesizezi înţelepciunea a ceea ce întreprindem noi aici, Jack. Crede-mă, este pentru binele ţării... al lumii.

Nici măcar nu m-am obosit să-i răspund, fapt care păru să-l enerveze. Avea întipărit pe faţă un rânjet stupid.

– Ne aflăm în război, într-un război amar ce va determina chipul lumii în secolul XXI. Unii nu au curajul de a-l câştiga, dar eu nu fac parte dintre ei.

– Da, eşti un adevărat nenorocit de patriot, Henry, i-am spus eu.

Se uită lung la mine, apoi îşi coborî picioarele de pe birou şi se aplecă în faţă. Tonul vocii îi era mai ridicat din

cauza emoţiei.

– Faci parte din cei într-atât de înamoraţi de tipul ăsta încât nici nu-şi mai dau seama ce se întâmplă? Nenorocitul a prostit aproape toată ţara cu zâmbetul său simpatic şi cu discursurile lui de rahat scrise de tipii ăia de la Harvard, dar tu ar trebui să fi mai isteţ de atât.

– Cred că nu sunt aşa de ager la minte ca tine.

– Nu fi măgar! Se lăsă din nou pe spate şi se juca cu un elastic de cauciuc, întinzându-l în toate direcţiile. N-ai băgat de seamă că de când a venit catolicul ăsta nenorocit la Casa Albă comuniştii ne-au depăşit la toate capitolele?

– Cred că ai dreptate aici, Henry. Probabil că primeşte ordine de la Vatican, care am auzit că e înţesat de cardinali marxişti.

– Du-te naibii, dacă nu iei în serios viitorul ţării noastre!

– Îţi meriţi soarta. Elasticul se rupse. Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, ai fost în echipa din Cuba... Nu înseamnă nimic pentru tine că nenorocitul i-a lăsat pe bărbaţii aceia curajoşi să moară acolo pe plajă? Ziua aceea a dat totul peste cap, totul, de la un cap la altul.

Făcu o pauză ca să-i pot da un răspuns, dar m-am mulţumit să mă uit lung la el. Scuturã din cap, se ridică şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin cameră. Cum aceasta era foarte strâmtă, umbla în cerc. Nu ştiu de ce era aşa de important pentru el, dar dintr-un motiv sau altul ţinea morţiş ca eu să pricep ce lucru măreţ întreprindea el. Poate că-l deranja până şi pe el într-un colţ al sufletului, şi avea nevoie de mine pentru a se justifica faţă de sine. Sau poate era atât de cuprins de evlavie încât pur şi simplu îi refula pe gură.

– *Totul* a început din Cuba! spuse el, aruncându-şi braţele în aer, parcă implorându-mă să ascult de vocea raţiunii. Crezi că Hruşciov ar fi avut tupeul să ridice un zid prin mijlocul oraşului ăstuia dacă preşedintele nostru n-ar fi fost aşa un fătălău în Cuba?... Şi uită că l-a înfruntat pe Hruşciov în problema rachetelor nucleare. Mare erou!

Întreabă-te mai bine ce căutau acolo de la bun început! Focoase nucleare la nouăzeci de mile marine de coasta Floridei! Dacă Kennedy şi-ar fi făcut datoria în golful Porcilor, ele nici n-ar mai fi fost acolo. Ne-a făcut să părem nişte imbecili, aşa că Hruşciov s-a hotărât că ne poate regula... La fel şi cu torpilorul ăla nenorocit. Locotenentul Johnny Kennedy îşi dirijează nava drept pe cursul unei nave japoneze de război, singurul căpitan din întreg războiul din Pacific care să fi făcut una ca asta, şi devine un blestemat de erou de război pentru că şi-a salvat echipajul scriind un mesaj pe o nucă de cocos! Pentru numele lui Dumnezeu, au făcut un blestemat de film despre asta! Ei bine, să fiu al dracului dacă am să-l las pe irlandezul ăsta împuţit să-mi dirijeze ţara pe cursul unui distrugător sovietic!

Aş vrea să pot spune că era în pragul demenţei, sau chiar că trecuse acest prag, dar mă doare să recunosc că nu era deloc cazul. Nu pierduse contactul cu realitatea, doar că vedea lucrurile într-un fel răstălmăcit, cu susul în jos. Exact ca o mulţime de alţi oameni. Până la urmă, nu era decât o varietate a fanaticilor ce scuipau tipul ăsta de idei nebuneşti pe care le puteai auzi în fiecare cafenea, frizerie sau birou de consilii din întreaga ţară. Singura diferenţă era că Fisher, şi încă câţiva asemenea lui, aveau mână liberă asupra întregii lumi. El era un om al Companiei, iar oamenii Companiei vedeau lumea dintr-o perspectivă pe care noi, simplii muritori, n-am putea-o niciodată înţelege. Ei aveau să salveze lumea de comunism chiar dacă trebuiau să o arunce în aer pentru a-şi atinge scopul.

Se uita la mine, aşteptând o reacţie.

– Nu am privit niciodată lucrurile aşa, Henry, i-am spus. Îţi mulţumesc că m-ai luminat.

– Du-te naibii, Jack, spuse el aşezându-se înapoi în scaun.

– Pentru tine totul e o mare glumă, nu-i aşa?

– Ţi se pare că mă amuz?

Păru să aprecieze asta şi se decise să mai adauge pe lista încă o nemulţumire.

– Între timp, Bobby e cocoţat în Departamentul de Justiţie, punând sub acuzare americani de excepţie şi râzând atunci când cineva menţionează conspiraţia comunistă internaţională. Râzând de-adevăratelea! Ştii, credeam că sunt doar naivi, dar nu sunt mai naivi decât tine.

Deschise sertarul de sus al biroului, scoase câteva fotografii alb-negru, tipărite pe hârtie lucioasă şi mi le arunca în poală.

– Eşti o pacoste, Jack.

Prima fotografie fusese făcută în Markthalle, duminică dimineaţă devreme. Mă arăta stând în faţa unei tarabe cu fructe şi plătindu-i bătrânei pentru un măr verde în timp ce Josef stătea în spatele meu. Le-am frunzărit repede şi pe celelalte: Josef stând în picioare, eu aşezat pe o bancă lângă parc; o imagine cam pătată surprinsă pe timp de noapte, pe când mă urcam în maşina lui Josef în faţa casei dărăpănate de pe Berlinerstrasse; noi doi strângându-ne mâinile în timp ce mă lăsa în faţa hotelului Europa...

– Fraternizezi cu inamicul. Fisher zâmbi afectat. Eşti un trădător, Jack, un agent al comunismului care s-a întors împotriva propriei patrii şi ne-a împuşcat mult-iubitul preşedinte. Ar trebui să meargă foarte bine. Îţi garantez că presa va fi în delir.

– Ştii, Henry, i-am spus eu înapoindu-i fotografiile, dacă n-ar fi fost vorba de tine, chiar aş fi fost îngrijorat. Dar ştiu că tu ai dus de râpă aproape toate operaţiunile la care ai lucrat. Era numai gargară, bineînţeles. Fisher era într-adevăr un mare ratat, dar nu el trăgea sforile. Treaba asta era cu mult peste capul său.

– Aşa e, Jack. Tu relaxează-te, mârâi el în timp ce punea fotografiile înapoi în sertar. Toate se vor aranja cum nu se poate mai bine. De fapt, odată ce mi-a venit ideea, mi-am dat seama că tu eşti oricum mult mai potrivit în rolul de

asasin decât Kovinski. Este mult mai dramatic aşa, ştii tu, un american care îşi trădează patria. Cred că subliniază importanţa pericolului ce ne pândeşte din interior. Păcat că nu vorbeşti ruseşte.

Am vrut să-i răspund cu ceva pe măsură, dar am fost întrerupţi de Johnson, care intră cu o seringă hipodermică în mână.

18

– Sper că nu ai de gând să mă înţepi cu drăcia aia, i-am spus eu agitat.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi, îmi răspunse el cu accentul său sudist. I se mai spune Cocktail Cosmic, nu doare deloc. De fapt, e chiar mişto.

– Da' ce, l-ai încercat?

– Da, înainte eram şoricel de laborator, zâmbi el.

– Ce-ar fi dacă l-am pune într-un pahar cu apă?

– Îmi pare rău, omule, trebuie administrat intravenos.

Ţinu seringa în lumină, o bătu de câteva ori cu degetul şi apoi apăsă uşor pistonul până ce ieşi o picătură de lichid.

– Ţi-e frică de ace, Jack? râse Fisher. Îi este... Îi e frică de ac. Asta e o amintire de nepreţuit!

N-am fost niciodată prea bucuros la vederea unui ţep metalic ascuţit îndreptat către mine. La un moment dat, în Kansas, ajunsesem atât de falit încât am încercat să fac rost de ceva bani donând sânge, dar am ieşit pe uşă înainte ca asistenta să se apropie măcar de mine. Chiar am trăit pe viu durerea unei obturaţii de canal decât să înfrunt acul. Nu mă ruşinez. Toată lumea are o fobie; a mea e asta.

Johnson îmi promise că nu voi simţi nimic şi îmi ceru să-mi dau jos jacheta şi să-mi ridic mâneca, începu să chicotească când văzu că încă mai aveam în jurul încheieturilor ceea ce mai rămăsese din cătuşele lui, iar ca să mai amân inevitabilul, i-am istorisit aventura prin care trecusem încercând să le scot.

– Hristoase, ai avut noroc că nu ţi-ai retezat vreun deget, spuse el şi scoase din buzunar o cheie cu care le descuie.

– Sper că aia e cheia de rezervă, am spus eu.

– E originalul, zâmbi el. E un mic truc de-al meu. Îmi făcu o mică demonstraţie punându-şi cheia pe limbă, arătându-mi palmele goale şi înghiţind în sec, pentru ca apoi să scoată cheia din buzunarul cămăşii.

– Foarte impresionant, i-am zis eu. Acum ce-ar fi să-l

tăiem pe Fisher în jumătate?

– De ce nu? spuse el amical în timp ce-mi înfipse acul în braţ. Apoi trase de piston până când un firicel de sânge pătrunse în seringă şi inversă sensul pentru a-mi injecta soluţia în venă.

Lucrurile deveniră cât se poate de bizare foarte rapid. Primul lucru pe care l-am observat a fost un gust ciudat, amărui, urmat de un val blând, ca de apă călduţă, ce-mi susura prin ureche şi îmi spăla creierul. Camera nu începu să se rotească în adevăratul sens al cuvântului, se mişca doar, schimbându-şi forma, parcă întinzându-se şi îndepărtându-se până când eu ajungeam să fiu complet separat de tot restul, chiar şi de mine însumi. La momentul acela, mintea îmi era încă limpede, dar asta avea să se schimbe. Mă îndreptam spre paradis.

Momentele începură să se suprapună sau să se dispareze. Johnson mă studia de la distanţă, dar în acelaşi timp era chiar în faţa mea, deschizându-mi un ochi şi înfigându-mi un fascicul de lumină până în străfundurile craniului. Raza de lumină explodă la impact şi dădu naştere unui milion de fragmente de sticlă colorată, care deveniră planete ale universului în care mă adânceam. Totul mi-era străin, chiar şi eu, şi nici nu mai eram sigur că mai existam, îmi trecu prin minte şi gândul că îmi administraseră o supradoză şi că eram deja mort.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că zăceam pe un pat cu baldachin, într-o cameră liniştită, uitându-mă la tavan şi neavând nici cea mai vagă idee unde eram şi cum ajunsesem acolo. Nu ştiam dacă trecuseră câteva secunde, câteva minute sau chiar ore. Am încercat să mă ridic, dar cu excepţia ochilor, eram complet imobil. Mă întorsesem în trupul meu, dar încă nu mă conectasem la el.

M-am uitat în jur. În dreptul ferestrelor franţuzeşti erau trase draperii grele de catifea şi într-un şemineu mare de piatră licăreau vesele limbi de foc. Era o locuinţă de primă

clasă, deşi cu un decor cam prea sângeros. Capetele mai multor fiare sălbatice priveau de pe pereţi la podeaua de marmură, acoperită cu blănuri de urs, de tigru, piei de zebră şi tot tacâmul. Deasupra şemineului era atârnat un tablou ce reprezenta un bărbat nud pe spatele unui cal, trăgând cu săgeţi într-un leu rănit. Trăiam cu impresia unui deja-vu, având sentimentul că mai fusesem acolo – nu doar locul, dar şi momentul în sine. Credeam că din cauza drogurilor sinapsele memoriei mele făceau conexiuni eronate.

Am închis ochii, am expirat şi am încercat să mă relaxez. Era ceva ce vroiam să-mi amintesc, ceva important, dar îmi tot scăpa printre degete. M-am lăsat să alunec înapoi în întuneric...

Lumina înserării pogorâtă peste canal, luminile oraşului prinzând viaţă, licărind deasupra apei ca nişte îngeri jucăuşi, scufundându-se în dezmorţirea noastră. Mă aflam în partea din spate a bărcii, cu o pătură înfăşurată pe după umeri, simţindu-mă calm şi în siguranţă, una cu tot ce mă înconjura. Prindeam viteză pe măsură ce canalul se deschidea în întinderea nemăsurată de ape. Aerul era proaspăt şi antrenant şi m-am pierdut în bucuria momentului.

Apoi am simţit ceva. Mi-am îndreptat din nou atenţia către ceea ce se petrecea în barcă. Chase era în faţă, la cârmă, Johnson era pe scaunul de lângă mine, cu capul pe spate şi cu ochii închişi. Dar mai era ceva... M-am aplecat înainte şi m-am uitat dincolo de Johnson, şi, stând acolo, cu capul în mâini şi părând să sufere de rău de mare, acolo era ceea ce căutam.

Horst...

M-am ridicat brusc. Nenorocitul mă atrăsese într-o capcană. Asta încercam eu să-mi amintesc. Horst mă atrăsese într-o capcană.

Dându-mi seama că mă pot mişca din nou, am sărit prea brusc în picioare, m-a cuprins ameţeala şi a trebuit să mă ţin de unul din stâlpii patului. M-am lăsat în jos pe podea şi am aşteptat să-mi treacă.

Pamfletele nu proveneau din jacheta lui Kovinski! Horst le pusese acolo special ca eu să găsesc adresa ştampilată pe spate şi să mă duc la depozitul unde ştia că mă vor aştepta Fisher şi prietenii săi. Probabil că atunci când l-am întrerupt, Horst tocmai încerca să le bage între hârtiile lui Kovinski. Iar eu mă lăsasem păcălit, convingându-mă că Aleks Kovinski era suficient de dobitoc încât să ştampileze o adresă a companiei pe nişte materiale de propagandă. Îmi veneau în minte cuvintele *momeală* şi *capcană*. Dar Horst doar se juca de-a spionii, executând nişte ordine. Cel care într-adevăr mă atrăsese într-o capcană şi mă prinsese în laţ era nimeni altul decât Sam Clay.

Intră exact la momentul potrivit. Uşa se deschise, iar el păşi înăuntru.

– Văd că te-ai întors printre cei vii, îmi zâmbi el.

M-am ridicat de pe jos aruncându-i o privire ce spunea cât se poate de elocvent „te urăsc din străfundurile sufletului”. Mă simţeam trădat într-un fel de care nu mă mai credeam capabil. Sam mă iniţiase şi fusese mentorul şi chiar, credeam eu, prietenul meu adevărat. Nu era în nici o privinţă un idealist, dar, crezusem eu, era un om cu câteva principii de bază. Se pare că nu era deloc aşa.

– Nu pari surprins să mă vezi.

– L-am văzut pe Horst în barcă.

– Fără glumă? Mi-au spus că n-o să-ţi aminteşti nimic. Sunt impresionat.

– Poate că şi eu ar trebui să fiu. Nu te credeam în stare de aşa ceva.

Trase aer în piept şi se încruntă.

– E complicat, Jack.

– Nu, Sam. Nu e deloc complicat. E chiar simplu. E atât de blestemat de simplu încât nici nu am de gând s-o spun.

Se întoarse şi se îndreptă spre fereastră, uitându-se pe după draperie spre lumea de afară. Nu era doar o curiozitate, se uita după ceva anume.

– De ce m-ai adus aici? l-am întrebat eu. De ce nu m-ai lăsat drogat ca să mă ciuruieşti cu câteva gloanţe la momentul potrivit? Asta ar fi ideea, nu-i aşa?

– Da, asta ar fi ideea. Lăsă la loc draperia şi se întoarse spre mine. Chipul nu-i trăda nici o emoţie, îmi arunca doar o privire rece şi pătrunzătoare.

– Cum trebuie să se desfăşoare? am întrebat eu.

– N-am idee, spuse el cu un zâmbet. Detaliile operaţionale sunt păstrate la nivelele inferioare.

– Negarea plauzibilă.

– Aşa este.

– Care a fost creată pentru a-l proteja pe preşedinte.

– Nu şi de această dată, spuse el voios.

Încercam să înţeleg ce l-ar fi putut determina pe Sam să ne trădeze în felul acesta. Era dat la o parte şi nu-i plăcea sentimentul? Era un jucător mult prea bun pentru a se retrage şi poate că asta era asigurarea lui. Fără jocul ăsta el nu avea nimic altceva, aşa că poate era dispus să-şi pună până şi sufletul la bătaie pentru a-şi păstra locul la masa de joc.

– E greşit, Sam.

– Normal, Jack, crezi că eu nu ştiu? Mai greşit de atât nu se poate. Se uită din nou pe fereastră. Nu avem mult timp. Vor veni în curând.

– Cine?

Se îndepărtă de la fereastră şi se uită prin cameră.

– Aproape că ai dat tot planul peste cap speriindu-l pe Kovinski aşa cum ai făcut-o. A reacţionat înainte de vreme.

– Bănuiesc că el e istorie de-acum.

– Mai degrabă se pare că n-ar fi existat niciodată. Tu eşti acum cel nominalizat pentru cărţile de istorie.

– Aşa am auzit şi eu. Mă cam clătinam, dar nu voiam să las asta să se vadă, aşa că am rămas în picioare. A cui idee

genială a fost asta?

– A mea.

– Grozav... Camera începu să se învârtă cu mine. Întotdeauna m-am putut baza pe tine pentru o distracţie pe cinste. Mă prăbuşeam, dar Sam mă prinse la timp de braţ şi mă ghidă spre pat.

– Porcăria aia chiar te-a afectat serios.

– Poţi să spui şi aşa. M-am prăbuşit pe pernă.

– Cred că trebuie neapărat să mănânci ceva. O să comand cina după ce terminăm.

– Ultima cină?

– Ultima cină, repetă el. Amuzant. Asta e o glumă cu Iuda?

– Dacă ţi se potriveşte condurul...

– Trebuie să ai puţină încredere în mine, Jack.

– Încredere?! am râs eu. Pentru numele lui Dumnezeu, Sam! Din cauza ta am fost muşcat, pocnit, atacat, arestat, aproape împuşcat, drogat, trădat şi lăsat în voia sorţii.

– Din cauza asta ai nevoie de încredere.

– Scuză-mă dacă în loc de asta te trimit la dracu'.

– Cum vrei, ridică el din umeri, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de Lucky Strike. Vrei o ţigară?

Muream după o ţigară, iar el ştia că aşa trebuia să fie, dar am ezitat.

– Serveşte-te, insistă el, deschizând pachetul şi oferindu-mi-le. Am şovăit, m-am ridicat într-un cot şi am încercat să iau una. Nu o puteam scoate din pachet.

– Lasă-mă să-ţi arăt, spuse el numai un zâmbet, îndepărtând un capac fals ce avea nouăsprezece filtre lipite pe el.

– Dedesubt era un butoiaş micuţ, de diametrul ţigării lipsă, ieşind dintr-o cutiuţă metalică.

– De aici se declanşează, spuse el indicându-mi partea laterală a pachetului. De la butonul ăsta de sub ambalaj. Trebuie să apeşi tare cu degetul mare. Nu au vrut să-l facă prea sensibil din motive evidente. Ţinu pachetul în mână,

făcându-mi o demonstraţie de tragere. Băieţii de la departamentul tehnic spun că are o acurateţe de până la şase metri, dar eu n-aş băga mâna în foc pentru asta. Va trebui să stau foarte aproape, aş zice eu, poate chiar exact lângă.

Îndoi fundul pachetului pentru a-mi arăta trei proiectile ascuţite – mici, probabil de 6 milimetri – fixate într-o piesă subţire din polistiren.

– Sunt golite pe dinăuntru şi umplute cu acid cianhidric. Nu e o privelişte prea frumoasă, dar acţionează rapid. Între cinci şi douăzeci de secunde, depinzând de locul unde îţi nimereşti ţinta. Cu cât loveşti mai aproape de o arteră mare, cu atât va lucra mai repede. Unul este deja pe ţeava, aşa că în total ai patru gloanţe cu care va trebui să te descurci. Ca să reîncarci, nu trebuie decât să-i dai drumul unuia în jos pe ţeavă. Puse capacul la loc şi îmi dădu pachetul.

– Asta-i tot, spuse el.

– Ce naiba se petrece, Sam?

– După cum ţi-am mai spus, ştiu ce ar trebui să se întâmple mâine, dar habar n-am unde sau cum.

– Şi cum eu sunt ţapul ispăşitor, eu va trebui să fiu acolo, aşa că voi putea folosi ăsta să opresc toată tărăşenia...

– Asta ar fi ideea, spuse el.

– Ei bine, e o idee tâmpită, Sam. Foarte tâmpită.

– Ai tu una mai bună?

– Da! Ce-ar fi să folosim gloanţele astea asupra nenorociţilor care au plănuit toată treaba! Pe ei îi aştepţi, nu-i aşa?

– Pe unii dintre ei.

M-am oprit o secundă şi am tras aer adânc în piept.

– Cât de amplă e de fapt treaba asta, Sam?

– Nici eu nu sunt sigur, oftă el. Dar pare să se întindă în toate direcţiile, inclusiv în sus.

– Cât de sus?

– Nu pot decât să bănuiesc.

– Isuse, Sam. Cum de te-ai amestecat în drăcia asta?

Oftă şi se aşează lângă mine pe pat.

– Acum câteva luni m-a abordat cineva de la operaţiuni speciale, să vadă dacă m-ar interesa să lucrez pentru un client din afară. Mi-am dat seama că era putred ceva, dar am fost de acord doar ca să văd despre ce era vorba. N-am aflat decât acum vreo două săptămâni cine este ţinta, şi abia atunci am înţeles cât de mare e înscenarea asta. Ca să-ţi spun sincer, nici nu credeam că o să reuşească până ce nu te-ai întors tu cu informaţiile de la Colonel.

Întorceam pachetul de ţigări pe toate părţile. Părea destul de uşor. Mi-am pus degetul pe trăgaci, să mă obişnuiesc cu senzaţia.

– De unde ştii că voi fi suficient de aproape?

– Ăsta e un lucru de care sunt sigur. Iceberg e operaţiunea acum. I-am aruncat o privire întrebătoare, dar el doar ridică din umeri. După cum ştii, noi venim cu povestea de acoperire, în care tu eşti personajul principal. Tu vei fi la faţa locului, în apropierea trăgătorului. Johnson şi Chase vor fi desemnaţi să te păzească, iar un agent din serviciile secrete care e implicat în toată treaba va fi prin preajmă. De cum s-ar confirma uciderea preşedintelui ţi-ar da drumul şi te-ar împuşca în timp ce ai încerca să fugi. Agentul din serviciile secrete va fi eroul.

– Când se va confirma uciderea preşedintelui? Isuse!

– Ei, bine?

– Johnson, Chase şi tipul din serviciile secrete. Cum e cu lunetistul – e doar unul singur?

– Trei, spuse el.

– Din ce în ce mai bine.

– Vor fi amplasaţi în poziţii diferite, dar dacă-l elimini pe unul dintre ei vor anula operaţiunea.

– Şi dacă aş reuşi să o scot la capăt? Cum rămâne cu viitoarea tentativă?

– Aşa câştig ceva timp. Poate pot afla cine e în spatele operaţiunii înainte de a reuşi s-o pună la cale şi pe

următoarea.

– Patru gloanţe, patru tipi, am spus, nu sunt cine ştie ce şanse, nu-i aşa? Am aruncat pachetul într-una din noptierele de lângă pat.

– Îmi pare rău, Jack. Nu mai am nici un as în mânecă.

Am inspirat adânc.

– Crezi că lumea merită salvată, Sam?

– Nu ştiu, spuse el. E dată peste cap, într-adevăr, dar e singura pe care o avem.

19

Ultima dintre cele trei maşini opri în faţa casei.

– Asta e, spuse Sam, îndepărtându-se de la fereastră. A sosit toată lumea.

Stăteam întins pe pat, fumând una dintre ţigările turceşti ale lui Melik şi încercând să mă conving că aveam o şansă de a supravieţui următoarelor douăzeci şi patru de ore. Sam îmi spusese că tipii ăştia veneau să-şi dea acordul final pentru operaţiune (sau să o anuleze), dar nu vru sub nici un chip să-mi spună cine erau. Aşa că am fost cât se poate de surprins când îmi aruncă sacoul.

– Hai să mergem, spuse el.

– Unde?

– E rândul tău.

– Rândul meu?

– E timpul pentru reprezentaţia finală.

– Nu m-a anunţat nimeni că a bătut gongul.

– Pune-ţi sacoul, Jack.

Mi-am stins ţigara în scrumiera pe care o balansam pe piept, m-am rostogolit jos din pat şi mi-am tras sacoul peste tricoul cu care eram îmbrăcat.

– Vor, probabil, să vadă pe cine ai ales în rolul lui Kovinski, i-am spus eu.

– Asta ar fi ideea.

– Ar trebui să mă simt onorat.

– Doar n-o face de oaie. Sam era mai nervos decât îi stătea în fire şi asta nu mă ajuta deloc să mă calmez.

– Cum naiba aş putea s-o fac de oaie, Sam?

– Dacă se hotărăsc să anuleze operaţiunea nu-ţi vei mai primi acea ultimă cină pe care ţi-am promis-o. Aşa că fii cooperant.

– Cooperant e numele meu mic, i-am zis eu, iar Sam deschise uşa.

O pendulă veche bătea ora 11 exact când intram în

biblioteca de la parter. Era o încăpere vastă, cu pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de stejar şi cu un tavan boltit înălţat la vreo zece metri. O scară rotundă ducea spre o galerie plină de cărţi de deasupra noastră, întreruptă doar de un şemineu masiv din piatră, decorat cu o întreagă varietate de săbii, cuţite şi arme vechi şi instrumente de tortură.

În jurul focului, în capătul celălalt al camerei, erau aranjate cinci fotolii din piele, trei dintre ele deja ocupate. Un tip cu părul cărunt şedea cu spatele la mine; la dreapta lui era aşezat un bărbat gras cu o mustaţă subţire pe care l-am recunoscut ca fiind legenda Companiei, Harvey King. În faţa lui se afla un tip subţirel, cu o tunsoare monotonă stil periuţă, purtând nişte ochelari cu lentile foarte groase, o cămaşă albă cu mâneci scurte şi un papion roşu. Acesta din urmă sorbea pepsi direct din sticlă.

– Ia loc, Jack, mi se adresă tipul cărunt, îi recunoşteam faţa, dar nu-mi puteam da seama de unde. Avea maxilarul lat şi nişte umeri masivi, trăsături puternice, dar cizelate, cu un păr creţ şi buze cărnoase. Părea un zeu roman îmbătrânit. Parcă mirosea a bogăţie, fiind îmbrăcat impecabil din cap până în picioare. Purta nişte ochelari italieneşti supradimensionaţi, o cravată de mătase, un blazer albastru şi nişte pantofi de două sute de dolari.

– Relaxează-te, spuse el mieros cu o urmă de accent. Bea ceva. Pot să-ţi recomand coniacul. Are o sută de ani vechime.

– Whisky, i-am cerut unui chelner care aştepta într-un colţ.

Sam ceru şi el un whisky cu gheaţă şi se aşeză între vorbitorul mieros şi băutorul de pepsi. Fotoliul liber aşezat cu spatele la foc îmi era rezervat.

– Mulţi alţii aflaţi în postura în care te afli tu acum ar încerca să scape, folosindu-se de orice tertipuri, continuă cărunţul, dar bănuiesc că tu eşti destul de isteţ încât să-ţi dai seama că nu există nici o cale de scăpare. Pentru tine întrebarea nu este ce se va întâmpla, ci cum. Mi-ar plăcea

să te văd trecând prin experienţa asta cu cât mai multă demnitate şi cât mai puţină suferinţă.

– Sunt de acord cu asta, am spus, luându-mi paharul. Tipul cu papion bătu cu unghia în sticla sa de-acum goală pentru a i se aduce alta.

– În regulă. Bărbatul cărunt îmi zâmbi cu căldură şi se întoarse apoi să-şi privească colegii. Nu trădau nici o expresie, ceea ce părea să însemne că până la acel punct erau satisfăcuţi. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra mea, şi atunci mi-am dat seama de ce mi se părea cunoscută faţa sa.

Johnny Rosetti era un om de afaceri de succes din Florida, proprietarul mai multor restaurante, cluburi de noapte şi hoteluri. Dar astea erau doar faţada de care se folosea pentru a spăla banii obţinuţi din jocuri de noroc, prostituţie, droguri, şantaj, crime... soiul ăsta de afaceri. Dar oricât ar fi câştigat Rosetti şi amicii săi, tot nu se compara cu cât pierduseră când Castro îi alungase din Cuba. O sută de milioane pe an era doar o estimare moderată – scutiţi de taxe, fireşte. Bineînţeles că voiau să şi-i recupereze, dar nu erau foarte impresionaţi de efortul depus de Kennedy în această privinţă, aşa că nu m-am mirat prea tare să-l întâlnesc în micul nostru grup.

– Nu-i aşa că e minunat? am spus, nefiind în stare să mă abţin.

– Ce? întrebă Rosetti graţios.

– Că un peşte amărât ca tine se poate înălţa din mocirlă până pe cele mai înalte trepte ale societăţii. Imaginează-ţi – coniac vechi de o sută de ani. Ce ţară minunată, nu-i aşa?

Zâmbetul îi îngheţă lui Rosetti pe faţă, iar ochii îi deveniră sloiuri de gheaţă, îmi doream să fi avut gloanţele otrăvite, căci aş fi fost mai mult decât fericit să-i dăruiesc unul chiar în momentul ăla. Dar dacă cineva urma să moară în următoarele câteva secunde, eu aveam să fiu acela. Din fericire, Harvey King nu dădea doi bani pe orgoliul rănit al lui Rosetti.

– Hai să trecem la blestematul de subiect, spuse corpolentul meu interlocutor, răsucindu-se către mine. Avea o voce amuzantă, cu tonalităţi înalte, care nu se potrivea defel cu cele o sută cincizeci de kilograme ale sale.

Harvey şi cu mine ne intersectasem de câteva ori în cursul pregătirii invaziei, dar doar în trecere, în Agenţie rămânea în umbră, ţinându-se la distanţă de orice relaţie ce aducea măcar a camaraderie. El era eroul cowboyilor pe care îi conducea în interiorul şi în afara Cubei, şi care erau încântaţi că un nemernic de afemeiat şi beţivan înarmat ca Harvey putea umbla pe coridoarele puterii, făcându-le viaţa amară tuturor novicilor. Conducerea, cu calmul ei caracteristic superior, l-a suportat ca pe un personaj necesar, chiar dacă neplăcut, recunoscut drept un magician al operaţiunilor negre. Toată lumea se înfuriase când acesta fusese pensionat prematur graţie lui Bobby Kennedy.

– Povesteşte-mi despre Zapata, spuse el referindu-se la numele de cod pentru golful Porcilor. Ce s-a întâmplat între tine şi Fisher?

– Nu am fost de acord în toate privinţele, am răspuns eu, neştiind unde bătea.

– Te-a arestat, nu-i aşa?

– M-a închis.

– De ce?

– După cum am spus, eu nu eram de acord cu unele treburi pe care le făcea.

Se uită lung la mine, pufni, apoi băgă mâna în buzunarul sacoului, scoase o batistă şi strănută în ea. Credeam că or să-i iasă ochii din orbite.

– Erai îngrijorat în privinţa Operaţiunii Guantanamo, spuse el ştergându-şi nasul.

– Aşa este.

– Cum de aflaseşi şi ea?

– Fisher îmi spusese.

– Ce îţi spusese?

– Că un grup de mercenari îmbrăcaţi ca soldaţi cubanezi aveau să atace forţele americane de la bază în încercarea de a-l face pe preşedinte să trimită puşcaşii marini în Cuba.

– Tu credeai că era greşit?

– Da, credeam că era greşit.

– Vreau să-mi spui numele tuturor celor cu care ai discutat problema.

Acum înţelegeam unde voia să ajungă, îndată ce aş fi devenit un celebru asasin mort, fiecare gazetar din întreaga ţară va căuta pe oricine am salutat măcar vreodată. Harvey voia nume ca să-i poată face să dispară înainte ca vreun reporter să ajungă la ei. Îşi proteja integritatea operaţiunii (acestea au fost cuvintele folosite de ei, nu de către mine).

– Du-te naibii, i-am spus eu.

El zâmbi şi dădu din cap, părând neaşteptat de mulţumit de răspunsul meu.

– Ai raportat şi cuiva din guvern despre îngrijorarea ta în ceea ce priveşte Operaţiunea Guantanamo? continuă el.

– Da, am raportat.

– Numele şi agenţia din care face parte persoana?

– Sam Clay din CIA, am spus eu.

Harvey se uită la Sam, care aprobă din cap.

– E adevărat, spuse Sam, iar eu i-am spus să uite toată treaba.

Harvey se întoarse din nou spre mine.

– Ai urmat sfatul lui, Jack? Ţi-ai ţinut gura?

– Da, i-am răspuns.

– Mi-ai spune dacă nu ar fi fost aşa?

– Nu.

– Indiferent ce ţi-am face, orice metodă de interogare am folosi, ar fi vreun mod în care să fim sută la sută siguri că ne-ai spus despre toţi cei cu care ai discutat vreodată Operaţiunea Guantanamo?

– S-ar putea să vă dau nişte nume, dar n-aţi avea de

unde să ştiţi dacă sunt cele care vă interesează sau dacă sunt toate.

– Aşa este, spuse Harvey. Sunt de acord cu tine. Şi ce altceva mai ştii, Jack?

– Referitor la ce?

– Hai să rămânem la capitolul Cuba. Ai spune că eşti relativ la curent cu ce s-a întâmplat acolo?

– Am fost implicat într-o serie de operaţiuni interesante.

– Ar fi corect dacă am spune că ai ceva legături cu personalul şi evenimentele care s-au desfăşurat în acţiunea din Cuba?

– Da, ar fi corect.

– Câţi oameni sunt la curent cu faptul că ai fost implicat în Zapata? Fă o estimare, luându-i în considerare şi pe cei cu care ai venit în contact în timp ce erai în misiune.

– Cred că peste douăzeci. Poate chiar mai mulţi.

– Deci cel puţin douăzeci şi ceva de oameni, poate chiar mai mulţi, te pot lega de operaţiunile din Cuba ale Companiei.

– Aşa este.

– Şi sunt toate şansele ca tu să fi vorbit despre operaţiunea Guantanamo cu oameni din afara Agenţiei. Nu trebuie să răspunzi la asta, voiam doar să subliniez un lucru. Ceea ce voiam să subliniez, se întoarse el din nou către Sam, este că alegerea lui drept acoperire este cât se poate de proastă! La ce naiba te gândeai?

– Las-o mai moale, Harvey, îl avertiză Sam. Nici King nu era recunoscut pentru diplomaţie, dar nici Sam nu înghiţea prea multe de la nimeni. Putem s-o facem să ţină.

– E o treabă de mântuială, spuse Harvey. Ar trebui să-l folosim drept acoperire, dar amprentele noastre sunt chiar pe el.

– Un băiat bun care a trecut de partea răului, spuse Sam. O putem face să meargă. Avem fotografii.

– Pot apărea prea multe întrebări, spuse Harvey. Întrebări la care nici unul dintre noi nu ar vrea să răspundă.

Eu recomand sistarea acţiunii până vom găsi o altă alternativă.

Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare. Mă întrebam de ce nu intervenea Sam, să încerce să pună din nou lucrurile în mişcare, dar apoi am înţeles că, într-un fel sau altul, el era oricum dispus să mă sacrifice pentru a mai câştiga ceva timp. Începusem să mă întreb dacă mai aveam vreo şansă când, deodată, tipul cu pepsi-ul ridică tonul:

– Îi dăm drumul, spuse el într-un accent pur texan. Dacă va fi nevoie, vom face curăţenie după aia, atâta tot.

Harvey şi Rosetti se uitară unul la celălalt. Era evident ca tipul nu era unul pe care să-l poată ignora cu uşurinţă. Rosetti fu primul care vorbi.

– Există în Cuba operaţiuni ce se desfăşoară chiar în acest moment şi care nu pot fi compromise...

– Te referi la asasinarea lui Castro? îl întrerupse texanul.

– Haide, alea sunt găinării faţă de ce discutăm noi aici.

– Indivizii pe care îi reprezint eu nu privesc aspectul ăsta ca fiind o găinărie, spuse calm Rosetti. De fapt, îl privesc ca pe unul cât se poate de bănos.

– Castro nu va mai fi o problemă odată ce vom pune noi lucrurile la punct, spuse tipul cu papion. Şi n-o să iasă la iveală nimic ce nu putem rezolva. Jack Teller este un individ instabil, cu înclinaţii de stânga, care a fost manipulat de agenţi comunişti pentru a-l asasina pe preşedintele Statelor Unite.

Nu va ajunge la urechile publicului larg nimic despre asocierea sa din trecut cu CIA – sau cu crima organizată, dacă tot veni vorba. Şi nu vorbesc doar ca să mă aflu în treabă. Pot garanta pentru asta, sută la sută.

Se lăsă din nou o tăcere grea. În cele din urmă, Harvey sparse gheaţa.

– Vrei să ne spui mai multe despre asta?

Texanul făcu o pauză teatrală, zâmbi superior şi îşi termină sucul.

– Oamenii mei, spuse el încet, mijindu-şi ochii şi

accentuând fiecare silabă în parte, vor să scape minunata noastră ţară de trădătorul ăsta iubitor de cioroi înainte să apuce să facă vreun rău iremediabil. În această privinţă, au căzut la o înţelegere cu un anumit domn, al cărui nume nu-l voi menţiona, dar sunt convins că ştiţi cu toţii despre cine vorbesc. Acest domn se află într-o poziţie din care ne poate asigura că nu se vor pune întrebări stânjenitoare. Exact aşa stau lucrurile. Nu vor fi puse nici un fel de întrebări stânjenitoare.

Harvey şi Rosetti se uitară din nou unul la altul, la fel şi Sam şi cu mine.

– Acum avem cel mai bun prilej, continuă texanul. Unul care nu va mai apărea, cel puţin nu înainte de alegeri. Avem un loc ce este chiar la poalele Kremlinului, avem fotografii ale asasinului nostru împreună cu un recunoscut agent comunist şi mai avem şi promisiunea că oamenii potriviţi se vor uita în altă parte. Vă spun sincer, băieţi, nu ştiu ce altceva aţi putea cere. Chiar nimeni în blestemata asta de cameră nu are puţin tupeu?

Când discuţiile au ajuns în punctul acela, eu am fost escortat înapoi în camera mea de către chelnerul discret, care, bănuiam era înarmat până în dinţi. În baie nu exista duş, aşa că am umplut cada cu apă clocotită şi am stat acolo, cu un prosop fierbinte pe faţă, încercând să mă concentrez asupra celor auzite.

Asta nu era o adunare de spioni trădători ce se răzbunau pentru Cuba sau pentru trădarea faţă de Familie. Atât Compania, cât şi Mafia aveau motivele lor pentru a-şi dori să scape de Kennedy, dar treaba asta era mult mai mare decât ei. Ei erau doar cei angajaţi să ducă operaţiunea la bun sfârşit.

Tipul cu papionul roşu era întruchiparea perfectă a adevăratului „pericol din interior”. Putea să fie farmacistul local, profesorul de geometrie sau funcţionarul care-ţi explica de ce ai nevoie de asigurarea de viaţă. Bunul tău

vecin care-şi tundea gazonul în fiecare sâmbătă, se ducea duminica la biserică, ţinea cu echipa oraşului, pe scurt, un om muncitor, cu frica lui Dumnezeu, un american pursânge care dădea bineţe peste gard în timp ce se urca în maşina sa curată la 7 fix, conducând cu mult sub limita de viteză. Câinele său nu-şi făcea niciodată nevoile pe gazonul vecinilor, iar în casa lui luminile se stingeau cel târziu la ora 22. Era un om obişnuit şi de încredere, era unul dintre noi. Şi tocmai de aceea era atât de periculos.

„Oamenii mei, spusese el, vor să scape minunata noastră ţară de trădătorul ăsta iubitor de cioroi înainte de a face vreun rău iremediabil.” Cine erau oamenii aceştia care se ascundeau în spatele drapelului de parcă le-ar fi aparţinut, întinându-l cu conceptele lor groaznic de respingătoare? „Veniţi, voi cei năpăstuiţi, persecutaţi şi oropsiţii lumii, veniţi la mine, la Libertate”, aceştia erau oamenii lui. Dar, spre deosebire de emisarul lor, aceşti oameni nu trăiau printre noi. Ei existau doar în spatele unui zid al lor – unul ridicat din bani, putere şi cel mai important, din ură. Nu trebuia să le cunoşti numele ca să ştii cum să-i numeşti. Ei erau băieţii buni, puternicii fascişti americani care se săturaseră să-l privească pe catolicul ăsta un comunist iubitor de cioroi – cum le duce mult iubita patrie de râpă. Aşa că se hotărâseră să ia lucrurile în mâini şi să încredinţeze ţara cuiva pe care se puteau baza.

Şi nu vor fi puse nici un fel de întrebări stânjenitoare.

20

O friptură de vacă în sânge cu cartofi copţi şi salată asortată împreună cu o sticlă de Chateauneuf du Pape din ‘54 mă aşteptau în cameră – la fel şi Horst. Stătea tăcut pe marginea patului, uitându-se la mine cu adânc dispreţ.

– Ce-i cu tine? l-am întrebat ştergându-mă pe cap.

– Cred că ştii.

– Eu ar trebui să fiu cel furios, i-am spus. La urma urmelor, tu m-ai atras pe mine în capcană.

– Ţi-am adus cina, spuse el ridicându-se. Sper să-ţi stea în gât.

– Ce ţi-a spus Sam? am strigat eu în urma lui în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Adevărul despre tine, spuse el, oprindu-se să-mi arunce o privire sumbră. Poate că m-am aşteptat la prea mult, dar credeam că-ţi vei regăsi idealurile şi vei reintra în bătălie.

– Eu nu sunt Humphrey Bogart, Horst.

– Poţi să glumeşti dacă vrei, dar poate că n-ar fi aşa un lucru rău dacă ai fi măcar un pic ca Bogie.

– Nici măcar Bogie nu era aşa, i-am spus. Nimeni nu este.

– Asta e scuza ta pentru a-ţi trăda ţara?

– Nu-mi trădez ţara.

– Am văzut fotografiile, spuse el dramatic.

– Ce fotografii?

– Cu tine şi colonelul STASI la o întâlnire secretă.

– Şi?

– Sam mi-a spus că...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Horst, trezeşte-te! Îmi pierdeam răbdarea. Sam îţi va spune numai ce îi convine pentru planurile sale. A vrut să mă atragi la depozitul ăla, aşa că ţi-a spus că sunt un trădător ca să te convingă să o faci. E un mincinos nenorocit, la fel ca toţi ceilalţi. Şi asta ţi-o spune unul care chiar îl simpatizează.

Mi-am turnat nişte vin, l-am rotit în pahar şi l-am privit în lumină. Avea un buchet bogat, dar n-aveam nici un chef de el. L-am dat deoparte.

– Atunci, de ce eşti arestat? întrebă el sceptic.

– Ce vrei să-ţi spun, Horst?

– Doar adevărul, spuse el.

– Mă tem că adevărul e cam alunecos prin locurile astea. Toată lumea are o versiune proprie.

– Atunci spune-mi versiunea ta, spuse el întorcându-se în cameră.

– Nu cred că-ţi va plăcea, i-am spus.

– Totuşi, aş prefera să o aud.

– În regulă, am spus eu, ia loc, căci s-ar putea să dureze o vreme. Genul ăsta de adevăruri nu vin în ambalaje mici şi drăguţe.

Se aşeză pe marginea patului şi ascultă cu atenţie în timp ce-i explicam toată treaba. I-am povestit despre Cuba şi de ce ieşisem din joc, şi cum Sam mă chemase înapoi pentru a veni la Berlin şi tot ceea ce-mi spusese Colonelul despre complotul împotriva lui Kennedy. I-am explicat cum stăteau lucrurile cu Kovinski şi cu Iceberg şi cum chiar el îi ajutase să mă transforme în noul lor ţap ispăşitor, apoi i-am spus şi că Sam lucra din interiorul grupului conspirativ, încercând să ajungă la rădăcină. I-am mai povestit şi întâlnirea mea cu Johnny Rosetti, Harvey King şi omul cu papion roşu. La urmă i-am spus că „nu vor fi puse nici un fel de întrebări stânjenitoare”.

După ce mi-am încheiat istorisirea, rămase nemişcat pentru un moment, cu o privire năucită.

– Ce pot să fac? întrebă el într-un sfârşit.

– Du-te acasă, i-am spus eu ferm. Şi uită de toate astea. Întoarce-te la a-ţi câştiga cinstit existenţa, chiar şi furând maşini.

– Trebuie împiedicaţi, spuse el.

– Nu sunt prea sigur că se poate.

– *Trebuie!*

Se ridică în picioare şi se plimbă de câteva ori prin cameră.

– Eu crezusem că eşti agent STASI, ceea ce nu e prea diferit de a fi agent sovietic! spuse el înnebunit. Dacă eu am crezut-o, şi lumea o va crede! Se opri brusc şi mă privi cu o expresie alarmată întipărită pe chip. Care vor fi consecinţele?!

N-ar fi trebuit să-i spun nimic, normal. Nici măcar nu ştiu de ce am făcut-o. Poate doar pentru a-i şterge expresia dispreţuitoare pe care o afişase când intrasem în cameră. Mă gândesc că îmi plăcea să fiu pentru el Bogart, şi nu eram dispus să renunţ la asta. S-a dovedit a fi o trufie foarte costisitoare.

Se lăsă să cadă înapoi pe pat, cu umerii lăsaţi şi cu o privire descumpănită.

– Cum se poate întâmpla una ca asta? rosti el mai mult pentru sine. Cum se poate întâmpla aşa ceva cu America?

– Dar ce crezi că e America, Horst? am întrebat eu, neaşteptând vreun răspuns.

El se încruntă şi îşi coborî privirea, gest pe care eu l-am interpretat ca pe o expresie a dezamăgirii sau a descurajării, în schimb, el îşi formula răspunsul, începu cu glas stins:

– Eu aveam nouă ani în vara lui 1948 când ruşii au instituit blocada Berlinului. Nu aveam mâncare, electricitate şi nici o cale de scăpare. Pare un coşmar, ştiu, dar pentru mine a fost cea mai minunată perioadă. Ştii cum mi-am petrecut vara aceea? În fiecare zi mă trezeam la răsăritul soarelui şi, împreună cu prietenii mei, alergam mereu în acelaşi loc, chiar lângă aeroport, şi urmăream avioanele care aterizau. Veneau unul după altul, zi şi noapte, avioane americane încărcate nu doar cu alimente şi cărbuni, ci şi cu speranţă. Speranţa că puteam rămâne liberi... Stăteam acolo, uneori întreaga zi, şi făceam cu mâna fiecăruia dintre piloţii ce treceau prin faţa noastră, sperând că ne vor vedea şi vor înţelege că vrem să le

mulţumim. Apoi, într-una din zile am văzut un lucru de-a dreptul fantastic... În timp ce unul din avioane zbura deasupra noastră, începu să cadă o ploaie de cutii, fiecare cu mica ei paraşută, umplând întreg văzduhul. Ştii ce era în cutiile acelea?... Ciocolată! Imaginează-ţi! Stăteam pe ruinele oraşului nostru, fără mâncare, iar din cer picau cutii de ciocolată! Se opri amintindu-şi momentul şi permiţându-şi să zâmbească preţ de o secundă înainte de a continua.

– A doua zi veni din nou acelaşi avion, cu şi mai multe cutii, şi din nou în ziua următoare, şi tot aşa până ce cred că fiecare copil din Berlin primise câte o cutie de ciocolată de la pilotul acela american! A fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată! Scutură din cap, încă copleşit de imaginea aceea a cerului plin de cutii de ciocolată.

N-am spus nimic căci aveam un nod în gât. În ce stare ciudată mă găseam, eu, un cinic consacrat. Horst îşi ridică privirea şi cred că mă înţelese, îmi zâmbi şcolăreşte, cu gura până la urechi, şi spuse:

– Poate că într-o zi, când voi fi un mare producător de la Hollywood, voi face un film după povestea asta. Va stoarce lacrimi, nu crezi?

I-am smuls cu greu lui Horst promisiunea că se va furişa în linişte spre casă, în schimbul asigurărilor mele că aveam un plan viclean şi că le voi pune beţe în roate băieţilor răi şi voi salva omenirea. După cum bine ştim, oamenii ar crede orice, atât timp cât este ceea ce vor ei să audă. Iar eu credeam că scăpasem de Horst.

M-am apucat de friptură, dar era rece, iar eu n-aveam deloc poftă de mâncare, în ciuda faptului că nu mai mâncasem nimic de peste douăzeci şi patru de ore. Reuşisem să iau câteva înghiţituri şi tocmai dădeam tava la o parte când intră Sam. Cred că venise să-şi ia rămas-bun, ceea ce nu făcu minuni pentru încrederea mea în planul viclean pe care-l aveam.

– Unde l-ai găsit pe Horst? l-am întrebat eu.

– Voia o viză, explică el. Voia să emigreze, dar fusese respins din cauza cazierului.

– I-ai spus că ai să-l ajuţi tu?

– Cam aşa ceva.

– Fă-mi o favoare, Sam. Lasă-l în pace.

– Sigur, spuse el repede, aşezându-se şi servindu-se din cina mea. Nu-mi mai foloseşte la nimic. Dar de ce-ţi pasă?

– Nu ştiu. Poţi să-i obţii o viză?

– Nu văd de ce nu. Altceva? Ăsta era felul lui Sam de a mă întreba dacă mai aveam ceva treburi neterminate de care aş fi vrut să se ocupe el în cazul în care eu n-aş mai fi apucat să o fac.

– Nu-mi mai trece nimic prin cap, i-am spus eu.

Dădu din cap şi ne privirăm în ochi pentru o secundă. Nu prea era nimic de spus, şi chiar dacă ar fi fost, nici unul dintre noi nu era dispus să o facă. Nu era nevoie.

– Vor veni după tine chiar înainte de „acolo”.

– Mi-ar fi de folos dacă aş ştii.

– N-am reuşit să aflu, spuse el. Harvey ar considera-o şi pe bunică-sa o breşă a securităţii. Dar ştiu că vor fi trei trăgători, cel puţin unul într-o poziţie aflată la înălţime, cum ar fi ultimul etaj al unei clădiri înalte. Acolo vei fi şi tu. Odată ce se va confirma că ţinta a fost atinsă şi preşedintele va fi la pământ, îţi vor da o şansă să fugi. Un agent din serviciile secrete va fi chiar după colţ, aşteptând să-ţi tragă două gloanţe în piept. Echipa se va pierde în confuzia generală şi lumea va rămâne cu un singur asasin, cât se poate de ţeapăn.

– Nu îndulci pastila, i-am spus. Când ar trebui să acţionez?

– Trage mai întâi în lunetist. Dacă-l nimereşti, vor fi nevoiţi să abandoneze misiunea.

– Cât de aproape voi fi de el?

– Habar n-am, spuse el ruşinat.

– Şi ce se întâmplă după?

– Eşti pe cont propriu.

– Isuse, Sam.

– Va trebui să cânţi după ureche, spuse el îndreptându-se către uşă. Specialitatea ta.

– Fă-mi o favoare, Sam. Dacă nu merge...

– Orice, spuse el.

– Să mori în chinuri groaznice.

Chicoti şi plecă fără să-mi ureze noroc. Ştiam amândoi ca dacă ar trebui să mă bazez pe noroc n-aş avea nici o şansă.

Zăceam pe întuneric, sperând să reuşesc să adorm. Eram epuizat, dar cât se poate de treaz, trecând printr-o stare ciudată de amorţeală şi seninătate. Nu era din cauză că aş fi fost încrezător în ceea ce avea să urmeze. Departe de mine una ca asta. Cred că mă simţeam împăcat deoarece reuşisem în sfârşit să adun laolaltă toate bucăţelele existenţei mele şi ele chiar păreau să aibă o logică, una bizară, dar totuşi o logică.

Nu aveam nevoie de Horst ca să apreciez America. O apreciam de când păşisem întâia oară pe străzile aglomerate ale Manhattanului şi fusesem întâmpinat de un val de oameni grăbiţi să-şi îndeplinească şi ei visul. America pe care o descoperisem nu era pură sau castă, nici pe departe, iar băieţii buni nu triumfau întotdeauna. Străzile nu erau pavate cu aur şi nici nu cădeau cutii de ciocolată din cer, dar aerul era plin de optimism. Era înţesat de posibilităţi, de credinţa că oamenii buni şi muncitori vor fi recompensaţi cu o viaţă frumoasă, liberă de tirania şi opresiunile pe care le lăsaseră în urmă.

Văzusem atât partea frumoasă, cât şi chipul întunecat al Americii, dar întotdeauna crezusem în ea şi aş fi fost mereu gata să o apăr când ar fi avut nevoie. Şi nu mă refer la clădiri, la străzi, poduri şi nici măcar la oameni. Mă refer la idee în sine. Simpla idee că libertatea individuală este un drept înnăscut – statul nu ţi-o poate acorda, ţi-o poate doar răpi. Asta e tot. Pare simplu în teorie, dar, judecând după

istoria umanităţii, mult mai dificil de pus în practică.

Nu vorbesc despre 4 iulie sau despre drapele fluturate în vânt. Asta e cu totul altceva. Vorbesc despre libertatea ca oricine ai fi, orice ai face, indiferent cum arăţi, indiferent cum gândeşti, eşti invitat la petrecere, eşti american.

Şi nu lăsaţi pe nimeni să vă spună că Uniunea Sovietică nu ameninţa tipul ăsta de libertate, pentru că o făcea. Era o tiranie barbară care-i priva pe oameni de drepturile lor şi care le fura însăşi umanitatea, iar noi trebuia să ne apărăm împotriva ei. Dar ceea ce nu văzusem în tot timpul cât mă aflasem în prima linie a războiului nostru secret era handicapul cu care trebuia să luptăm, şi efectul pe care-l avea asupra noastră. Ar fi fost sinucidere curată să întâlnim duşmanul pe câmpul de luptă, aşa că eram obligaţi să ne purtăm războiul în subteran, unde trebuia să jucăm după regulile lor.

Subterfugii, înşelăciune, trădare, subversiune – acestea erau metodele deja testate ale tiraniei, nu ale unei societăţi libere. Până în 1947 Statele Unite nici măcar nu avuseseră un serviciu străin de informaţii pe timp de pace. Deloc. Aşadar noi eram puştii cei noi, dar cu cât le jucam mai mult jocul, cu atât începeam să le semănăm mai tare. Nu poporul american, bineînţeles. Ei erau senini în neştiinţa lor, nu erau conştienţi de tirania care le invada ca un cancer însuşi guvernul. Se răspândise nevăzut, pregătită să lovească drept în inima gazdei sale, strivind însăşi esenţa pe care ar fi trebuit să o protejeze.

Lovitura de stat era o consecinţă inevitabilă a faptului că unor oameni precum Henry Fisher şi Harvey King li se acordase responsabilitatea apărării libertăţii noastre. La Guantanamo plănuiseră un atac asupra trupelor noastre. Cred că asta spune tot. Ne transformaserăm în inamic.

Mă prefăcusem că nu văzusem nimic şi plecasem la pescuit, considerând distanţarea drept libertate. Ca mulţi alţii, priveam războiul nostru murdar ca pe un rău necesar, ceva de care aveam nevoie pentru a ne apăra de inamicul

din faţa porţilor noastre. Abia acum înţelegeam că inamicul din interior era cel mai periculos – şi că erau deja destui în interiorul cetăţii.

Aşa că zăceam în întuneric, liniştit, pentru că eram gata, într-un târziu, să mă arunc din nou în luptă.

21

Am renunţat să mai încerc să adorm pe la ora 5 şi m-am îndreptat spre fereastră, urmărind cum o lumină cenuşie lua încet locul întunecimii de dinaintea răsăritului. Mă întrebam dacă 26 iunie 1963 va fi o zi oarecare, sau dacă va rămâne în analele istoriei drept una din acele zile sângeroase ce ni se întipăresc în memorie pentru vecie. Oricum, mă bucuram că sosise.

Uşa se deschise brusc şi Chase intră liniştit, purtând costum şi cravată şi ţinând în mână o geantă diplomat. Când m-am întors spre el se opri în mijlocul camerei.

– Ce s-a întâmplat, Jack? N-ai dormit bine? chicoti el de unul singur.

– Ştii, Roy, până la sfârşitul zilei unul dintre noi va fi mort, asta e cert, dar dacă aş fi în locul tău n-aş fi prea sigur care.

El îmi zâmbi plin de sine şi îşi trase sacoul în lături pentru a-mi arăta noua sa Anaconda. Apoi se îndreptă către una din măsuţele de toaletă, deschise un sertar şi scoase o cămaşă albă, aflată încă în ambalajul ei original, pe care mi-o aruncă.

– Pune-ţi asta, spuse el apoi aruncă pe pat şi o pereche de cătuşe. Şi pe astea.

Am despachetat cămaşa şi mi-am tras-o pe mine. Am văzut pachetul fals de Lucky Strike ce se afla încă pe noptieră, m-am întins să-l iau şi mi se păru că Chase îmi aruncă o căutătură ciudată. Probabil că eram doar paranoic, dar dacă ar fi verificat, asta ar fi fost tot, ultimul act.

– O ţigară? I-am întins pachetul, pipăind cu degetul mare trăgaciul pentru eventualitatea în care ar fi acceptat. Dar refuză, iar eu am băgat repede pachetul în buzunarul de la cămaşă şi mi-am pus cătuşele.

Mă ghidă printr-o serie de camere goale, în jos pe nişte scări înguste şi printr-o bucătărie vastă, amplasată la

subsol, din care am ieşit pe o uşă lăturalnică pe gazon gigantic ce cobora într-o pantă lină până spre un râu mare şi leneş. Simţind briza proaspătă de dimineaţă şi parfumul de rouă din iarbă am înţeles cât de închis era aerul din interiorul conacului. Clădirea era o versiune nu prea strălucită a unei vile renascentiste italieneşti, cu două turnuri gemene unite printr-o sală ce se întindea pe înălţimea a două etaje, ţigle din ceramică, ferestre arcuite şi o terasă cu trepte ce coborau spre o fântână arteziană. Mă întrebam cine o fi fost proprietarul, dar nu mai conta, aşa că n-am mai insistat.

Am urmat o potecă pietruită spre pontonul unde era ancorat Interceptorul. Chase îmi eliberă una din mâini şi mă legă de o bară metalică din spatele bărcii în timp ce el o pregătea, lăsându-şi servieta lângă locul pilotului de pe puntea superioară. Dacă m-aş fi aşezat, mâna mi-ar fi atârnat deasupra capului, aşa că am preferat să rămân în picioare, sprijinindu-mă de bară.

– Tu ce părere ai despre treaba asta? i-am strigat lui Chase în timp ce verifica motorul.

El mă privi îngrijorat, de parcă i-aş fi pus o întrebare-capcană.

– Cum adică?

– Adică ce sentimente ai cu privire la asasinarea lui Kennedy?

– N-am nici un fel de sentiment, ridică el din umeri, dezlegând barca. E un tip ca oricare altul.

– E preşedintele Statelor Unite.

Reflectă un moment la aspectul ăsta, apoi spuse:

– Ei spun că ar face tot felul de măgării dacă ar fi reales, dar ce dracu' ştiu eu?... Ştiu că ar fi mare păcat să ne retragă din Vietnam...

– Îţi place acolo.

– Da, fu el de acord, îmi place. E un aranjament pe cinste.

– Ce faci acolo?

– Vânez gălbejiţi şi le fac de petrecanie, răspunse el liniştit apoi mai adăugă cu un zâmbet obscen, n-aş vrea să mi se revoce licenţa de a ucide. Porni motorul, băgă în viteză şi ne-am desprins încet de lângă ponton. Mi-am dat seama că nu voi avea remuşcări în ceea ce-l privea pe tipul ăsta.

Nu apăsă acceleraţia prea tare, iar barca despica lin apele calme, doar turuitul blând al motorului deranjând peisajul liniştit al pădurii dese pe deasupra căreia zarea era parcă zugrăvită în nuanţe de roz. Ne îndreptam spre sud, aşa că bănuiam că traversam pădurea Berliner din partea de nord-vest a oraşului.

Priveam în gol şi încercam să-mi reamintesc itinerarul pe care-l văzusem în ziar cu numai o zi în urmă. Avionul prezidenţial era programat să aterizeze la 9.30 – mai erau vreo patru ore până atunci – iar dacă ghicisem corect unde ne aflam, însemna că ne îndreptam direct spre Tegel. Dar asta nu prea avea nici o logică. Sam îmi spusese că cel puţin unul dintre lunetişti va fi într-o poziţie aflată la înălţime, iar într-un aeroport nu putea fi vorba decât despre turnul de control, iar asta era de-a dreptul ridicol. Oricum, măsurile de securitate de acolo vor fi cât se poate de stricte. Ei aveau nevoie de mulţimile de oameni unde îşi puteau infiltra cu uşurinţă echipa, şi în care s-ar fi pierdut odată ce ar fi săvârşit fapta. Iar mulţimi vor fi din plin de îndată ce Kennedy va ajunge pe străzile oraşului. Aproape un milion de oameni se strânseseră pe drumul dintre Bonn la Koln, iar în Berlin lucrurile se vor desfăşura cam la fel.

După aterizare procesiunea trebuia să se deplaseze într-o coloană de maşini până la Poarta Brandenburg, unde preşedintele avea să vadă pentru prima oară Zidul Berlinului. Limuzina sa – în Koln folosise una descoperită – va trebui să traverseze centrul oraşului, unde străzile vor fi pline de admiratori dornici să-l zărească măcar sau poate chiar să-i strângă mâna. Acolo ar fi destule clădiri înalte de-a lungul traseului prezidenţial – birouri private şi hoteluri

unde un lunetist s-ar putea instala liniştit fără a fi observat sau deranjat. Nu era un scenariu prea rău, doar că lovirea unei ţinte în mişcare avea un procent scăzut de reuşită, indiferent cât de bun ar fi fost trăgătorul. Aşa că, dacă şoferul preşedintelui, agent în serviciile secrete, n-ar fi fost implicat şi n-ar încetini sau chiar opri maşina la momentul critic, aceasta ar fi o operaţiune prea riscantă.

Lângă zid, Kennedy urma să stea pe o platformă pentru a putea privi peste graniţa din beton, spre teritoriul inamic. Acolo ar fi expus şi vulnerabil, dar desfăşurarea evenimentelor avea să fie supravegheată şi de gărzi înarmate din Germania de Est, aşa că ar fi fost şi protejat, iar mulţimile ar fi fost cu siguranţă ţinute la distanţă. Nu era situaţia ideală, dar nici nu o puteam exclude. Dramatismul situaţiei ar putea înclina balanţa către această poziţie, aducând în plus şi ipoteza ca preşedintele să fi fost împuşcat de peste graniţă.

După aceasta mai erau programate şi câteva evenimente care urmau să se desfăşoare cu uşile închise. Preşedintele avea să ia prânzul împreună cu popularul primar al Berlinului de Vest, Willy Brandt, şi să se întâlnească cu rudele câtorva oameni ce fuseseră ucişi în timp ce încercau să evadeze spre partea de vest a oraşului. Nici măcar presa nu va avea acces la această întâlnire. Spre după-amiază preşedintele urma să primească o diplomă onorifică din partea Universităţii Libere din Berlin, dar eu bănuiam că momentul în care pericolul atingea cote maxime era cu mult înainte de asta, în jurul orei 13.

Atunci avea să aibă loc principalul eveniment al zilei, un discurs ţinut de pe treptele Primăriei Berlinului de Vest. Ar trebui să fie apogeul vizitei lui Kennedy în Germania, şi, probabil, elementul de bază al întregului tur al Europei. S-ar afla în prima linie a Războiului Rece, adresându-se lumii întregi, iar berlinezii vor fi prezenţi cu sutele de mii. Mă plimbasem prin piaţa în faţa căreia îşi va ţine discursul. Era înconjurată de clădiri, iar la nivelul solului erau şi pâlcuri de

copaci suficient de stufoşi pentru a ascunde un lunetist. Trei trăgători, doi amplasaţi undeva sus, şi unul la sol – poziţionaţi pentru a putea face triangulaţia traiectoriei. O mare de oameni, o ţintă imobilă, un decor simbolic. Dacă aş fi fost în locul lui Harvey King, ăsta ar fi fost momentul pe care l-aş alege.

O mişcare pe care o surprinsesem cu colţul ochiului îmi atrase atenţia şi mi-am ridicat privirea. Ceea ce am zărit la numai câţiva metri în faţa mea îmi întoarse stomacul pe dos...

Uşa cabinei era pe jumătate deschisă, iar Horst scosese capul şi flutura din mâna dreaptă, încercând să-mi atragă atenţia. L-am săgetat cu o privire care vroia să spună „Ce mama dracului crezi că faci?!”, iar apoi m-am uitat repede către Chase, care era pe puntea superioară, la cârmă, cu spatele la mine. Locul pilotului era amplasat suficient de în faţă încât el şi Horst să nu se poată vedea unul pe altul. Când m-am uitat din nou spre el, Horst îmi arătă cu mândrie echipamentul pe care avea să-l folosească pentru a salva situaţia. Era un scenariu demn de Hollywood! Şi de agentul 007! În imaginaţia sa suprasolicitată, Horst credea că va putea înfrunta un ucigaş profesionist, înarmat până în dinţi cu un harpon... *Un blestemat de harpon subacvatic!*

Dacă nu întreprindeam ceva, nu rămâneau prea multe dubii cu privire la rezultat. Am încercat să-i fac semn să renunţe, dar Horst mă ignoră şi ieşi pe punte, ca un vânător ce-şi pândea prada, îndoit de la mijloc şi cu harponul strâns la piept. Mă simţeam de parcă m-aş fi aflat într-unul din visele acelea groaznice în care eşti neajutorat, neputincios – nu te poţi mişca şi nu poţi ţipa, tot ce poţi face e să priveşti îngrozit cum dezastrul se derulează către finalul inevitabil.

Am scos pachetul de Lucky Strike din buzunar, dar Chase era la vreo opt metri depărtare – cu doi metri mai mult decât raza maximă de acţiune a proiectilelor, iar mişcarea de înaintare a bărcii lucra şi ea în defavoarea

mea. N-avea nici un sens să încerc. Mi-am smucit de câteva ori mâna încătuşată, încercând cu disperare să mi-o eliberez. Nici o şansă.

Horst mai înaintă încă un pas şi îl văzu pe Chase. Inima mi s-a oprit în loc când l-am văzut că ridică harponul şi ţinteşte. Isuse, mă gândeam eu, doar n-o să tragă de acolo! Stând în picioare, bălăngănindu-se înainte şi înapoi din cauza mişcărilor bărcii şi complet descoperit, fără nici un paravan! I-am văzut degetul încordându-se pe trăgaci şi am ştiut că totul se va sfârşi în câteva secunde...

Am făcut singurul lucru care-mi trecu prin cap.

– Chase! am zbierat. HEI, CHASE!

Horst întoarse capul către mine şi mă privi de parcă eram nebun, dar îmi atinsesem scopul – sărise înapoi în cadrul uşii, invizibil pentru Chase când acesta se răsuci în scaun.

– Ce e?

– Ai un foc? l-am întrebat, arătându-i pachetul de Lucky.

Îmi răspunse sarcastic aprinzându-şi el un Marlboro din pachetul său şi aruncându-mi zâmbitor un „du-te naibii”.

– Pentru numele lui Dumnezeu, am insistat eu, vrei să mă milogesc de tine?

Era cât se poate de amuzat, dar, după ce jubilă un moment, muşcă momeala, cel puţin parţial.

– Prinde, spuse el şi îmi aruncă bricheta sa Zippo. Numai că eu n-aveam nevoie de bricheta lui, ci de el, stând chiar în faţa mea! Am făcut o încercare plăpândă de a o prinde, am lăsat-o să cadă pe punte, iar apoi m-am uitat în sus la el în cel mai patetic mod de care eram în stare.

– Hai vino încoace şi dă-mi şi mie un foc! Ce naiba crezi că am să fac?

Ezită, dar acceptă provocarea, încetinind şi lăsând barca în derivă în timp ce coborî pe puntea de jos. M-am uitat pe furiş spre Horst, am văzut că se strecurase înapoi în cabină şi am început să am senzaţia că situaţia mai putea fi salvată. Trebuia să-l omor pe Chase mai devreme decât aş

fi vrut, şi asta mă lăsa descoperit în ceea ce-l privea pe Kennedy, dar aveam să-mi fac griji pentru asta mai târziu, în momentul acela nu mai aveam altă soluţie.

Chase se aplecă, ridică bricheta şi rămase acolo pentru un moment, încercând să-şi dea seama ce puneam la cale.

– De data asta fă bine şi prinde-o, îmi spuse el. Era la trei metri şi jumătate de mine. Aş fi putut să trag şi probabil că l-aş fi nimerit, dar Sam spusese că putea dura şi douăzeci de secunde, dacă nu atingeam o arteră majoră, iar în douăzeci de secunde poţi înfăptui un măcel cu un Magnum de calibrul 44.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Roy, i-am zis eu, n-am decât o mână liberă. Nu poţi să-mi aprinzi şi mie o nenorocită de ţigară?

Deschise şi închise nervos bricheta de câteva ori. Instinctele păreau să-i spună că ceva nu era în regulă, doar că nu-şi putea da seama ce. În cele din urmă zâmbi şi făcu un pas către mine...

Am auzit un zgomot de metal, străpungând carnea înainte de a vedea ceva. Chase doar se opri şi se uită calm la pieptul său, acolo unde se înfipsese săgeata, vârful însângerat al acesteia ieşindu-se la vreo doi centimetri de pectoralul său stâng. Încercă să prindă în mână săgeata, gemu încet, iar apoi îşi ridică privirea către mine. La început uimirea îi era întipărită pe faţă, iar apoi aceasta fu înlocuită de confuzie, de parcă ar fi încercat să înţeleagă cum i-o făcusem, în cele din urmă, totul dură numai două secunde, un firicel de sânge începu să i se scurgă din nas, iar pe el puse stăpânire o furie nebună, scoţându-şi Anaconda şi întorcându-se în spate de parcă săgeata ce-i străpunsese toracele nu era nimic mai mult decât un inconvenient minor. Era gata să spulbere orice ar fi găsit în spatele său.

Horst era paralizat. Nu-i venea să creadă ce făcuse şi nu reacţiona la faptul că avea să fie ciuruit. Mi-am smucit mâna dreaptă, cea legată, cu atâta putere încât am crezut

că mi-am dislocat cotul...

Durerea îl ţintuia deja pe Chase, dar reuşi totuşi să îndrepte arma direct spre fruntea lui Horst. M-am întins cât de mult am putut. Mai erau doar vreo doi metri între mine şi ceafa lui Chase. Glonţul îmi zvâcni din mână cu un şuierat, lovindu-l în gât, la vreo cinci centimetri mai jos de ureche. Otrava îşi făcu efectul instantaneu. Nici nu cred că a mai ştiut că fusese împuşcat.

Fiecare muşchi din corpul său se contractă, inclusiv degetul de pe trăgaci. Pistolul bubui, glonţul trecând milimetric pe lângă capul lui Horst. Reculul îl azvârli pe Chase către balustrada de la babord. Ochi îi sticleau deja şi eram sigur ca era mort în picioare, dar stătu acolo până ce ajunsesem cu numărătoarea până la cinci înainte de-a cădea în apă.

Horst scăpă harponul, care alunecă de-a lungul punţii, tras de cablul de oţel fixat la cârlig. Mânerul se prinse de balustradă, ţinând la suprafaţă trupul străpuns al lui Chase, care plutea cu faţa în sus la câţiva metri de barcă.

– Ridică-l! am zbierat eu la Horst care încă nu se mişcase din loc. A trebuit să mai repet de câteva ori până reacţionă, dar până la urmă îl prinse. Se uită în jos spre Chase, care plutea în râu cu o baltă crescândă de sânge ce întuneca apele din jurul său.

– Nu pot să cred... vocea i se stinse şi scutură din cap la vederea priveliştii.

– Trage-l înapoi în barcă, i-am spus eu.

– Vrei să-l trag sus? îmi aruncă el o privire derutată.

– Are în buzunar cheile de la astea, i-am spus arătându-i cătuşele. Aşa că fie îl scoţi pe el, fie te bagi tu în apă.

Dădu din cap şi apucă cablul. Se strădui cât putu, dar prinsese un peşte foarte mare. Trupul se lovi de barcă şi am privit dezamăgit cum pistolul îi aluneca lui Chase printre degetele lipsite de viaţă. Inima mi se duse la fund odată cu el.

– Se pare că vei face o baie, i-am spus lui Horst.

Se uită în jos la cadavru.

– Da, în regulă, spuse el înţelegând, în care buzunar e cheia?

– Verifică-le pe toate şi ia tot ce are la el. Şi vezi dacă nu mai are vreo altă armă ascunsă pe undeva, probabil la gleznă.

– Bine, o să verific, îmi răspunsese el în timp ce-şi scotea pantofii şi şosetele. Nu-mi vine să cred... Încă scutura din cap când începu să coboare spre apă. E foarte rece, se plânse el, vârându-şi doar un deget în apă.

– Atunci sari, i-am spus eu fără prea multă compasiune.

Nu-mi venea să cred, dar el chiar se ţinu de nas înainte de sări de pe scară, apoi înotă spre cadavru. Când dădu nas în nas cu privirea fixă a lui Chase avu un moment de ezitare.

– Să-i închid ochii? mă întrebă.

– Dacă te face să te simţi mai bine, i-am replicat.

– Cred că da, spuse el coborându-i pleoapele.

– Verifică întâi sacoul, i-am spus. Încearcă buzunarul interior... Nu puteam vedea ce se întâmpla sub luciul apei, dar Horst păru să zăbovească o perioadă bună de timp.

– Ai găsit ceva?

– Nici o cheie, spuse el, dar uite un plic...

– Aruncă-l sus, i-am strigat eu.

– Da, bine, răspunse el, şi un moment mai târziu căzu pe punte un plic gros şi ud leoarcă.

– Cum e cu cheia aia? M-am uitat în jur, îngrijorat că ne forţam norocul. Era doar o chestiune de timp până ce s-ar fi apropiat cineva.

– N-am găsit nici o cheie...

– Încearcă la pantaloni...

– Dacă trebuie, spuse el.

– Trebuie.

Horst se băgă din nou la fund. Păru să stea acolo mult prea mult, dar în final ieşi la suprafaţă cu respiraţia tăiată.

– Uite un portofel, zise el ţinându-l deasupra capului.

I-am spus să-l arunce şi pe ăla şi ateriză într-o parte.

– Ah... am găsit o cheie! strigă el bucuros. Era în buzunarul de la cămaşă.

– Să n-o scapi, i-am spus eu.

– Vin şi eu sus.

– Ai căutat o armă?

– Stai un pic, spuse el, scufundându-se din nou, ieşind mai repede la suprafaţă de această dată. Nu... nici o armă.

– Bine, i-am spus, vino sus.

Ieşi din apă arătând ca un şobolan înecat, îmi înmâna cheia şi se prăbuşi pe o bancă. Rămase acolo, şocat, cât timp m-am eliberat şi am deschis şi cealaltă brăţară a cătuşelor pentru a mi le putea strecura în buzunar. Nu ştii niciodată ce-ţi va fi de folos mai târziu.

– Du-te la prova şi detaşează ancora, i-am spus eu. Adu-o aici.

– De ce?

– Pur şi simplu fă-o, Horst! m-am răţoit, apoi am adăugat pe un ton mai calm: Nu-l putem lăsa să plutească aşa. Va trebui să-l scufundăm pe nenorocit.

– Da, normal, zise el şi se caţără pe scară către puntea superioară.

Eu am fixat harponul la balustradă, apoi am ridicat portofelul lui Chase şi plicul. În plic era un teanc de bancnote de o sută de dolari pe care nu m-am obosit să le mai număr. Mi le-am îndesat în buzunarul de la piept şi m-am concentrat asupra portofelului. Am găsit înăuntru optzeci şi cinci de mărci şi ceva mărunţiş şi o fotografie polaroid a unei asiatice în ceea ce putea fi numită o poziţie compromiţătoare. Ar mai putea fi numită şi fizic imposibilă, ăsta fiind probabil motivul pentru care o ţinea la el. Nu ştiam multe despre Chase, dar ştiam suficient cât să nu fiu surprins. Portofelul fusese golit de orice altceva – nici un act de identitate, nici o chitanţă, nimic.

Horst se întoarse cu ancora, iar eu m-am pus pe treabă, încercând să o ataşez la cablu cât mai aproape posibil de

cadavru, fără să mai trebuiască să-l trimit pe Horst în apă. Trebuia să ne punem în mişcare.

– Nu pot să cred că am ucis pe cineva, spuse Horst în timp ce eu detaşam cablul de harpon şi îl treceam prin ochiul ancorei.

– Aproape că te-ai sinucis, asta ai făcut... i-am spus eu înnodând cablul. Şi aproape că m-ai luat şi pe mine.

– Totuşi, trebuie să recunoşti că a fost cât se poate de ingenios.

– A fost cât se poate de prostesc, asta a fost. Am ridicat ancora şi am aruncat-o peste bord. Eu aveam nevoie de el în viaţă, cel puţin pentru moment.

– Ah, spuse el dezamăgit. Am comis o eroare gravă?

Nu vedeam nici un motiv pentru care să-i mai pun sare pe rană.

– Lasă, i-am zis, poate că o să meargă şi aşa.

Am stat amândoi lângă balustradă şi l-am urmărit pe Chase cum dispărea înghiţit de ape, în drumul său către fundul râului. Se va ridica într-o zi sau două, dar asta nu conta.

– Incredibil, spuse Horst filozofic, într-o secundă eşti în viaţă, iar în următoarea...

– Nu trebuie să fii prea amărât, i-am spus eu, ăsta nu era cu adevărat o fiinţă umană.

22

Am micşorat viteza după ce m-am îndepărtat rapid de mormântul acvatic al lui Chase. Ţărmul împădurit lăsase locul unei centuri de căsuţe înverzite din suburbii, apoi unor pâlcuri de blocuri din beton, cedând în final în faţa zonei industriale ce înconjura aeroportul Tegel. Intuisem corect unde ne aflam.

– Treci tu la cârmă, i-am spus lui Horst care stătea pe o bancă din spatele meu, învelit într-o pătură.

– Încotro? mă întrebă el luându-mi locul.

– Nicăieri, i-am răspuns eu posomorât. Doar ţine-o la suprafaţă şi nu lovi nimic. Am înşfăcat servieta neagră pe care Chase o proptise sub panoul de comandă şi am coborât pe puntea inferioară, unde puteam să-i cercetez conţinutul fără ca Horst să tragă cu ochiul.

Am găsit în cabină o şurubelniţă şi o cheie franceză cu care am smuls încuietorile diplomatului, înăuntru am descoperit un walkie-talkie şi un cronometru, împreună cu un paşaport canadian, un permis de conducere şi două sute cincizeci de dolari în cecuri de călătorie pe numele de Ian Howe. Paşaportul meu, pe care nu-l mai văzusem de trei zile, de când mi-l confiscase Johnson, era şi el acolo, dar îi fuseseră adăugate două vize de intrare în Uniunea Sovietică. În afară de acestea, singurul lucru pe care l-am mai găsit în servietă a fost o mică trusă medicală ce conţinea o altă seringă hipodermică plină-ochi, cel mai probabil un alt Cocktail Cosmic pentru mine. Era o călătorie de care mă bucuram că am scăpat.

Cu puţin noroc – şi mă gândeam că soarta mi-era deja datoare – prezenţa walkie-talkie-ului însemna că Chase ar fi trebuit să acţioneze independent, păstrând contactul cu restul echipei doar prin intermediul staţiei de emisie-recepţie. Era perfect normal să mă ţină izolat. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ei ar fi fost ca cineva să facă vreo legătură între asasinul acuzat şi cei veritabili. Chase,

singura verigă ce ducea spre mine, ar fi fost în drum spre Saigon la câteva minute după încheierea operaţiunii, iar oricine l-ar fi căutat pe domnul Ian Howe din Toronto ar fi alergat după cai verzi pe pereţi.

Veşti bune, dar şi veşti proaste. Nimeni nu se aştepta să-l vadă pe Chase; asta era vestea cea bună. Reversul medaliei era că aceasta era o staţie de emisie-recepţie, aşa că probabil aşteptau ca el să raporteze. Probabil că m-aş descurca cu vocea, dar trebuie să existe o parolă, iar dacă o memorase, ei, bine, era la fel de pierdută ca şi el.

În cadrul operaţiunilor negre, una din metodele folosite pentru a asigura comunicarea sigură este aceea de a desemna un operator de control, care recepţionează semnale de la ceilalţi operatori individuali sateliţi. El este conductorul tuturor comunicaţiilor, primind informaţiile şi transmiţându-le mai departe destinatarului. Operatorul de control poate transmite către orice combinaţie de operatori sateliţi, fiecare dintre aceştia având-şi propria frecvenţă sigură, predeterminată. Dacă una dintre frecvenţe este compromisă, cum ar fi cea a lui Chase dacă nu ar raporta, operatorul de control va scoate pur şi simplu această frecvenţă din releu. O scoate literalmente de pe fir. Oricine ar conduce operaţiunea, probabil că Harvey King, va avea de ales între abandonarea misiunii şi continuarea acesteia cu o posibilă breşă de securitate. Nu puteam fi sigur ce opţiune va alege, dar, din ce văzusem în seara precedentă, aş paria pe unda verde. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu mai puteam face nimic pentru a-i împiedica. Fără parolă puteam la fel de bine să mă duc acasă şi să urmăresc totul de la televizor. Singura mea şansă era ca parola să fie ascunsă undeva în servietă.

M-am uitat din nou printre hârtii. Fireşte, parola putea fi orice. Putea fi „Tulip”, strada pe care locuia inexistentul Ian Howe, sau locul naşterii acestuia, „Hamilton”, sau chiar şi numele de fată al mamei sale, „Davis”.

Tot căutând, am observat o bucată de hârtie împăturită

de două ori şi lipită pe partea interioară a copertei paşaportului meu. Când am deschis-o, am zărit trei rânduri bătute la maşină, dispuse chiar în centrul paginii:

VICTORIA HOTEL, SCHONEBERG

11 AM.

Confirmă EZECH13V10

Nu era parola, dar cel puţin aveam o poziţie şi un orar care-mi dădeau un pic de timp. Am închis servieta şi am ieşit din cabină.

– Cât e ceasul?

– Aproape 6, spuse Horst.

Mă întrebam ce ar fi trebuit să facă Chase în cele cinci ore înainte de a ajunge la hotel. Era puţin probabil să fi fost planificat vreun contact, aşa că nu era foarte important, dar era ciudat. De ce să nu meargă direct acolo?

– Ştii hotelul Victoria din Schoneberg?

– Da, am băut ceva acolo, răspunse Horst. E chiar drăguţ.

– Cât de aproape e de primărie?

– E chiar în faţa ei. O poţi vedea… se opri brusc. Kennedy va vorbi acolo astăzi…

– Aşa e.

– Acolo vor încerca să-l asasineze?

– Aşa se pare, am spus eu.

Trebuia să recunosc că avea un şarm aparte. Liderul lumii libere, ucis în faţa a sute de mii de martori, milioane dacă socoteai şi telespectatorii de pe întreg mapamondul. Era un gând chinuitor. Un eveniment ce putea foarte bine arunca lumea în prăpastie, declanşând coşmarul nuclear de care ne temeam cu toţii de mai bine de cincisprezece ani, avea să fie văzut pe întregul glob, dar nimeni nu avea să ştie vreodată cine l-a regizat şi de ce.

Un tip numit Adolf spusese cândva: „Masele vor cădea mult mai uşor în plasa unei minciuni gogonate decât în cea a unei minciuni nevinovate”. Ei, bine, asta era cu siguranţă o minciună gogonată, sfruntată şi monstruoasă.

– Ce trebuie să facem? întrebă Horst, dinţii clănţănindu-i de frig şi poate şi din cauza agitaţiei.

– Tu n-o să faci nimic. Te vei duce acasă după ce mă debarci pe mine, i-am spus eu ferm. Deja ai făcut mai mult decât era cazul.

Reflectă un moment, apoi spuse:

– Nu prea ai de ales, trebuie să mă ţii cu tine.

Eram gata să-l pun la punct, dar o spusese cu atâta convingere încât m-am decis să-l ascult până la capăt.

– Te vei duce la hotel Victoria?

Am aprobat din cap.

– Şi acolo se aşteaptă şi ei să fii, corect?

– Treci la subiect, Horst, i-am spus eu.

– Dacă te duci de unul singur, îşi vor da seama că ceva e în neregulă...

– Iar dacă merg cu tine nu-şi vor da seama?

– Eşti sigur că ei vor ştii cine sunt? Sunt cam de aceeaşi statură cu mortul nostru şi avem părul de aceeaşi culoare...

Zâmbi.

– Şi, vorba zicalei, mai bine cu mine decât fără.

I-am aruncat o privire nemulţumită. Eram supărat căci îmi dădeam seama că avea dreptate. Vor fi cu siguranţă iscoade răspândite peste tot în piaţă, raportându-i operatorului de control. La fel de sigur, câteva iscoade vor fi amplasate la intrarea în hotel sau chiar în holul de la recepţie. Pentru a maximiza securitatea, aceştia vor fi probabil bărbaţi sau femei pe care nici eu şi nici Chase nu-i cunoşteam, ei trebuind să ne recunoască după nişte fotografii. Dar se vor concentra asupra mea, nu a lui Chase. Dacă intram de unul singur, aş fi declanşat cu siguranţă toate alarmele, dar aveam şanse destul de bune ca ei să nu se uite prea atent la tipul cu care intram. Am tras aer în piept.

– Ai vreun costum albastru?

El zâmbi de parcă ar fi fost un puşti căruia tocmai i s-a dat voie să meargă la circ.

– Bineînţeles că am.

Nu mă aşteptam să o întâlnesc pe Hanna în apartament, Horst îmi spusese că ea pleca spre serviciu înainte de 7, aşa că am fost surprins să o văd stând la masă, cu o farfurie de pâine prăjită şi o ceaşcă de ceai. La început păru bucuroasă să mă revadă, dar imediat după aceea ceva se schimbă în mimica ei. Intuiţia ei feminină simţise necazurile.

Horst o întrebă ce căuta acolo, iar ea îi explică că fabrica era închisă în acea zi, astfel încât muncitorii să poată asista la discursul lui Kennedy.

– Te vei duce? o întrebă el îngrijorat.

– Nu m-am hotărât încă, răspunse ea, iar Horst îi sugeră că ar vedea mult mai multe la televizor şi îi aminti că oricum ea nu putea suferi mulţimile.

– Da, probabil că-l voi urmări de aici, spuse ea mulţumindu-l astfel pe Horst care se duse să-şi caute costumul.

Îmi oferi o cafea şi începuse deja să se ridice, dar am refuzat. Ea dădu din cap şi îşi sorbi ceaiul, ferindu-şi privirea.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat, am spus eu.

Scutură din cap şi îşi ridică privirea către mine.

– Ţi-am spus că nu mă aştept la nimic.

– Chiar am vrut, dar... m-am oprit căci ea se ridicase şi îşi ducea farfuria în bucătărie. Am urmat-o şi am găsit-o ştergând un bufet ce strălucea oricum de curăţenie.

– E ceva în neregulă? am întrebat eu cu inocenţă.

– Ce ar putea fi în neregulă?

Eram uimit că reuşisem să ajungem la aceste două fraze în doar două zile. Păream complet nedumerit neînţelegând purtarea ei, dar cred că în adâncul sufletului ştiam. Am ales să rămân superficial.

– Aş fi sunat, dar..

Îmi aruncă o privire cu care mă puse la locul meu.

– Tu chiar crezi că sunt supărată pentru că nu te-am auzit de douăzeci şi patru de ore? Eşti chiar atât de egoist?

– N-am nici cea mai vagă idee cu ce te-am supărat, i-am spus eu direct. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune.

Trase aer în piept şi răsuflă încet.

– Nu ştiu cu ce te ocupi, Jack, şi sincer nici nu cred că vreau să ştiu. Dar ştiu că nu vei fi aici pentru multă vreme, dintr-un motiv sau altul. Am ştiut asta de când te-am văzut şi am acceptat lucrurile aşa cum sunt. Ea se opri pentru o secundă, dar am aşteptat să continue. Eşti periculos, spuse ea. Aşa eşti tu, aşa e ceea ce faci. Dar fratele meu nu e la fel ca tine, chiar dacă el asta crede. Nu-l lua cu tine.

Nu ştiu de unde ştiuse. Nu ce ne aştepta, nu cu exactitate, dar simţise că se întâmpla ceva, ceva ce s-ar fi putut termina prost. Puteam să ies chiar atunci pe uşă, lăsându-l pe Horst pe dinafară, în siguranţă. Dar nu aşa merg lucrurile, nu-i aşa?

– N-o să las să i se întâmple nimic, i-am spus.

– Asta e o promisiune? întrebă ea ironic.

N-am mai apucat să-i răspund căci Horst intră chiar în momentul acela.

– Cum arăt? mă întrebă el, făcând o piruetă în costumul său clasic, albastru închis.

Îi puteam citi Hannei gândurile negre pe chip în timp ce el aştepta un răspuns, dar ea se forţă să zâmbească şi spuse:

– Ca un om de afaceri respectabil.

– Jack şi cu mine avem o întâlnire importantă, spuse el sărutând-o pe obraz. Trebuie să arăt cât mai bine.

– Jack pare să aibă mereu câte o întâlnire importantă, spuse ea. Trebuie să fie un om foarte important.

– Amândoi suntem, spuse el făcându-i cu ochiul, într-o zi vei vedea.

Nu voi uita niciodată privirea cu care ea mă ţintui în timp ce ieşeam pe uşă. În ochii ei se citeau atât speranţă, cât şi teamă, o rugăminte mută, dar şi dispreţ, toate amestecate

într-o licărire a ochilor ei.

23

Orologiul din turla bisericii bombardate Kaiser-Wilhelm nu bătuse încă ora 8, dar strada ce se întindea la picioarele acestuia era în plină forfotă. Ca într-o mare migraţie, cetăţenii Berlinului se îndreptau cu toţii spre Strasse des 17 Juni, largul bulevard ce trecea prin Tiergarten, unde preşedintele Kennedy avea să facă prima oprire din Berlin. Voiau să-l vadă în carne şi oase, poate chiar să-i strângă mâna. Dar poate era mai mult decât atât. Cred că voiau ca *el* să-i vadă pe *ei,* să se întindă şi să-i atingă pe *ei.* Spiritele se încingeau, atmosfera era încărcată de mari aşteptări.

Horst mă convinsese să renunţ la micul dejun şi să ne alăturăm mulţimii ce se îndrepta către Kurfurstendamm. Înarmaţi cu steaguri americane şi cu pancarte făcute acasă, oamenii se revărsau pe străzi – cei mici erau ţinuţi pe umeri, deasupra agitaţiei, de unde puteau avea o perspectivă clară asupra istoriei, muncitori de pe şantiere, cu căştile lor de protecţie, care lăsaseră în mod spontan deoparte toate uneltele pentru a se alătura paradei, copii de şcoală însoţiţi de profesori îngrijoraţi, profesori cu bărbi stufoase ce explicau studenţilor semnificaţia acestei zile, casnice cu părul proaspăt coafat, bătrâni cu pălării vechi, tineri îmbrăcaţi în blugi... Întregul oraş se afla în sărbătoare şi se pregătea să-l întâmpine pe preşedintele american.

– E o nebunie, i-am spus lui Horst în timp ce eram înghiţiţi de marea de oameni cu chipuri euforice. E preşedintele Americii, nu întoarcerea lui Mesia.

– Nu cred că oamenii din Berlin ar fi atât de interesaţi de întoarcerea lui Hristos, zâmbi el. Horst era mândru de primirea pe care i-o pregăteau lui Kennedy. Înţelege, continuă el părând dintr-o dată cât se poate de serios, noi, cei din Berlin, ne-am temut mai mult decât de orice altceva să nu fim uitaţi de restul lumii. Iar acum, Kennedy vine la noi, iar oamenii ştiu că nu vine să ne spună că suntem pe cont propriu. Vine să ne spună că America nu ne va uita,

chiar dacă uneori chiar şi conducătorilor noştri le-ar conveni asta.

Am aprobat din cap şi ne-am continuat drumul în tăcere, lăsând valul de oameni fericiţi să ne poarte mai departe.

Atmosfera era contagioasă, dar într-un colţ al minţii eu încercam să intru cumva în gândurile lui Harvey King.

Nimerisem la ţintă cu primăria – poate că Harvey şi cu mine eram pe aceeaşi lungime de undă. Elementul cheie în operaţiunea asta era acela că întreaga lume va fi martora evenimentului şi vor trebui să fie cu toţii convinşi că un singur om apăsase pe trăgaci.

Se va desfăşura cam în felul următor:

Kennedy se află pe platformă, adresându-se unui public fascinat, când răsună împuşcăturile – două bubuituri rapide rezonând în întreaga piaţă. Fiecare dintre focuri a fost tras la semnalul operatorului de control astfel încât cele două reprize ale celor trei focuri simultane să pară ca fiind zgomotul produs de o singură armă şi ecoul acestui foc să reverbereze între clădirile ce înconjoară piaţa. Unii martori spun că focurile de armă au fost trase dinspre hotelul Victoria, în timp ce alţii susţin că au venit din cu totul altă parte – dintr-o altă clădire sau din spatele unui pâlc de arbori. Dar asta va fi mai târziu, când nu va mai conta. Până atunci va fi prins povestea lunetistului singuratic. Acum, în secundele imediat următoare focurilor de armă, un val de groază şi neîncredere va străbate piaţa. Cei aflaţi în spate nici nu-şi vor da seama ce s-a întâmplat, în timp ce acelora de lângă scenă nu le va veni să-şi creadă ochilor, în afara unuia dintre ei – un individ aşezat chiar în faţa mulţimii sau chiar pe platformă. El vorbeşte calm într-un microfon mascat, trimiţându-i operatorului de control un raport asupra situaţiei sub forma unui singur cuvânt codificat. Dacă Kennedy a fost lovit mortal, se dă undă verde.

Dacă preşedintele nu a fost atins sau ar putea supravieţui cu rănile pe care le are, e trimis codul pentru „mai trageţi o dată”, iar operatorul de control îşi începe numărătoarea pentru o nouă serie de focuri. Dar cu până la nouă focuri trase de către lunetişti de excepţie, într-un mod coordonat, în triangulaţie, sunt toate şansele ca treaba să fie deja rezolvată. Kennedy este mort.

Se dezlănţuie iadul pe pământ. Pe platformă confuzia este urmată de panică, nimeni neştiind cum să reacţioneze. Staţiile celor din serviciile secrete zbârnâie de cuvintele „S-au tras focuri de armă, preşedintele este la pământ”, dar ei se poartă ca nişte găini decapitate, căci singurul scop al existenţei serviciilor secrete este acela de a-l apăra pe preşedinte – treabă pe care n-ar fi putut-o face mai prost în acest caz. Poliţia locală face exces de zel. Poliţiştii germani, în uniformă şi în civil, se grăbesc să verifice clădirile din apropiere şi să izoleze piaţa, dar asta nu se poate realiza în mai puţin de cinci minute, probabil chiar cincisprezece – la mult timp după ce trei inşi modeşti au dispărut din peisaj, pentru a nu se mai auzi niciodată de ei.

În hotelul Victoria, Roy Chase îl împinge în hol pe bietul Jack Teller, drogat cum este, unde un agent din serviciile secrete îi trage două gloanţe în piept. Un revolver este descărcat în perete – sau, mai bine, în piciorul agentului – şi acesta este apoi plasat între degetele neînsufleţite ale lui Jack pentru a susţine varianta autoapărării. Cine să pună la îndoială mărturia acestui erou, când Tokarevul – cu care se trăsese de curând – e găsit în camera închiriata pe numele meu? Apoi, în decurs de câteva ore, sunt făcute publice fotografiile cu mine şi Josef, vizele sovietice din paşaportul meu, şi naiba mai ştie ce altceva. Orice s-ar mai întâmpla pe urmă, în ceea ce priveşte asasinarea lui JFK, cazul este închis...

Mai aveam aproape o oră până când trebuia să ne facem apariţia la hotel, iar eu aveam nevoie de timp de gândire, aşa că m-am mulţumit să rămân în urmă, în timp ce Horst îşi făcea loc prin mulţime, hotărât să surprindă un prim-plan al magiei lui Kennedy. Odată ce va fi trecut coloana, îl voi întrerupe din reverie şi-l voi pregăti cât voi putea de bine pentru dificilele situaţii în care ne vom trezi.

Dacă, în ciuda tuturor sorţilor, vom reuşi să trecem de holul hotelului şi să ajungem în cameră, tot vom fi în rahat până peste cap dacă nu vom găsi parola lui Chase. Mă convinsesem singur că o vom găsi la hotel. Ar fi fost un risc inutil, unul pe care Harvey era prea deştept să şi-l asume, să distribuie codurile înainte de ultimul moment. Dacă aveam dreptate, era doar o problemă de a găsi codul odată ce am fi ajuns până acolo. S-ar putea chiar să ne găsească el pe noi: un mesaj lăsat la recepţie sau un bileţel de pe un coş de fructe; sau ar putea fi mai dificil de găsit; scris pe spatele săpunului sau în interiorul ambalajului unei ciocolate. Ar putea fi într-o grămadă de locuri, iar noi nu vom avea prea mult timp la dispoziţie.

Apoi îmi veni o altă idee: s-ar putea să nu ne trebuiască deloc parola. Ce-ar fi dacă ne-am strecura prin hol, ne-am îndrepta către cameră şi l-am găsi pe lunetist aşteptându-ne acolo? Îmi plăcea scenariul ăsta deoarece asta însemna că aş putea intra, l-aş omori, iar apoi am informa operatorul de control despre ceea ce făcusem în timp ce ne retrăgeam rapid. Părea cam tras de păr, prea uşor, dar avea o oarecare logică. De fapt, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea cea mai rezonabilă variantă.

Ştiam că unul dintre lunetişti va fi undeva în hotel. Privind lucrurile din perspectiva lui Harvey King, mi se părea că aruncai dubii serioase asupra acoperirii dacă nu amplasai lunetistul în aceeaşi cameră cu mine. Până la urmă, era aproape o certitudine că, dintr-o mulţime de jumătate de milion de oameni, numeroşi martori vor vedea

de unde au fost trase focurile de armă. Dacă ar fi căzut toţi de acord că fereastra de unde s-a tras nu era cea a camerei mele, asta ar fi ridicat o problemă serioasă. Pe de altă parte, dacă era într-adevăr aceeaşi fereastră, martorii aceia n-ar face decât să-ţi confirme povestea. Ai putea chiar face o serie de fotografii – nu îndreptate în mod evident asupra ferestrei, ci de undeva din spatele preşedintelui, astfel încât fereastra să fie vizibilă în fundal. Când vor fi mărite, ele vor spune povestea pe care o vrei: în prima fotografie, Jack Teller este la fereastră când Kennedy urcă pe podium. El dispare în cea de-a doua fotografie, dar câteva momente mai târziu fotograful surprinde ţeava unei puşti, scoasă pe fereastră – nu-i poţi desluşi trăsăturile asasinului, dar se poate vedea aceeaşi cămaşă albă pe care o purta Jack Teller.

În ultima imagine, preşedintele este căzut. Seria aceasta de fotografii ar face înconjurul lumii pe prima pagină a tuturor ziarelor, însoţite de un comentariu de genul „Asasinul îşi urmăreşte ţinta, ocheşte şi un preşedinte este mort”.

Nu-mi dădeam seama cum ar fi putut renunţa Harvey la asta.

Un zumzet exaltat se răspândi în mulţime şi pământul începu să vibreze de huruitul motocicletelor poliţiei – la început doar un zgomot distant, ca un tunet îndepărtat, apoi din ce în ce mai apropiat şi mai puternic, până ce simţeai vibraţiile sub picioare şi în stomac. Apoi, apropiindu-se dinspre vest, corul înăbuşit al zecilor de mii de voci ce scandau „KEN-NE-DY... KEN-NE-DY!” creştea în intensitate şi devenea din ce în ce mai puternic în timp ce un val de fervoare descătuşată îşi croia drum prin mulţime chiar înaintea coloanei.

Nu vedeam absolut nimic, şi până să-mi dau bine seama, atârnam de un semafor, întinzându-mi gâtul pentru a putea surprinde cortegiul ce se apropia. În aerul fierbinte de

iunie, scena se derula cu o glorie demnă numai de Tehnicolor, de parcă Berlinul ar fi fost transmutat din existenţa sa anostă, cu tonurile ei gri, până la porţile oraşului de smarald. Prima maşină, cu drapelul american arborat pe partea dreaptă şi cel german pe cea stângă, se afla la vreun kilometru depărtare, destul cât să poţi vedea infernul pe care-l stârnea. Oamenii alergau de-a lungul trotuarului în timp ce limuzina deschisă trecea pe lângă ei, încercând să ajungă înaintea procesiunii şi să se alăture din nou mulţimii, mărind până la refuz numărul spectatorilor.

Acum îl puteam zări pe Kennedy, stând pe bancheta din spate a maşinii sale, arborând un zâmbet larg pe chipul său bronzat, cu părul fluturându-i în vânt în timp ce făcea cu mâna nenumăratelor feţe care-i scandau numele. Oricât de strălucitor şi charismatic ar fi fost, nu cred că oamenii care-l înconjurau din toate părţile erau acolo pentru el ca om. Ei nu-l cunoşteau ca om. Ceea ce cunoşteau erau tinereţea sa, energia de care dădea dovadă şi cuvintele pline de inspiraţie pe care le rostea. Ei se aflau acolo pentru promisiunile de viitor pe care li le oferea.

Ca să-ţi dai seama despre ce era vorba, nu trebuia decât să arunci o privire către Adenauer, stând în cealaltă parte a maşinii. Liderul german părea împietrit, de parcă ar fi căzut într-o ambuscadă pregătită de proprii oameni. Stătea acolo ţeapăn şi sobru, salutând mulţimea cu jumătate de inimă în timp ce se întreba când, pentru numele lui Dumnezeu, se va putea aşeza. Îşi servise patria ca şef de stat timp de paisprezece ani, iar acum era bătrân şi obosit. El reprezenta trecutul, iar poporul lui voia cu disperare să privească spre viitor. Poate că la asta se gândise şi Willy Brandt când se aşezase între preşedinte şi cancelar. Aproximativ de aceeaşi vârstă cu Kennedy, primarul părea satisfăcut şi puţin uimit de primirea călduroasă pe care o făcea oraşul său.

Douăzeci de poliţişti în sacouri albe îl escortau de pe motociclete pe preşedinte, câte zece pe fiecare parte a

Lincoln-ului Continental. Opt agenţi ai serviciilor secrete, în costume gri, alergau lângă maşină, doi stăteau pe bara din spate, alţii fiind înghesuiţi în maşina din spate, urmată şi ea de câteva autobuze pentru aghiotanţi şi presă. Convoiul înainta atât de încet, iar Kennedy era atât de expus încât îmi trecu prin minte că nu era deloc o zonă nepotrivită pentru asasinat. Am aruncat repede o privire înjur şi am descoperit că singurul loc pe care l-ar fi putut folosi un lunetist pe ruta aceea era un copac, dar să stai cocoţat într-un pom cu o puşcă cu lunetă în braţe nu-ţi oferă o certitudine prea mare a acurateţei, ca să nu mai vorbim de calea de scăpare. Dar pe un altfel de traseu, înconjurat de clădiri...

Când m-am întors să privesc din nou coloana oficială am întrezărit, cu colţul ochiului, ceva agitaţie pe trotuar – o mişcare fulgerătoare, urmată de o siluetă ce se repezea către maşină, cu mâna dreaptă întinsă...

– Isuse Hristoase..., am şoptit când l-am văzut pe Horst făcându-şi saltul peste asfalt. Se îndrepta direct către Kennedy, strecurându-se printre două motociclete şi fentându-l apoi unul dintre agenţii serviciilor secrete şi strecurându-se pe sub braţul acestuia. Se apropia, strigând ceea ce părea a fi „Domnule preşedinte!... Domnule preşedinte!” În timp ce înainta nebuneşte, braţul său întins era îndreptat către trunchiul preşedintelui. Kennedy, care tocmai saluta lumea de pe partea opusă a trotuarului, se întoarse către Horst, se uită la mâna acestuia şi se întinse pentru a i-o scutura.

Mulţimea era în delir, aclamând înnebunită în timp ce Kennedy se aplecă să-i strige ceva la ureche nebunului meu prieten. Horst eliberă mâna preşedintelui şi rămase în mijlocul străzii, urmărind cum maşina se îndepărta. Apăru apoi un agent care-l ghidă cu blândeţe înapoi în mulţime. Horst mulţumi pentru ropotul de aplauze ce-i era adresat cu un gest al mâinii, apoi se pierdu în marea de oameni.

Deschisese cutia Pandorei. Urmară două femei de vârstă

mijlocie care se năpustiră şi ele asupra preşedintelui. Patru agenţi se străduiau să le împiedice, dar Kennedy, care savura din plin adulaţia neţărmurită de care se bucura, se întinse atât de mult în afara maşinii, încât la un moment dat păru să-şi piardă echilibrul. Brandt zâmbi şi-l prinse de sacou pe preşedinte, ţinându-l în maşină în timp ce acesta se întindea pentru a da mâna şi cu doamnele. Nici nu scăpaseră bine de femei, când se aruncă înainte un bărbat care purta pe umeri un băieţel, apoi un bărbat cu ochelari de soare, o femeie ce târa după ea o fetiţă şi aşa mai departe...

– O primire pe cinste, i-am spus lui Horst de îndată ce l-am găsit şi am reuşit să-l smulg dintre admiratorii săi.

– Chiar aşa, răspunse el, radiind de fericire. Oamenii îşi vor aminti de ziua aceasta pentru tot restul vieţii.

Găsisem o străduţă mai liniştită care ne ducea până aproape de piaţa Rudolf-Wilde. Era aproape ora 11, ora la care trebuia să ne facem apariţia, aşa că am impus un ritm alert.

– Ce ţi-a spus? l-am întrebat.

Horst zâmbi cu gura până la urechi, apoi făcu o scurtă şi teatrală pauză.

– Mi-a spus că în cele trei zile petrecute în Germania, eu am fost singurul care a reuşit să se smulgă din mulţime!

Pentru Horst, aceasta era o medalie de onoare, şi de ce nu? Nu mă puteam gândi la un compliment mai frumos.

24

– Domnul Teller, pentru cazare, şopti Horst.

– Puteţi repeta, vă rog? Recepţionera tinerică încerca să se descurce cât de bine putea în haosul acelei dimineţi. Se întinse peste tejghea pentru a-l auzi mai bine pe Horst.

– Domnul Teller, şopti el din nou.

Fata dădu din cap şi îi aruncă o privire întrebătoare.

– Poftim..?

Eu îi spusesem lui Horst să vorbească cât mai încet astfel încât nimeni să nu-şi dea seama de accentul său, dar în larma din jurul nostru era practic imposibil ca săraca fată să înţeleagă ce spunea. Totuşi, nu aveam ce face. Eu eram prins în rolul meu de zombie. După o a treia încercare, Horst capitulă şi îi împinse fetei paşaportul meu, deschis la foaia ataşată pe care era dactilografiat numărul rezervării. Fata se uită repede peste hârtie, apoi îl deschise la pagina cu fotografia.

– Dar dumneavoastră nu sunteţi domnul Teller, observă ea.

– Aşa este, răspunse Horst, arătând către mine aşa cum îl instruisem. Lucrez pentru domnul Teller care m-a rugat să fac eu aranjamentele necesare.

Simţeam că fata mă privea, deşi eram cu faţa către hol. Voiam să le uşurez sarcina iscoadelor care trebuie să ne fi aşteptat, sperând că vor presupune că spatele lui Horst îi aparţinea de fapt agentului Chase. Era foarte bine că locul era într-o asemenea debandadă.

Nu mă puteam abţine să nu mă lansez în speculaţii privitoare la cine mai era în joc alături de noi. Varianta cea mai evidentă ar fi fost tipul ascuns în spatele unui ziar, dar un agent bun n-ar fi ales varianta cea mai evidentă. Putea să fie doamna slăbuţă cu un pudel gălăgios în braţe sau chiar bellboy-ul cel ocupat. Nu prea conta. Chiar dacă ar fi purtat la gât câte un cartonaş pe care să scrie SPION, tot n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

Recepţionera verifică registrul de rezervări, găsi numele meu, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Horst.

– Am nevoie de semnătura domnului Teller pe formularul de înregistrare, spuse ea, împingând un pix şi respectivul formular peste ghişeu.

– Da, desigur, dădu Horst din cap, relaxându-se de îndată ce-şi dădu seama că ea nu avea să-i dea bătăi de cap. I-l voi da să-l semneze. Se îndreptă agale spre mine, aşteptă ca fata să se uite în altă parte şi îmi falsifică semnătura, aşa cum îi arătasem. Era departe de a fi perfectă, dar nu puteam împărţi autografe când se presupunea că ar trebui să călătoresc prin spaţiu cu Cocktailul Cosmic.

– Până acum, totul merge bine, îmi şopti Horst.

– Dacă mai rosteşti un cuvânt o să-ţi scot ochii cu pixul ăla, i-am şoptit şi eu. Grăbeşte-te şi ia cheia.

Dădu din cap şi se întoarse la recepţie, unde fata se ocupa deja de următorul client, un domn obez, ce purta un sacou de tweed peste o vestă de lână şi avea pe braţ un impermeabil. Transpira abundent, iar eu mă întrebam de ce s-ar îmbrăca cineva aşa într-o asemenea zi, până mi-a dat prin cap că era englez. Susţinea că avea o rezervare făcută, fata îl contrazicea, iar el era gata să pornească din nou războiul dacă nu primea o cameră. Horst se dădu la o parte şi aşteptă răbdător în timp ce eu începusem să-mi ies din pepeni. Îmi venea să îi iau pe amândoi la bătaie. În cele din urmă, după ce-şi vărsase nervii, britanicul se îndepărtă furios, iar Horst se apropie de ghişeu, îi înmâna recepţionistei formularul de înregistrare.

– Da, camera domnului Teller, oftă ea părând epuizată.

Luă o cheie de pe panou şi i-o înmâna lui Horst împreună cu foaia de hârtie cu numărul nostru de confirmare.

– Camera 417, spuse ea, iar eu începeam să mă gândesc că reuşisem să trecem de prima etapă. Apoi parcă îmi fugi pământul de sub picioare. Domnul Teller era aşteptat mai de mult, reproşa ea. Ni s-a spus că este esenţial să-i

pregătim camera până în ora 8.

– Am fost reţinuţi, explică Horst luat pe nepregătite, îmi cer scuze.

Era clar că el nu înţelesese implicaţiile celor rostite de ea, dar mie nu puteau să-mi scape, însemna că eram în rahat. Eram îngropaţi în el până peste cap...

LA DRACU'!

Dacă ei supravegheaseră holul la 8 dimineaţa, şi-ar fi dat seama până acum că Chase era dispărut în misiune. Cum putusem să fiu atât de *idiot?!* Chiar mă întrebasem ce ar fi trebuit el să facă în timpul acela! De ce nu verificasem la hotel?!

Care ar fi mişcarea? Controlul daunelor, asta ar fi. Dar cum? O echipă de „curăţenie" aşteptându-ne în camera 417? Chiar dacă anulaseră sau nu operaţiunea, tot trebuiau să mă facă să dispar.

Dar ceva nu se potrivea... Nu verificasem la hotel pentru că foaia ataşată la paşaportul meu spunea „11 A.M.". De ce ar fi scris asta dacă Chase trebuia să se prezinte aici la 8?

Isuse, ce idiot eram... M-am uitat la ceasul din spatele recepţiei: 11.04. Aveam nevoie de parolă chiar în secunda aceea! Fata îl întreba pe Horst dacă aveam bagaje.

– Doar asta, răspunse el, ridicând servieta neagră cât ea să o poată vedea.

– Liftul este la dreapta dumneavoastră, spuse ea gata să treacă la următorul client.

Horst îi mulţumi şi se dădu la o parte, uitând să facă singurul lucru pe care îi spusesem să nu-l uite. Dar mica mea scenetă de drogat nu mai conta acum. Dacă cineva îl aşteptase pe Chase, ar fi plecat de mult până acum, aşa că m-am dus la recepţie, am împins un client speriat cu destulă putere cât să nu mai pună întrebări şi i-am zâmbit recepţionerei.

– Puteţi verifica mesajele pentru camera 417?

Ea îngheţă, întâi speriată apoi iritată.

– Dacă aţi putea aştepta...

Nu puteam, aşa că am sărit peste tejghea şi am verificat chiar eu cutiuţa cu mesaje. Goală. Am sărit înapoi, spunându-i bietei fete „nu, nici un mesaj” în timp ce mă îndepărtam.

Nu aveam timp să-i explic lui Horst cum stăteau lucrurile aşa că i-am smuls cheia şi servieta.

– Stai aici, i-am spus, apoi m-am îndreptat către ascensoare, făcându-mi loc cu coatele prin mulţime.

– De ce ne-ai distrus acoperirea? se văicări el, urmându-mă.

– Nu mai contează, i-am tăiat-o eu. Doar aşteaptă-mă aici.

Ascensoarele erau pline până la refuz aşa că m-am îndreptat spre scări. Horst se ţinu după mine în timp ce urcam treptele câte două o dată.

– Ce s-a întâmplat? gâfâi el când ajunsesem la ultimul etaj.

– Ora „11 A.M.” nu avea nimic de-a face cu hotelul... i-am zis eu încercând să-mi dau seama în ce direcţie era camera. Chase trebuia să raporteze *prin radio* la 11!

El se uită la ceas.

– Nu spune nimic, Horst! am lătrat eu la el.

– Deci trebuie să găsim parola...

– Aşa e, i-am răspuns încercând să-mi păstrez calmul chiar dacă inima îmi bătea nebuneşte şi mă luptam disperat pentru fiecare gură de aer. Aveam nevoie de parolă. Am tras adânc aer în piept şi am mai făcut o ultimă tentativă de a scăpa de Horst: Eu voi verifica acum camera... tu du-te înapoi în hol. Acolo e o femeie cu un pudel în braţe... ea ne supraveghea.

Privirea lui îmi spunea că nu înghiţise momeala, dar mă avântasem deja.

– Supravegheaz-o, i-am zis. Dacă pleacă de acolo, urmăreşte-o,

– O femeie cu un pudel? Păru sceptic. Eşti sigur?

– Foarte. N-o scăpa din ochi.

– Cum rămâne cu...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Horst, fă ce-ţi spun!

Asta rezolvă lucrurile. Ezită, dar începu să coboare scările cu coada între picioare. Era pentru binele lui. Dacă mă aştepta cineva în cameră, n-ar fi ştiut nimic de Horst decât dacă am fi intrat împreună. Oricum, rolul lui fusese acela de a mă trece de recepţie, şi şi-l îndeplinise deja. Restul depindea de mine.

Am găsit camera şi am rămas pentru un moment în faţa uşii de la intrare, adunându-mi gândurile. Partea ciudată era că, dacă îi anticipasem corect mişcările lui Harvey King şi unul dintre oamenii săi era în cameră, aş fi fost mort de cum aş fi deschis uşa. Dar dacă ei ar fi ştiut, aş fi fost mort fie că o deschideam, fie că nu, aşa că nu aveam nimic de pierdut. Aveam o speranţă mai slabă decât un somalez pus la regim că aş fi putut să mă înşel, iar camera să fie goală.

Mi-am băgat mâna în buzunar ca să scot pachetul de Lucky Strike, gândindu-mă ca măcar să-mi iau un însoţitor pe drumul fără de întoarcere. Eram gata să bag cheia în uşă când mi-am dat seama că nu mai reîncărcasem după ce trăsesem asupra lui Chase. Am făcut un pas înapoi, m-am sprijinit de perete şi am răsucit fundul pachetului pentru a-l deschide. După ce am scos cu atenţie matriţa din polistiren ce conţinea proiectilele cu cianură, am deschis cu respiraţia întretăiată partea de sus a pachetului şi am scos unul dintre gloanţe. I-am dat grijuliu drumul pe ţeavă, aşa cum îmi arătase Sam. După ce am pus la loc bucata de polistiren cu ultimele două gloanţe, m-am apropiat din nou de uşă, am băgat cheia în broască, am tras aer în piept şi am rotit-o. Uşa se deschise şi m-am trezit într-o cameră complet goală.

Îmi venea să râd, căci mi-am dat seama că, oricât de uşurat aş fi fost, eram şi un pic dezamăgit pentru că nu ghicisem corect strategia de joc a lui Harvey.

– Hai să facem o înţelegere.

M-am întors şi aproape că am lansat un proiectil încărcat

cu acid cianhidric spre Horst, care stătea în spatele meu, în cadrul uşii.

– Dumnezeule, Horst! Dacă te tot strecori aşa în spatele oamenilor, cineva tot o să te ucidă!

Intră şi închise uşa în urma lui.

– Ce înţelegere? l-am întrebat.

– Să nu-ţi mai baţi joc de mine.

– Şi mie ce-mi iese?

– Cum adică?

– De obicei, fiecare are ceva de câştigat dintr-o înţelegere. Eu ce câştig din asta?

El aruncă o privire nedumerită către pachetul de Lucky cu care îl ameninţam şi l-am băgat repede înapoi în buzunar.

– Nu sunt prost, spuse el.

– Nici nu cred că eşti, Horst. Eşti doar puţin cam neexperimentat.

– Din cauza asta ai încercat să scapi de mine?

Îmi începusem căutările cu un coş de fructe care era aşezat pe masă. Pe bileţel era scris „Bine aţi venit la hotel Victoria" în germană, engleză şi franceză.

– Uite ce e, Horst, i-am spus, singurul lucru care mă interesează acum e să găsesc blestemata aia de parolă...

– Pot să te ajut, spuse el.

I-am aruncat o privire rece. Nu avea nici o intenţie să plece, aşa că i-am sugerat să caute în baie.

– Bineînţeles! spuse el entuziasmat şi se apucă de treabă.

– Uită-te după orice obiect neobişnuit sau care nu e unde ar trebui să fie, am strigat eu în urma lui. Verifică înscrisurile de pe săpun şi de pe sticla de şampon... Uită-te în cadă, în oglindă, desfăşoară sulul de hârtie igienică, despătureşte toate prosoapele şi verifică buzunarele halatelor de baie... Verifică peste tot! Dacă în WC pluteşte un nenorocit de rahat, vezi dacă nu scrie ceva pe el!

Începusem să mă uit prin birou – rechizite cu antetul

hotelului, plicuri şi un meniu pentru room-service... Am răsfoit prin revista Bine aţi venit în Berlinul de Vest şi am întors pe dos sugativa, în caz că ar fi fost ceva notat pe spatele acesteia. Ceasul de lângă pat arăta 11.18. Dacă nu era deja prea târziu, în curând sigur va fi. Am tras cearşafurile jos de pe saltea şi tocmai scoteam pernele din feţele de pernă când intră Horst, complet absorbit de o bucată de hârtie pe care o citea.

– Ai găsit ceva? l-am întrebat.

– Nu..., spuse el încet. Dar mă gândeam...

– Nu te mai gândi, doar uită-te!

– Mă gândeam, reluă el, că dacă instrucţiunile nu se refereau la ora de cazare la hotel, poate că nici numărul de confirmare nu este pentru hotel...

Îmi dădu bucata de hârtie care fusese împăturită în paşaportul meu. Am recitit-o:

VICTORIA HOTEL, SCHONEBERG

11 AM.

Confirmă EZECH13V10

– Nu poate să aibă ceva de-a face cu parola? speculă el.

– Horst, i-am spus, s-ar putea să fii un mic geniu!

– Cred că e posibil, zâmbi el. Am ridicat receptorul şi am sunat imediat la recepţie. Sună de câteva ori până când se auzi vocea iritată a fetei.

– Recepţia.

– Sunt domnul Teller.

– Da, domnule Teller, spuse ea îngrijorată.

– Aţi notat numărul de confirmare pentru rezervarea mea?

– Poftim?

– Angajatul meu v-a dat o foaie de hârtie cu numărul de confirmare al rezervării. L-aţi folosit?

– Noi nu folosim numere de confirmare în sistemul de rezervări, domnule Teller.

– Aşa mă gândeam şi eu, am spus eu şi am închis, în timp ce puneam receptorul în furcă am mai auzit un „cu

multă plăcere” sarcastic.

– Primeşti o medalie, Horst, i-am zis aşezându-mă la birou şi luând un pix şi o foaie de hârtie cu antetul hotelului.

– E o parolă ciudată, spuse Horst studiind atent pagina.

Chiar dificil de pronunţat.

– Nu e parola, dar s-ar putea să ne spună care e aceasta.

M-am apucat să scriu pe hârtie literele şi cifrele aşa cum erau aranjate:

EZECH13V10

– N-are nici un înţeles, spuse Horst, uitându-se peste umărul meu.

– Nici nu trebuie să aibă, i-am spus. E un cod. Ăsta e şi scopul, să nu aibă nici un înţeles dacă nu ştii să-l citeşti cum trebuie. Mă apucasem să scriu caracterele în toate combinaţiile posibile.

Invers:

01V31HCEZE

Omiţând câte o literă din două:

EEH31sauZC1VO

Înlocuind literele cu valorile lor numerice din alfabet şi invers:

5-26-5-3-8-M-21-J

Nu am ajuns la nici un rezultat. Singurul cuvânt pe care-l puteam forma cu literele alea era CHEZ, dar nici ăsta nu ducea nicăieri, aşa că am încercat să le grupez altfel:

EZ/ECH/13/V10

ECH ar putea fi ECHO... asta mă duse cu gândul la alfabetul radio folosit în Marină. Când l-am încercat, mesajul spunea:

ECHO-ZULU-ECHO-CHARLIE-HOTEL

Hotel. Acum dădusem sigur de ceva... Iar V-ul ar fi fost VICTOR în limbajul radio, care ar putea să fi la fel de bine VICTORIA, aşa că obţinusem HOTEL VICTORIA... Dar cum rămânea cu restul? Nu-mi plăcea, era mult prea neglijent.

Am mototolit hârtia, am aruncat-o, şi am luat-o de la

început pe una nouă:

EZECH13V10

– Poate că el avea o cărticică cu cifrul, spuse Horst, un fel de carneţel cu coduri.

– Nu avea nici o cărticică la el.

– Poate că e aici, undeva în camera asta.

– Dacă găseşti tu vreo cărticică... M-am oprit dintr-odată şi m-am uitat din nou la litere. Am scris pe foaie ceea ce-mi trecea prin cap:

EZECH13V10

– Asta e! am strigat eu, întinzându-mă peste pat şi deschizând sertarul noptierei.

– Nu înţeleg, spuse Horst uitându-se peste ceea ce scrisesem.

Eu apucasem deja cartea care era în sertar, mă aşezasem în pat şi o răsfoiam.

– Eşti familiarizat cu Vechiul Testament, Horst?

– Nu aşa de bine, mărturisi el.

– Atunci e foarte bine că eu sunt. Ce-ar fi să căutăm Ezechiel, capitolul 13, versul 10?

Am găsit pasajul pe care-l căutam.

– L-ai citit vreodată? I-am arătat cartea lui Horst. Pe pagină fusese mâzgălit cuvântul:

BABYSITTER

25

Am deschis servieta, am pornit walkie-talkie-ul şi i-am aruncat lui Horst Biblia.

– Acum ar fi momentul potrivit în care să înveţi să te rogi, i-am spus eu.

Deschizând televizorul, mi-am tras un scaun chiar în faţa lui în timp ce aşteptam să se încălzească. Pe ecran apăru în cele din urmă o imagine cu JFK şi vreo douăzeci de demnitari, stând pe o platformă ce părea desprinsă dintr-un western. Structura fusese proiectată astfel încât să le permită preşedintelui şi anturajului său să privească dincolo de zid, în Berlinul de Est, dar aceştia nu puteau vedea mare lucru, căci autorităţile din cealaltă parte ridicaseră peste noapte, de la Poarta Brandenburg, nişte panouri gigantice cu propagandă anti-occidentală.

Căutând până am găsit un canal fără vreun semnal, am ridicat volumul zgomotului static, m-am aplecat peste staţie şi am apăsat butonul de emisie.

– Babysitter, raportez..., am spus eu încercând din răsputeri să imit timbrul vocii lui Chase, macho şi monoton.

– Recepţionezi?... Terminat. Am eliberat butonul şi am aşteptat.

– Aici Tăticul..., se auzi clar şi tare vocea lui Henry Fisher. Nu mă prea gândisem la asta, dar nu eram deloc surprins. Henry era cea mai logică variantă ca operator de control. Ai întârziat, Babysitter, spuse el. Care e problema?... Terminat.

Am pus staţia drept în faţa televizorului şi am apăsat butonul de emisie fără să rostesc nici un cuvânt.

– Sunt o grămadă de interferenţe, Babysitter. Mai eşti pe recepţie?... Terminat.

– E blestemata asta de staţie..., am spus eu. Ce-aţi făcut, le-aţi luat la reduceri de la japonezi?... Terminat.

– Poziţia ta?... Terminat. Mi-era teamă că mă va întreba asta. Cum era destul de logic ca hotelului să i se fi stabilit

un nume de cod, pe care eu nu-l ştiam, am încercat să trag de timp.

– N-am recepţionat..., am spus eu. Poţi să repeţi?... Terminat.

– Eşti... acasă?... Terminat, silabisi el, dându-mi mură-n gură exact ceea ce căutam. Nu greşise cu nimic. Spre deosebire de numele meu de cod, „Babysitter", care era o măsură de siguranţă internă, numele de cod stabilite pentru diferitele poziţii erau doar precauţii luate împotriva oricui ar fi reuşit să intercepteze convorbirile, în ciuda faptului că frecvenţele erau considerate sigure.

– Da, da... Sunt acasă..., i-am confirmat eu. Terminat.

– Cum se simte Puştiul?... Terminat.

– I-am dat medicamentele şi a adormit imediat... Terminat.

– În regulă, rămâi pe recepţie, Babysitter... Terminat. Transmisie încheiată.

M-am lăsat pe spate şi am răsuflat uşurat. Faptul că reuşisem să ajungem atât de departe era practic un miracol, cel puţin din experienţa mea.

– Şi acum ce facem? întrebă Horst.

– Aşteptăm, i-am răspuns eu.

Horst încercă să stea liniştit, frunzări repede prin revista *Bine aţi venit în Berlinul de Vest,* apoi o aruncă şi păru gata-gata să explodeze, începuse să spună ceva, dar privirea mea trebuie să-l fi atenţionat că nu eram într-o dispoziţie potrivită pentru a întreţine o conversaţie.

Nu mă deranja că Fisher era operatorul de control. De fapt, ar putea fi un avantaj – cel puţin ştiam cu ce mă confruntam. Henry era tipul de om care vedea în anularea unei misiuni un eşec personal, aşa că îşi va peria analiza de risc, înlăturând orice motiv de îngrijorare care nu era de-a dreptul evident.

Din cauza asta îmi mersese şi planul cu interferenţele.

Harvey era exact pe dos, el pornea de la cel mai

nefericit scenariu. Avea idei măreţe, dar mulţi au idei măreţe. Genialitatea lui Harvey era că el reuşea să le şi pună în practică, iar ăsta era rezultatul direct al obsesiei sale pentru detalii. Ca un mare şahist, probabil că petrecuse săptămâni întregi, dacă nu chiar luni, plănuind operaţiunea asta, studiind-o din fiecare unghi posibil şi reluând fiecare aspect până când nu i-a mai găsit nici un neajuns. De aceea dorise cu atâta ardoare o amânare, înlocuirea lui Kovinski pe ultima sută de metri îl neliniştise. Nu mai putea prevedea toate problemele pe care le ridica această schimbare şi nici nu avea cum să verifice amănunţit devierea de la planul său atât de bine orchestrat, neavând suficient timp pentru a analiza toate posibilităţile şi eventualele capcane. Totuşi, singurul argument solid pe care se bazase fusese asocierea mea din trecut cu Compania, ceea ce ar fi putut să şifoneze oarecum povestea lor de acoperire, deşi ştia foarte bine că asta nu era nici pe departe singura problemă. Dacă ar fi conceput planul cu mine în prim-plan de la început, ar fi prevăzut, de exemplu, măsuri de securitate mult mai stricte, nu doar prezenţa lui Chase.

În mintea sa, Harvey întrezărise ceva care îl împiedicase să amplaseze un lunetist chiar în camera ţapului ispăşitor întâi Kovinski, acum eu. Dacă aş reuşi să-mi dau seama de ce, poate că aş putea ghici unde îl poziţionase de fapt. Eram aproape, atât de aproape de a le strica ziua nenorociţilor ăstora, dar trebuia să ştiu unde să-l găsesc pe lunetistul ăla...

– Recepţie, Babysitter, aici Tăticul... Terminat, se însufleţi deodată staţia. Am ridicat-o, am dat televizorul mai tare şi am răspuns.

– Aici Babysitter... Terminat.

– Vrem să facem nişte fotografii, Babysitter..., spuse Fisher. Trage draperiile... Fereastra trebuia să fie deja deschisă... Pune-l pe Puşti la geam şi te voi anunţa când avem tot ce ne trebuie... şi stai deoparte... Terminat.

Horst era deja postat în dreptul ferestrei, cu mânerul încleştat în mână.

– Nu încă, l-am oprit eu, pregătindu-mi atent poziţia în spatele draperiilor.

– În regulă..., m-am transformat din nou într-un zombie, dă-i drumul...

Horst trase draperia dezvăluind privirii o mulţime de aproape un milion de oameni înghesuiţi în piaţa ce se întindea la picioarele mele. Mă simţeam exact ca Papa, stând aşa în cadrul ferestrei, însă credincioşii aveau privirea aţintită exact în partea opusă. Nimeni nu pierdea din ochi scena ce fusese pregătită chiar în faţa primăriei, o platformă împodobită în roşu, alb şi albastru şi presărată cu steluţe, de unde Kennedy avea să vorbească în mai puţin de două ore. În spatele platformei era arborat un drapel al Statelor Unite de aproape zece metri înălţime, iar aceasta era decorată pe toată lungimea ei cu panglici în culorile acestuia.

Horst şi cu mine intrasem în hotel prin uşa din spate, aşa că zăream pentru prima oară piaţa Rudolf-Wilde, şi pot să spun că oferea o privelişte pe cinste – o mare de oameni umpleau până la refuz spaţiul dreptunghiular şi se revărsau şi pe străduţele adiacente, în toate direcţiile, cât puteai vedea cu ochii. Cei mai devotaţi spectatori îşi păstraseră locurile din apropierea scenei, înnoptând acolo, în corturi sau în saci de dormit; alţii îşi petrecuseră ore întregi cocoţaţi în câte un copac pentru a-şi asigura o poziţie cu cea mai bună vizibilitate.

Hotelul Victoria, înalt de cinci etaje în formă de „L”, era doar una dintre clădirile care mărgineau piaţa din partea de vest. Faţada avea un unghi de nouăzeci de grade dispus pe colţul unei străduţe înguste ce se deschidea în piaţă. Jumătatea de sud a clădirii, unde ne aflam şi noi, era amplasată paralel cu primăria şi exact vizavi de estrada vorbitorilor, la vreo patruzeci de metri depărtare. Se încadra perfect în raza de acţiune a Tokarevului. Combinat

cu un al doilea lunetist amplasat în complexul de apartamente de pe partea opusă a străduţei, se obţinea o convergenţă la patruzeci şi cinci de grade spre capul preşedintelui Kennedy.

În mod ideal, ţi-ai dori ca al treilea lunetist să tragă de undeva de la nivelul solului. Ţinând totuşi cont că fiecare metru pătrat din zonă gemea de spectatori, ar fi fost cam dificil de ascuns un al treilea trăgător, dar observasem deja la stânga mea un pâlc de copaci, care nu erau invadaţi de spectatori. Nu puteam vedea cine asigura perimetrul, dar zărisem o ambulanţă parcată exact acolo, vehicul ce avea un culoar de trecere păstrat liber. Era aranjamentul perfect pentru a dispărea de la locul faptei şi a scăpa şi de arme.

– Babysitter, aici Tăticul... Terminat. Am văzut cum îi îngheaţă sângele în vene lui Horst. Alo, Babysitter...

– Terminat.

– Ce să fac? întrebă Horst panicat.

– Aici Tăticul, Babysitter. Mă recepţionezi?... Terminat, spuse Fisher nerăbdător.

– Răspunde, i-am zis eu încercând să vorbesc fără să-mi mişc buzele.

– Cum să răspund? O să-şi dea seama! Îmi va auzi accentul!

– Imită-l pe Bogie, i-am spus eu.

– Babysitter, eşti pe recepţie?!... Terminat! Lui Fisher îi crescuse tensiunea.

– Cum adică să-l imit pe Bogie? spuse Horst aflat la un pas de un atac de panică. Eu nu sunt actor!

– Acum eşti..., i-am zis.

Horst trase aer în piept, ridică staţia şi se aplecă mai aproape de difuzorul televizorului.

– Te aud, Tăticule... Dă-i drumul... Terminat. Semănase mai mult cu accentul lui John Wayne decât cu al lui Bogart, dar păru să funcţioneze, începeam să cred în Dumnezeu.

– Nu vedem prea bine faţa Puştiului, Babysitter, spuse Fisher. Împinge-l mai aproape de fereastră... mai la

lumină... Terminat.

Am făcut un pas înainte.

– Cum e?... Terminat, întrebă Horst.

Voiam să-i spun să-şi ţină gura, dar eram sigur că priveau prin telescop şi ar fi putut să-mi vadă buzele mişcându-se. Oricum, avusesem cumva dreptate în legătură cu pozele. Mă fotografiau stând în cadrul ferestrei, dar tot nu înţelegeam de ce n-ar fi vrut Harvey şi o ilustrată cu arma ieşită pe fereastră exact în momentul critic.

După o scurtă pauză, vocea lui Fisher răsună din nou prin walkie-talkie.

– În regulă, Babysitter... E bine aşa.

Apoi, din fundal se auzi o altă voce, Fisher lăsase microfonul deschis. Nu puteam fi sigur, dar părea să fie chiar Harvey King:

– Cine e pe acoperiş? întrebă el.

– Unul dintre ai noştri, cred..., răspunse Fisher.

– Nu mai crede atâta! lătră vocea. Află şi ia-l de acolo! Nu vreau pe nimeni pe acoperişul ăla până... Apoi Fisher îşi aminti să-şi ridice degetul de pe butonul de emisie.

Până ce?!... Până apărea lunetistul?... Avea Harvey de gând să plaseze lunetistul pe acoperişul de deasupra ferestrei mele?... De ce?... Ce avantaj ar fi avut?

Se gândea că era o rută mai sigură de scăpare? Poate că nu voia să rişte ca lunetistul să fie surprins între focurile de armă de pe hol, care îmi erau destinate mie. Avea o oarecare logică. Martorii îşi vor face apariţia de cum vor fi răsunat focurile de armă pe holul hotelului. Din moment ce ei vor şti exact la ce interval după uciderea preşedintelui trebuia să mă împuşte agentul din serviciile secrete, cele două evenimente ar fi trebuit să se desfăşoare la, să zicem, treizeci de secunde unul de altul. Nu era suficient timp ca lunetistul să dispară în siguranţă. Pe de altă parte, dacă ar fi tras de pe acoperiş, s-ar fi putut strecura cu uşurinţă afară din hotel, în timp ce toata lumea s-ar îndrepta către holul de la etajul patru...

– În regulă, asta-i tot, Babysitter..., răsună din nou vocea lui Fisher. Pune-l pe Puşti înapoi în pat şi rămâi nevăzut... O să-ţi dau de veste când începem numărătoarea inversă... Terminat. Transmisie încheiată.

Horst trase draperiile la loc, apoi se prăbuşi pe pat holbându-se la tavan.

– A fost pe-aproape, spuse el într-un final.

– Suntem în regulă, i-am zis eu, dar în locul tău aş mai lucra la imitarea vocii lui Bogart.

– Ce înseamnă *ten-cui?* întrebă Horst câteva minute mai târziu. Se plimba din nou prin cameră, de data aceasta cu nasul în Cartea Sfântă.

– Poftim?

– A *t-e-n-c-u-i,* îmi spuse el pe litere, apoi reluă cuvântul, ten-cui.

– A tencui, l-am corectat eu.

– Ce înseamnă?

– Păi..., încercam să-i explic, dar nu-mi veni nimic în cap.

– În ce context?

– Context?

– Citeşte toată propoziţia.

– „Ei rătăcesc pe poporul Meu, zicând: «Pace!» când nu este pace. Poporul Meu zideşte un zid, şi ei îl tencuiesc cu ipsos". Nu înţeleg nici „ipsos".

– A tencui înseamnă a finisa, cred, iar ipsosul... este un fel de ciment moale.

Horst ridică din umeri şi îşi reluă lectura şi plimbarea.

– Ăla e pasajul acela din Ezechiel? l-am întrebat după ceva timp, curiozitatea punând stăpânire pe mine. El îmi arătă pagina pe care fusese mâzgălit numele de cod.

– Hai să auzim şi restul, i-am cerut.

– De la început?

– De unde tocmai mi-ai citit.

– Bine, spuse, zice aşa: „Ei rătăcesc pe poporul Meu, zicând: «Pace!» când nu este pace. Poporul Meu zideşte un

zid, şi ei îl tencuiesc cu ipsos”. Îmi aruncă o privire de cunoscător înainte de a continua: „De aceea, spune celor ce-l acoperă cu ipsos că se va prăbuşi, că va veni o ploaie cu vifor, pietrele de grindină vor cădea, şi se va dezlănţui furtuna... De aceea, aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: «În urgia Mea, voi porni furtuna, în mânia mea, va veni o ploaie cu vifor, şi vor cădea pietre de grindină ca să nimicească»”. Să nimicească? – mă întrebă el.

– Să arunce în aer, i-am spus eu.

Horst dădu din cap şi continuă.

– „«Voi surpa zidul pe care l-aţi tencuit cu ipsos, îl voi doborî la pământ, şi i se vor dezgoli temeliile; se va prăbuşi, şi veţi pieri în mijlocul dărâmăturilor lui. Şi veţi şti că Eu sunt Domnul... Îmi voi potoli astfel mânia împotriva zidului şi împotriva celor ce l-au tencuit cu ipsos; şi vă voi spune: Nu mai este nici un zid! Şi s-a isprăvit cu cei ce l-au tencuit cu ipsos!... S-a isprăvit cu prorocii lui Israel, care prorocesc asupra Ierusalimului, şi au vedenii de pace asupra lui, când nu este pace» zice Domnul Dumnezeu”.

26

– Aici Tăticul, către toate unităţile... Repet, aici Tăticul...

– Toate unităţile să confirme recepţia, terminat.

Am înşfăcat staţia.

– Aici Babysitter, confirm recepţia, terminat. Se scurse un minut într-o tăcere apăsătoare, doar cu bruiajul televizorului.

– Apoi se auzi din nou vocea lui Fisher.

– OK, avem undă verde... Numărătoarea începe la semnalul meu... Pregătiţi-vă pentru zece şi fiţi pe recepţie...

Am deschis servieta lui Chase, pe care o pregătisem pe pat, şi am înşfăcat cronometrul. Era un model special al Companiei, primul cronometru digital pe care-l vedeam. L-am pregătit pentru zece minute şi ne-am pus pe aşteptat.

Glasul lui Fisher se auzi din nou după o scurtă întrerupere.

– În regulă, suntem gata să-i dăm drumul, spuse el. Era un moment important pentru el şi îţi puteai da seama din vocea sa că-l savura din plin. Pregătiţi-vă... trei... doi... unu...

Am apăsat butonul de start şi secundele începură să ticăie. Ceasul de lângă pat arăta că mai erau câteva minute până la ora 13, când Kennedy trebuia să apară pe podium, îmi trecu prin minte că numai nemţii ar fi fost în stare să respecte orarul programat în toiul acestei întregi nebunii.

– Suntem operaţionali, anunţă Fisher. Toate sistemele sunt activate! Părea că lansa mai degrabă o rachetă în spaţiul cosmic decât că-l ucidea pe preşedinte. Rămâneţi pe recepţie...

Acum aveam un orar strict. Gata cu teoriile şi conjuncturile, nu mai era timp pentru poate aşa sau poate altfel. Orice avea să se întâmple, avea să se întâmple *acum* şi avea să hotărască dacă omenirea avea să rămână pe

muchia sa de cuţit sau dacă se va prăbuşi în vrie. Totul era conectat, pornit şi, cum spusese şi Fisher, toate sistemele erau activate. Vedeam că şi Horst era surescitat. Avea privirea aceea uşor lunatică, de supraîncărcare emoţională pe care o văzusem pe feţele prea multor băieţi. Băieţi care erau atât de ameţiţi de valul de adrenalină încât ar fi fost gata să atace un cuib de mitraliere cu baioneta fixată la armă. De câte ori vedeam privirea aceea ştiam că mă uitam probabil la un soldat care nu se va mai întoarce din luptă.

Horst spuse ceva, dar fu acoperit de urletele asurzitoare ce se declanşaseră afară. Aclamaţiile furtunoase scuturară întreaga clădire, făcând uşile şi ferestrele să zdrăngăne. Mă apucaseră şi pe mine emoţiile, aveam stomacul făcut ghem.

Kennedy ajunsese pe scenă.

– NOUĂ MINUTE! lătră Fisher.

Era momentul să acţionez, dar trebuia să o fac de unul singur. Ştiam că sorţii nu sunt tocmai de partea mea, dar dacă-l transformam şi pe Horst într-o victimă nu-mi spoream cu nimic şansele.

– Stai aici! am strigat eu peste vacarm.

– Nu! strigă şi el. Mergem împreună!

Nu aveam timp să mă gândesc sau să mă contrazic cu el. Am scos cătuşele lui Chase din buzunar, i-am prins rapid unul din inele de încheietură, apoi l-am închis pe celălalt în jurul cadrului metalic al patului.

– Îmi pare rău, Horst, i-am spus, prinzându-mi walkie-talkie-ul la curea şi îndreptându-mă către uşă. Dar e mai bine aşa, i-am mai strigat.

Ovaţiile demonstrau că mulţimea era în delir, începând apoi să scandeze: „KEN-NE-DY!... KEN-NE-DY!... KEN-NE-DY!”

La despărţire, Horst îmi aruncă o privire – o combinaţie între furie şi durere – pe care o mai văd cu claritate şi în ziua de astăzi. Se simţea trădat şi jignit, dar am ignorat

asta atunci, pe de-o parte pentru că nu aveam timp şi pe de altă parte pentru că eu chiar credeam că-i făceam o favoare, că-i salvam poate chiar viaţa. Şi, într-un mod patetic, cred că mă gândeam la Hanna.

În hol era enervant de linişte. Un alt val de ovaţii explodă, atenuat de pereţii groşi ai hotelului, apoi se evaporă, lăsând locul unei aşteptări tăcute. Bănuiam că preşedintele urcase pe podium.

– OPT MINUTE..., răsună vocea lui Fisher prin staţie.

Zărisem pe perete un indicator către ieşirea de incendiu şi îl urmam de-a lungul coridorului. La început am mers într-un ritm alert, dar apoi am luat-o pur şi simplu la fugă.

Bine cunoscuta voce a lui Kennedy rupse tăcerea:

> Sunt mândru să mă aflu în acest oraş, ca oaspete al distinsului dumneavoastră primar, care a personificat în întreaga lume spiritul de luptător al Berlinului de Vest. Şi sunt mândru să vizitez Republica Federală alături de distinsul dumneavoastră cancelar, cel care a impus timp de atâţia ani Germaniei spiritul democraţiei, al libertăţii şi al progresului, şi să mă aflu aici în compania compatriotului meu, generalul Clay, care s-a aflat în acest oraş în decursul momentelor sale cele mai negre şi care va reveni dacă prezenţa sa va mai fi vreodată utilă...

Încercam să ignor dubiile pe care le aveam legate de Horst, îmi spuneam că, oricât de umilitoare ar fi fost situaţia pentru el, aşa era mult mai în siguranţă decât dacă s-ar fi ţinut după mine. Dacă totul mergea bine, l-aş recupera până să afle cineva ce se întâmplase. Iar dacă nu mergeau bine... În fine, tot îi era mai bine încătuşat de mobilă decât alături de un ţap ispăşitor mort. Până ca lucrurile să degenereze îşi va fi dat probabil seama că lăsasem cheia de la cătuşe în servieta lui Chase şi, speram

eu, va avea destulă minte să o şteargă rapid de acolo. Oricum, asta era, o făcusem şi gata.

– ŞAPTE MINUTE..., anunţă Fisher.

Am ezitat un moment în dreptul ieşirii de incendiu. Ştiam că undeva tot voi da nas în nas cu băieţii răi, mă întrebam doar dacă ăsta era locul în care avea să se întâmple. Mi-am lipit urechea de uşa de metal, dar tot ce auzeam era inima mea, bătând să-mi sară din piept, şi vocea preşedintelui:

> Sunt mulţi oameni în lume care chiar nu înţeleg, sau cel puţin aşa pretind, care este marea problemă dintre lumea liberă şi lumea comunistă. Să vină la Berlin!...

Mulţimea izbucni aprobatoare într-un nou val de urale. Am scos pachetul de Lucky Strike din buzunarul sacoului...

> Unii susţin că mişcarea comunistă reprezintă viitorul. Să vină la Berlin!...

Un nou val de aplauze răsună în timp ce împingeam mânerul uşii...

> Şi mai sunt unii care susţin că în Europa, şi în alte părţi ale lumii, am putea lucra împreună cu comuniştii. Să vină la Berlin!...

Aclamaţiile ajunseseră la apogeu, iar eu am sărit ca ars când vocea lui Fisher răsună din nou: „ŞASE MINUTE”. Am sărit înapoi şi m-am lipit de perete. Bâjbâind, am reuşit să opresc staţia, apoi am rămas încremenit. Nici nu mişcăm, nici nu respiram. Pachetul de Lucky era încleştat în mâna mea, pregătit să anihileze pe oricine ar fi ieşit pe uşa aceea.

> Mai sunt şi alţi câţiva care înţeleg că sistemul comunist este unul malefic, dar susţin totuşi că ne ajută

să facem progrese economice. *Laft sie nach Berlin kommen.* Să vină la Berlin!

Mulţimea era în delir... O picătură de sudoare mi se prelinse pe frunte şi începu să mă usture când îmi intră în ochi.

Am tras aer în piept, am întins din nou mâna către mânerul metalic, dar am încremenit când am auzit o staţie trezindu-se la viaţă de partea cealaltă a uşii:

– Tăticul către Erou, zornăi glasul lui Fisher. Care e poziţia ta? Terminat.

– Casa scărilor, partea de nord, etajul patru. Terminat, veni răspunsul de undeva din spatele uşii.

– În regulă, Eroule... rămâi pe recepţie, îl instrui Fisher.

Nu-i recunoşteam vocea, dar nu era greu de ghicit că Eroul era agentul din serviciile secrete care se hotărâse ca astăzi, în loc să-l protejeze pe preşedinte, să dea o mână de ajutor la asasinarea acestuia. Tot el urma să fie şi călăul meu, şi eram extrem de tentat să deschid uşa şi să-i administrez o capsulă de otravă. Dar m-am abţinut, m-am îndepărtat şi m-am grăbit să fac cale întoarsă, străbătând în fugă coridorul. Speram, deşi nu mă prea aşteptam la asta, să găsesc în aripa de sud o scară nepăzită.

Uralele se stinseră şi răsună din nou vocea lui Kennedy:

> Libertatea atrage după sine şi multe greutăţi, iar democraţia nu este perfectă, dar noi nu am fost niciodată nevoiţi să ridicăm un zid pentru a ne reţine propriul popor, pentru a-l împiedica să ne părăsească...

Kennedy trebui să se oprească, fiindu-i imposibil să continue peste răspunsul frenetic pe care-l provocase această afirmaţie. Era o observaţie de bun-simţ, aproape un clişeu, care oriunde altundeva ar fi stârnit doar câteva aplauze politicoase. Aici nu eram oriunde altundeva; aici era Berlinul, iar zidul era pentru ei mult mai mult decât un

concept abstract. Era o profanare a oraşului lor, le călca în picioare existenţa, despărţindu-i de familie şi de prieteni, îl detestau, iar Kennedy rostise exact cuvintele pe care aşteptau să le audă. Cuvintele pentru care veniseră.

Ajunsesem în capătul coridorului şi m-am ascuns în cadrul unei uşi situate în faţa ieşirii de incendiu. Chiar dacă scările erau păzite, nu mai aveam nici o alternativă. Trebuia să intru şi să-mi încerc norocul.

Cronometrul indica 04.22.

M-am decis să aştept ca Fisher să anunţe cele patru minute rămase pentru a afla dacă mai era vreun „erou" şi în spatele acestei uşi. Măcar aşa aş fi ştiut în ce mă băgăm.

Mulţimea îi îngădui lui Kennedy să continue:

> Vreau să vă spun, vorbind în numele compatrioţilor mei, care locuiesc la mulţi kilometri depărtare – de partea cealaltă a Atlanticului – la o distanţă uriaşă de voi, că ei se mândresc cu faptul că au putut să împărtăşească cu voi, chiar şi de la depărtare, istoria ultimilor optsprezece ani. Nu am auzit de nici un oraş care să reziste sub asediu timp de optsprezece ani şi care să continue să trăiască cu forţa, cu vitalitatea, cu speranţa şi cu hotărârea Berlinului de Vest...

Hotarul de patru minute se apropie şi trecu fără vreun ecou de dincolo de uşă. Mi-am şters palmele asudate, am luat iarăşi pachetul de Lucky în mână şi am apucat clanţa...

Încuiată...

Fir-ar a naibii de treabă! Kennedy ar fi fost deja întins pe o targa la morgă până să forţez eu broasca. Şi nici nu aveam cu ce. Am încercat să o lovesc, dar nu avea de gând să cedeze. M-am uitat în jur, deja cuprins de disperare, şi am văzut un stingător prins pe perete. Deasupra lui, în spatele geamului de sticlă, era exact ceea ce căutam. Am alergat până acolo, am spart geamul dintr-o lovitură şi am înşfăcat toporul.

Cam pe la jumătatea coridorului mi-am dat seama că lăsam în urmă o dâră de sânge. Abia atunci am observat tăietura din palma dreaptă şi am legat-o în grabă cu batista, fără să mă opresc din alergat, apoi m-am apucat de treabă.

După câteva lovituri serioase am reuşit în sfârşit să sparg uşa.

Alergând în sus pe scări am găsit larg deschisă uşa ce dădea spre acoperiş. Am pus jos toporul şi m-am tras înapoi în umbră, având nevoie de puţin timp să-mi trag sufletul şi să-mi fac un plan. Am revăzut cu ochii minţii forma în „L” a clădirii, eu găsindu-mă în capătul sudic. Lunetistul ar trebui să fie deasupra camerei mele, în aripa nordică, imediat după unghiul de nouăzeci de grade. Aş avea vreo cincizeci şi cinci de metri de parcurs.

Am tras cu ochiul afară, să-mi fac o idee despre cât de descoperit voi fi pe parcurs. Casa liftului, o structură din cărămidă, înaltă de şase metri, postată în centrul clădirii, era singurul obstacol dintre mine şi locul unde ar fi trebuit să fie postul lunetistului. Aş fi fost expus vreo treizeci de metri, dar odată ajuns acolo, puteam localiza trăgătorul, aşteptând momentul propice, când va fi concentrat cu preşedintele în vizor. Singurul atu pe care-l aveam era elementul-surpriză, aşa că, mă gândeam eu, trebuia să profit la maximum de el. L-aş ataca în viteză, să-i cad în spate înainte de a avea timp să reacţioneze. Aş trage la cap, chiar de lângă el.

Mi-am pornit din nou staţia de emisie-recepţie înainte de a ieşi pe acoperiş, tocmai la ţanc pentru avertizarea de trei minute. Timpul se scurgea repede.

M-am strecurat în spatele uşii deschise şi am cercetat zona în sus şi în jos. Eram prea departe de faţada clădirii pentru a putea vedea scena, dar acum, că eram în aer liber, vocea lui Kennedy ajungea până la mine cât se poate de clar:

Deşi zidul este cea mai evidentă şi cea mai elocventă demonstraţie a neajunsurilor sistemului comunist, în văzul întregii lumi, nu ne dă nici cea mai mică satisfacţie... Căci el este, aşa cum a spus-o şi primarul vostru, o ofensă adusă nu numai istoriei, ci şi una la adresa umanităţii, separând familii, despărţind soţi, fraţi şi surori, despărţind un popor care îşi doreşte să fie unit...

Nu vedeam nici un agent de pază din locul unde mă aflam, dar ştiam că ar fi fost imposibil ca lunetistul să se afle acolo singur şi vulnerabil. Dacă ar fi fost o singură santinelă, aş mai fi avut o şansă, destul de mică, dar o şansă, de a-l ucide pe el şi de a-i veni de hac şi lunetistului. Dacă erau două santinele, ei bine, sfârşitul ar fi fost foarte aproape.

M-am strecurat afară şi am sprintat peste suprafaţa asfaltată, ajungând mai repede decât mă aşteptasem în spatele zidului de cărămidă, unde eram în siguranţă. Nu văzusem nimic, dar mai mult alergasem decât admirasem peisajul. Am tras cu ochiul pe după ambele colţuri ale zidului, uitându-mă spre balustrada din dreptul faţadei. Tot nu vedeam nimic. Nu părea să fie nimeni şi nimic de-a lungul întregii faţade. De altfel, nu părea să se afle nimeni nicăieri pe acoperiş.

Începusem să simt cum îmi fuge pământul de sub picioare.

– DOUĂ MINUTE..!, latră Fisher.

Am ieşit din spatele zidului, rămânând descoperit, şi m-am învârtit în cerc, cercetând întreaga suprafaţă. Eram singur, complet singur. M-am îndreptat spre partea din faţă a clădirii, unde mă aşteptasem să-l găsesc pe asasin. De acolo puteam vedea piaţa şi pe preşedintele Kennedy gesticulând emoţionat de pe platformă:

...o pace veritabilă şi de durată nu poate fi asigurată

în Europa câtă vreme unuia din patru germani îi sunt refuzate drepturile elementare de om liber, adică acela de a alege liber...

„Isuse, mă gândeam în momentul acela, se va întâmpla.” Eu greşisem, iar ei aveau să-l ucidă pe preşedinte chiar în faţa mea şi a unui milion de alţi martori.

În decursul celor optsprezece ani de pace şi bună-credinţă, generaţia de astăzi a Germaniei şi-a câştigat dreptul la libertate, inclusiv dreptul de a-şi reuni familiile şi naţiunea într-o pace de durată...

– TĂTICUL CĂTRE BABYSITTER! răsună vocea lui Fisher prin staţie. RAPORTEAZĂ BABYSITTER!... TERMINAT!

M-am agăţat de walkie-talkie de parcă ar fi fost un colac de salvare.

– Aici Babysitter... Spune, Tăticule...

„Haide Fisher, mă rugam eu, spune-mi ceva! Dă-mi un nenorocit de indiciu!”

– FII PREGĂTIT SĂ-L PRIMEŞTI PE UMBRA UNU!... REPET, ÎL TRIMIT PE UMBRA UNU LA TINE CHIAR ACUM!... TERMINAT!

M-a luat cu ameţeală, totul se învârtea în jurul meu. Urma să tragă de la fereastra camerei mele, exact cum mă gândisem. Nu mă aşteptase acolo pentru că îl trimiteau abia în ultimul moment, în camera mea, unde Horst era legat de pat, ca un miel înainte de tăiere.

– FISHER, SUNT JACK TELLER! am strigat eu în staţie. – CHASE E MORT, L-AM UCIS EU!... OPERAŢIUNEA E COMPROMISĂ! MĂ AUZI, FISHER S-A TERMINAT!

– Jack?!... Ce naiba se petrece?

– ANULEAZĂ TOTUL!

– Unde dracu’ eşti, Jack?

– ŞTII FOARTE BINE UNDE SUNT! am încercat eu disperat o cacealma. ŞI ÎŢI SPUN, HENRY, DACĂ-ŢI TRIMIŢI

UCIGAŞUL ACUM, O SĂ-L ARUNC DE LA BLESTEMATA DE FEREASTRĂ!

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi Fisher reveni.

– Uită-te spre stânga, Jack, spuse el. Clădirea de vizavi...

Era un bloc de şase etaje, recent construit.

– Balconul de la ultimul etaj, cel mai apropiat de tine. Am cercetat faţada clădirii până l-am descoperit pe cel la care se referea. Şi iată-l acolo – Tăticul, Henry E. Fisher – cu staţia în mâna dreaptă, cu stânga făcându-mi semne obscene.

– Du-te dracu', Jack! spuse el cu un zâmbet, strângându-şi degetele în forma unui pistol. Poc-poc, eşti mort... Transmisie încheiată, amigo.

Alergam deja spre ieşirea din partea de nord până îşi termină el fraza. Eroul trebuia să fie deja pe drum, iar eu aş fi fost o ţintă sigură pe acoperişul descoperit. Dacă reuşeam să ajung la uşă înaintea lui, poate că mai aveam o şansă.

Mi-o luă înainte, ieşind pe acoperiş, cu pistolul scos, când eu mai aveam vreo cincisprezece metri. Se întoarse către mine, iar eu m-am aruncat exact când ţintea...

– HÂÂRRŞŞŞT! se auzi aerul ieşindu-i brusc din plămâni pe când îl izbeam drept în torace. Ne-am lovit de uşă şi ne-am prăbuşit înapoi înăuntru, aterizând unul peste altul în capul scărilor. Se ridică în genunchi şi se încovoie de durere, ţinându-se cu mâinile de piept şi luptându-se să respire. M-am ridicat, i-am pus pachetul de Lucky chiar lângă ureche şi am apăsat pe trăgaci...

Clic... Nimic.

Ori dăduse drăcia aia un rateu, ori trăsesem eu în aer în timp ce zburam către agresorul meu. Oricum, Eroul începea din nou să respire, şi îşi îndreptă din nou pistolul către mine. L-am lovit chiar în plex, cât de tare am putut, apoi l-am lovit din nou, în moalele capului, trimiţându-l de-a berbeleacul în jos pe scări. Nu ştiu dacă din cauza loviturii sau a căderii, dar la aterizare avea gâtul sucit. Faţa îi era

orientată exact invers, unde ar fi trebuit să-i fie ceafa. Arăta foarte straniu şi cred că am ezitat un moment înainte să-mi revin şi să încep să mă uit grăbit după arma lui. Se pierduse, rătăcită în învălmăşală.

– ŞAIZECI DE SECUNDE..., anunţă Fisher. FIŢI PE RECEPŢIE...

Am ieşit glonţ pe coridor, alergând cât puteam de repede de-a lungul lui. Vocea lui Kennedy se ridică deasupra pieţei vrăjite. Ajunsese la punctul culminant:

> Aşa că, permiteţi-mi să vă rog, în încheiere, să priviţi dincolo de pericolele zilei de astăzi şi către speranţele zilei de mâine, dincolo de libertatea Berlinului şi a Germaniei şi către progresele libertăţii pretutindeni, dincolo de zid şi către ziua păcii şi a dreptăţii, dincolo de voi înşivă şi de noi şi către întreaga omenire...

Am năvălit în cameră şi m-am trezit uitându-mă drept în ţeava lungă a unui pistol de calibrul 22, dotat cu amortizor. Umbra Unu era un tip masiv şi atletic, cu o înfăţişare mediteraneană, cu un păr scurt şi creţ, un nas mare şi o mustaţă neagră şi stufoasă. Mi-am dat seama din poziţia lui că fusese cât pe aci să-i tragă un glonţ în cap lui Horst şi că răsucise arma către uşă în ultimul moment, când mă auzise intrând. Eram prins în laţ, ca şi mort.

Dar el ezită.

Nu ştiu de ce, şi nu se poate să fi fost mai mult o fracţiune de secundă, dar mie mi se păru o eternitate. Nimic nu te poate face să te simţi mai viu decât momentul când îşi priveşti moartea în faţă. Fiecare sunet e amplificat, fiecare detaliu e cât se poate de clar, ochii prind orice tresărire. Am observat mişcarea lui Horst în aceeaşi secundă în care am văzut şi degetul ucigaşului încordându-se pe trăgaci. Totul s-a petrecut extrem de repede, mult mai repede decât era logic posibil! Horst îşi întinse silueta lunguiaţă de-a lungul patului, înşfacă ceva din servieta lui

Chase, apoi sări în picioare, întinzându-se cât de mult îi permiteau cătuşele, îşi aruncă braţul înainte şi înfipse lunetistului drept în jugulară seringa hipodermică.

În locul expresiei detaşate de pe chipul acestuia se instala una de uimire profundă. Mai reuşi să îngaime Merde chiar înainte ca Horst să apese pistonul, trimiţându-l pe francez în ceea ce trebuie să fi fost călătoria spaţială a tuturor timpurilor. Se împletici câţiva paşi înapoi, apoi îl lăsară picioarele. Căzu ca un bolovan, cu spatele lipit de perete, unde sprijinise Tokarevul. Era greu de spus dacă privirea rătăcită din ochii lui semăna mai mult cu cea a unui mort sau cu a unui bolnav mintal, dar oricum, tipul plecase într-o călătorie pentru care n-avea bilet de întoarcere.

Horst şi cu mine ne-am spus din priviri „Doamne Sfinte!”

– TREIZECI DE SECUNDE!

Libertatea este indivizibilă, iar când un om este înrobit, nici un altul nu este liber...

Am pus mâna pe staţia lunetistului.

– FISHER! am strigat eu.

– ...Isuse Hristoase, Jack... Încă nu eşti mort?!

– Nu, dar lunetistul tău este!

Doar când toţi vor fi liberi, vom putea privi către ziua în care acest oraş va fi unificat, împreună cu această ţară, şi cu acest minunat continent european, pe o planetă paşnică şi plină de speranţă...

– Renunţă, Jack! îşi încheie el transmisia doar ca să revină anunţând: DOUĂZECI DE SECUNDE!... RĂMÂNEŢI PE FRECVENŢĂ PENTRU NUMĂRĂTOAREA FINALĂ...

Când ziua aceea va sosi – şi va sosi – locuitorii Berlinului vor avea satisfacţia amară că s-au aflat în

prima linie timp de două decade...

– TREZEŞTE-TE, HENRY! DOAR ÎŢI VORBESC DE PE STAŢIA LUNETISTULUI TĂU, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!... L-am apucat de guler pe asasin şi l-am proptit în geam. UITĂ-TE LA FEREASTRA HOTELULUI!... ÎL VEZI, CRETIN IDIOT CE EŞTI?! O SĂ-L ARUNC PE GEAM PE NENOROCITUL ĂSTA, CU PUŞCĂ CU TOT, DACĂ NU ANULEZI TOATĂ TREABA!

Toţi oamenii liberi, de oriunde ar fi ei, sunt cetăţeni ai Berlinului...

– ZECE SECUNDE.., anunţă el. NOUĂ..., OPT...

Am tras aer în piept şi am început din nou să vorbesc prin staţie – încet de data aceasta, rămânând complet calm.

– Dacă mă auzi, Harvey, aş vrea să ştii că tocmai dau un telefon... Sun la poliţia vest-germană...

– ŞASE... CINCI...

– ... şi primul nume pe care-l voi rosti va fi Harvey King...

– PATRU... TREI.., apoi se opri. Se lăsă liniştea preţ de un moment, apoi...

– ABANDONAŢI!... REPET... ABANDONAŢI ACŢIUNEA ŞI RETRAGEŢI-VĂ. CĂTRE TOATE ECHIPAJELE... ABANDONAŢI ACŢIUNEA ŞI RETRAGEŢI-VĂ!

...şi deci, ca om liber, sunt mândru să pot rosti cuvintele *Ich bin ein Berliner.*

Zidul nu a putut opri uralele care au umplut piaţa la auzul acelor cuvinte. Probabil că răsunaseră până la Moscova. L-am lăsat pe asasin să alunece la podea şi l-am eliberat pe Horst. El nu făcu nici o mişcare, pur şi simplu rămase acolo, pe marginea patului, cu o privire năucă.

– Hai s-o ştergem naibii de aici cât mai putem, i-am zis

eu în timp ce îl trăgeam în picioare.

– Da... da..., se bâlbâi el şi se îndreptă către uşă. Eu m-am aplecat să iau pistolul asasinului şi am ridicat privirea exact când Horst ieşea în hol.

– Stai, am zbierat, dar era deja prea târziu, ieşise. Am auzit împuşcăturile – trei la număr – şi l-am văzut pe Horst prăbuşindu-se.

Isuse! După toţi aceşti ani, încă mi se întoarce stomacul pe dos, exact ca atunci. Un şoc atât de brusc, de parcă m-aş fi prăbuşit de pe o stâncă. Apoi doar panică, aşteptând parcă să ating fundul prăpastiei.

Am zburat afară pe uşă, trăgând sălbatic şi ucigându-l pe Andy Johnson într-o rafală năprasnică de gloanţe. POC! POC! POC! îi explodă trupul în mai multe locuri.

Horst zăcea pe o parte, ţinându-se cu mâinile de burtă. Sângera rău şi îmi dădeam seama că nu va rezista, aşa că nici n-am mai încercat să-l mut. Doar l-am rostogolit în poală şi l-am ţinut în braţe. Nu-mi mai păsa că veneau după mine. Nu aveam de gând să-l las să moară de unul singur.

– Nu te mişca, i-am spus.

Nu încercă să vorbească, dădu doar din cap. Vedeam că durerea începea să se estompeze, dar era speriat.

– O să fie bine, i-am spus.

A tuşit cu sânge şi spuse:

– Credeam că am câştigat.

– Am câştigat, i-am răspuns, am câştigat, iar tu ai fost eroul.

Dar a murit fără să mai audă asta.

27

– Nu a existat nici un lunetist, Jack. Nici un Roy Chase dealtfel... Nici un Andy Johnson, nici un agent mort al serviciilor Berete, şi nici un Aleks Kovinski. Hocus-pocus, ca într-un număr de magie, dispar cu toţii. Nu s-a întâmplat niciodată.

– Cum rămâne cu Horst?

– Împuşcat şi ucis în timp ce opunea rezistenţă la arestarea pentru asasinarea unui om de afaceri canadian, pe nume Ian Howe – care a fost găsit plutind pe unul din canale, cu o suliţă înfiptă în plămân.

Am aruncat o privire spre Sam, dar el îşi ţinea ochii aţintiţi către un teren unde se desfăşura un meci de fotbal. Eram prea obosit, prea deprimat şi prea sleit pentru a mai protesta. Oricum, n-ar fi contat. Toată mizeria fusese deja măturată şi ascunsă sub covor. Cu excepţia mea, bineînţeles. Eram şi eu un detaliu care trebuia pus la punct. Mă plimbasem aiurea ore întregi, analizând în minte evenimentele ultimelor cinci zile, încercând să pun totul cap la cap. Când în sfârşit am reuşit să văd imaginea de ansamblu, Sam aştepta deja telefonul meu, iar o jumătate de oră mai târziu ne aflam împreună în Tiergarten.

– De ce a trebuit să trecem prin toate astea? l-am întrebat. A avut vreun rost?

– Ce s-a întâmplat, Jack? Nu ştii că tocmai ai salvat lumea?

– Te-ai fi putut duce la Bobby Kennedy cu ceea ce ştiai. S-ar fi ocupat el de tot.

– Aveam nevoie să-i presez un pic, spuse el, uitându-se în sfârşit la mine. Ca să le pot găsi punctele slabe. Ridică din umeri şi se întoarse din nou către meciul de fotbal. Mă cunoşti. Mie-mi plac portiţele de scăpare.

– M-am tot gândit la cum s-au petrecut lucrurile.

– Se pare că ai găsit ceva.

– Poate.

– Vrei să-mi spui odată?

– Ştii cum a aflat Colonelul de conspiraţie?

– Sunt numai ochi şi urechi, spuse el privindu-mă pe furiş.

– O sursă de la nivel înalt din Langley l-a informat.

– Alunecoasa cârtiţă, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Ce te face să crezi asta?

– Mi-a spus el.

Sam uită de meciul de fotbal şi îmi acordă întreaga atenţie.

– Ţi-a dat vreun nume?

– Nu l-am întrebat.

– Înţeleg, spuse Sam zâmbind şi se întoarse iarăşi la meci. Ai la ce să te întorci acasă, Jack?

– O barcă găurită şi o maşină de scris lipicioasă.

– Ar fi o idee bună să îţi pierzi urma pentru o vreme. Cel puţin până reuşesc să aduc lucrurile sub control.

Îmi înmâna un paşaport britanic. Foloseşte-l pe ăsta, spuse el zâmbitor, şi dă-mi de ştire când te stabileşti undeva.

– Poţi fi sigur că n-o să mai auzi niciodată de mine, i-am spus eu.

– Poate că e mai bine aşa.

– O să încerci să le vii de hac tipilor ăstora?

– Hai să-ţi spun ceva ce s-ar putea să nu ştii, Jack. Nu-şi luă nici o clipă ochii de la joc. Îi urăsc pe nenorociţii ăia... Îi urăsc din toată inima. Nu din cauză că au încercat să-l asasineze pe Kennedy. Îi urăsc pentru că sunt scursurile pământului... Poţi să pariezi că am să încerc să le vin de hac.

– S-ar putea să-mi fie dor de tine, Sam. Oricât de ridicol ar suna, dar e posibil.

– Da, cred că într-un fel sunt o enigmă.

– Acum te supraapreciezi.

– Poate, râse şi apoi scoase din buzunar un plic cartonat.

– E fotografia cu Kovinski. Dă-i-o fratelui tău când te mai vezi cu el.

– Nu eram sigur dacă ştii.

– Nu ştiai că, spuse el făcându-mi cu ochiul, eu sunt un superspion? Păzeşte-ţi spatele, Jack.

Se întoarse şi plecă. Mingea de fotbal rătăci spre el şi o trimise înapoi în teren, dar nu mai privi înapoi. A fost ultima oară când l-am mai văzut pe Sam. A murit la două săptămâni după aceea în urma unui infarct, deşi, din câte ştiu eu, nu avusese niciodată probleme cu inima.

Oricât de mult s-au străduit, nimeni n-a reuşit vreodată să scoată la lumină cărtiţa din Langley. N-ai nevoie de toate datele pentru a putea ghici adevărul.

Mai aveam camera de la Kempinski, aşa că m-am gândit că, la urma urmelor, mi se datora o ultimă noapte în confort. Eram sigur că nu se va gândi nimeni să mă caute tocmai acolo, dar mă înşelam.

Soneria sună devreme, imediat după răsăritul soarelui. Eram deja treaz, după o noapte în care nu prea reuşisem să închid ochii, şi n-am fost chiar uimit să-l găsesc pe Josef aşteptând în faţa uşii.

– Trebuia să părăseşti Berlinul până acum, mă întâmpină el.

– N-am terminat de vizitat oraşul, i-am răspuns eu conducându-l în camera de zi.

La început nu se aşează, rămase în picioare în mijlocul camerei, părând stingherit.

– M-am gândit că trebuie să te văd înainte să pleci, spuse el.

– O spui de parcă e de datoria ta de socialist să o faci.

Ridică din umeri, dar nu mă contrazise.

– O să dispari? vru el să ştie, deşi suna mai mult a speranţă decât a întrebare.

– Pare cel mai potrivit lucru, i-am spus, turnând două cafele călduţe din ibricul pe care-l comandasem cu o oră

înaintea sosirii lui. Se aşeză şi îşi puse ceaşca lângă el. Simţeam că voia să-mi spună ceva, dar nu prea ştia cum să o facă.

– Cum de ai ştiut că voi fi aici? l-am întrebat eu doar de dragul conversaţiei.

– Purtarea ta e atât de imprevizibilă încât a devenit previzibilă, zâmbi el, foindu-se în scaun şi aplecându-se înainte.

– Mă gândeam că ai rămas în Berlin deoarece sperai... ei, bine, că eu aş putea să-ţi ofer...

– Mersi oricum, l-am întrerupt, scutindu-l de stânjeneala de a fi nevoit să-şi ducă fraza până la capăt, dar să-mi petrec cei mai frumoşi ani undeva în Minsk nu e tocmai ceea ce mi-am dorit. Ştiam că Josef acţionase de unul singur, fapt greu de tolerat de partea cealaltă a zidului. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost să se trezească cu mine pe cap, aşa că venise să mă îndepărteze. Nu-mi venea să cred că-i trecuse prin minte că aş fi vrut să dezertez, dar, probabil, trebuia să fie pregătit pentru orice eventualitate. Oricum, păru uşurat că respinsesem ideea încă din capul locului şi se mai relaxă un pic.

Aş vrea să pot spune că în decursul următoarei ore am ajuns la vreo concluzie privitoare la relaţia dintre noi, dar bineînţeles că nu s-a întâmplat aşa. Aveam foarte puţine lucruri în comun, şi acelea erau mult prea îndepărtate pentru a mai conta cu adevărat. Totuşi, faptul că l-am întâlnit mi-a trezit amintiri care mă însoţesc şi în ziua de astăzi. Din punctul acesta de vedere i-am fost recunoscător, dar nu erau lucruri despre care voiam să discut. Mă întrebam, totuşi, dacă revederea mea îi stârnise şi lui amintiri din vremurile acelea îndepărtate.

Am discutat despre politică, nefiind de acord practic în nici o privinţă, şi ne-am împărtăşit unul altuia ultimele bârfe despre conducătorii lumii. Mi-a spus că în viitorul apropiat urma să fie delegat la New York, ca ataşat al

delegaţiei RDG-ului la ONU. I-am scris pe o bucăţică de hârtie numele câtorva restaurante bune şi i-am spus că cel mai potrivit loc din care puteai vedea America era din primul rând de pe stadionul Yankee. Când se ridică să plece, între noi se instalase un sentiment plăcut, şi asta era suficient cât să mă facă să mă simt un pic mai bine.

– Îţi doresc mult noroc, îmi spuse el.

Eu i-am întins plicul în care era fotografia lui Kovinski.

– De la un prieten comun, i-am zis eu.

– Ştii, zâmbi el, mulţi dintre noi nu au ocazia de a-şi alege tabăra... Ne alege ea pe noi. Iar cei care chiar ajung să aleagă o fac de obicei după criterii egoiste. Totuşi, din când în când, se iveşte şi excepţia care confirmă regula.

– Şi ce se întâmplă dacă face alegerea greşită?

– Va trebui să trăiască cu asta tot restul vieţii, ridică el din umeri, apoi îşi băgă mâna în buzunar. Şi eu am ceva pentru tine. Îşi deschise palma şi îmi întinse doi soldăţei de jucărie decoloraţi de vreme. O mare parte din culori se şterseseră în cei patruzeci şi cinci de ani, câţi trecuseră de când îi primisem sub bradul de Crăciun, dar încă îţi mai puteai da seama că unul dintre ei purta o uniformă roşie, iar altul, o uniformă albastră.

– Pentru tine, îmi spuse Josef.

– Pentru atât timp cât voi păstra secretul nostru? i-am zâmbit eu, luând soldăţeii şi uitându-mă la ei. Erau ca nişte vechi prieteni.

– Dacă te pot ajuta vreodată..., spuse el ridicând din umeri.

– Ar fi ceva, am spus eu gândindu-mă la fotografia pe care mi-o arătase Hanna. Un tip, pe nume Alfred Mann. E profesor de matematică în Berlinul de Est. I-ar prinde bine o viză de ieşire.

– N-ar trebui să fie o problemă, spuse Josef după care ne-am strâns mâinile şi ne-am despărţit.

Am asistat la înmormântarea lui Horst, dar m-am ţinut la

distanţă. Mai mult din respect faţă de Hanna, dar şi pentru că se putea ca cineva să supravegheze evenimentele, pentru cazul în care mi-aş fi făcut apariţia. A fost o slujbă scurtă, dar cu un număr destul de mare de oameni, majoritatea chipuri tinere, dar Hanna era cât se poate de retrasă. Am prins-o din urmă pe când aştepta în staţia de autobuz de la porţile cimitirului.

– Nu-mi spune că ai venit să-ţi ceri scuze, spuse ea pe un ton banal. N-aş putea suporta una ca asta.

– M-am gândit că ar trebui să afli adevărul, i-am spus eu.

– De ce? Va schimba cu ceva lucrurile?

– Poate că da, am zis.

– El a avut încredere în tine, mai spuse ea.

– Nu avea nici un motiv să o facă, am răspuns eu, neavând nici o intenţie de a mă justifica.

– Horst, zâmbi ea dulce-amărui, vedea lumea în alb şi negru, ca într-unul din filmele acelea despre care vorbea mereu. Credea că tu eşti un fel de erou.

– Fratele tău a salvat o mulţime de vieţi înainte de a muri, inclusiv pe a mea, i-am spus eu. Dacă cineva a fost un erou, atunci el a fost acela.

– În filme eroul nu moare niciodată, rosti ea când sosi autobuzul şi uşile se deschiseră. Era pe punctul de a se urca, dar se opri şi se întoarse către mine. Nu schimbă cu nimic lucrurile, spuse ea, dar poate că într-o zi va conta.

Înainte de a se urca în autobuz îi strecurasem în buzunarul hainei un plic ce conţinea patruzeci şi cinci de bancnote de o sută de dolari. Erau cei cinci mii din plicul lui Chase, fără cinci sute care trebuiau să mă ducă pe mine unde mergeam, oriunde ar fi fost asta.

În timp ce uşile se închideau în spatele Hannei îmi doream ca ea să se mărite cu profesorul ei de matematică şi să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi.

EPILOG

Pluteam liniştit în apele din jurul coastei Hondurasului Britanic. Era o după-amiază plăcută de la sfârşitul lui noiembrie când, pornind radioul, am auzit:

„... În după-amiaza aceasta au fost trase focuri de armă către coloana oficială a preşedintelui Kennedy, pe când părăsea centrul Dallasului... Preşedintele a fost dus la spitalul Parkland Memorial, unde decesul său a fost declarat la ora 12.50 P.M. ... Poliţia l-a arestat pe Lee Harvey Oswald, un cunoscut simpatizant al mişcării comuniste, care se pare că a tras de la o fereastră de la etajul depozitului de carte şcolară din Texas... Autorităţile nu mai caută alţi posibili suspecţi...“

La doar trei ore de la asasinat, bombardiere americane încărcate la capacitate maximă se aflau deja în drum spre ţinte din interiorul Cubei, iar toate forţele militare ale Statelor Unite au fost mobilizate în DefCon3, adică la doar un telefon distanţă de lansarea unui atac nuclear de intensitate maximă. Uniunea Sovietică intră şi ea în stare de alertă şi petrecerea era pe cale să înceapă când cineva de la Pentagon şi-a asumat responsabilitatea de a rechema avioanele la bază, cu doar câteva secunde înainte de a intra în spaţiul aerian cubanez. În toată confuzia creată de asasinat, nimeni nu putea spune cine ordonase ca bombardierele să fie întoarse din drum, sau – mai la obiect – cine ordonase atacul de la bun început.

Dallasul suplinea cu greu Berlinul. Publicul credea multe, dar să le ceri să creadă că Dallas, Texas, era centrul unei conspiraţii comuniste era un pic prea de tot. Mă tot întrebam dacă avioanele acelea ar mai fi fost rechemate la bază dacă preşedintele ar fi fost împuşcat la Berlin în loc de Texas. Dar istoria are propriul ei mod de a rămâne gravată în stâncă. Odată ce un eveniment s-a desfăşurat deja, e

greu să ţi-l mai închipui derulându-se altfel, şi speculaţiile nu-şi mai găsesc rostul. Totuşi, îmi place să cred că poate Horst, Sam, Josef şi cu mine am schimbat până la urmă cursul istoriei.

Oamenii care l-au asasinat pe Kennedy îşi aprinseseră trabucurile în acea zi de noiembrie, şi se felicitaseră unul pe altul, dar până la urmă nu obţinuseră ţara pe care şi-ar fi dorit-o. Ciudata formă de democraţie a Americii supravieţuise, la fel de plină de viaţă ca şi până atunci – poate chiar mai vie ca niciodată. Adevărata lovitură de stat a fost dată nu cu gloanţe sau cu bombe, ci cu concepte, iar ironia stă în faptul că revoluţia socială din anii 1960 probabil că nu ar mai fi avut loc, cel puţin nu în aceeaşi manieră, dacă Kennedy ar mai fi fost în viaţă.

Când Johnson a creat Comisia Warren pentru a cerceta împrejurările în care fusese comis asasinatul, el i-a spus reticentului preşedinte al comisiei că ar fi existat dovezi referitoare la implicarea Uniunii Sovietice în uciderea lui Kennedy. Dacă poporul nu ar fi fost convins de faptul că Oswald acţionase pe cont propriu, mai spusese el, ţara s-ar fi văzut nevoită să pornească la război, punând în pericol patruzeci de milioane de vieţi. Johnson era un manipulator de primă mână.

FBI-ul, sub îndrumarea bunului prieten, vecin şi aliat al lui Johnson, J. Edgar Hoover, era singura instituţie de investigaţii a comisiei. La şase săptămâni de la asasinarea preşedintelui, Johnson l-a scutit pe Hoover de pensionarea obligatorie, numindu-l director pe viaţă. Comisia Warren a stabilit că Lee Harvey Oswald, acţionând de unul singur, îl ucisese pe preşedintele Kennedy.

Nu au fost puse nici un fel de întrebări stânjenitoare.

MULŢUMIRI

Mama mea a fost bibliotecară, iar tatăl meu, profesor de istorie. Din fragedă pruncie, poveştile noastre, ale fraţilor mei şi ale mele, de noapte bună erau alese din volume ca *Iliada şi Odiseea*. Când aveam zece ani, tata mi-a înmânat *Ani de război* a lui Churchill. În fine, nu mi-a înmânat-o literalmente, căci este constituită din şase volume groase. După ce am parcurs trei volume şi jumătate, am scris prima mea „carte", o relatare semnificativ mai condensată a conflictului pe care eu îl intitulasem *Războiul lui Hitler.* Mi-au trebuit patru decenii pentru a mai face încă un efort de acest gen – acesta – dar sunt sigur că le datorez lui Homer şi lui Churchil câte o mulţumire. Şi mamei şi tatălui meu, bineînţeles. Vă mulţumesc.

Henry Ferris, de la William Morrow, a dat dovadă de toate calităţile pe care mi le-aş fi putut dori la un editor – entuziast, susţinător, onest, creativ şi inteligent. El a făcut ca experienţa transformării manuscrisului într-o carte să fie una cât se poate de plăcută. Îţi mulţumesc, Henry, pentru că nu ai şters acel prim e-mail.

A fost o dovadă de încredere din partea lui Maggie Phillips să mă accepte pe mine şi să-mi accepte cartea. Eram un autor ce nu publicase nimic până atunci, iar acum mă aflu pe acelaşi raft din Agenţia Ed Victor din Londra cu autori foarte talentaţi şi recunoscuţi. Faptul că Maggie a avut încredere mi-a insuflat şi mie acelaşi sentiment, şi, în plus, este o doamnă cât se poate de stilată.

Mulţumiri de asemenea lui Bill Contardi din New York pentru sprijinul şi ajutorul pe care mi le-a oferit. Nu este doar un agent talentat, este şi un om cu care îţi face de-adevăratelea plăcere să lucrezi.

Chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată, vreau să-i mulţumesc lui Richard Aquan pentru designul unei coperte atât de grăitoare. Mulţumiri de asemenea primilor cititori ai *Conspiraţiei din Berlin.* Simon, Ian, Amelie, Dick, Carola şi

Francie, ideile şi cuvintele voastre de încurajare au fost înalt preţuite. Şi, bineînţeles, Mia, care îl suportă zi după zi pe bărbatul aplecat deasupra unui computer din camera de alături ea primeşte un mulţumesc deosebit din partea lui.

Cât despre Jared, Jake, Max şi Sophie – voi sunteţi scopul meu în viaţă.